

1
RQ
SF
1996
010

SENIORII IMAGINAȚIEI

INTEGRALA SCIENCE FICTION & FANTASY

SEBASTIAN A. CORN

2484 QUIRINAL AVE.

Anul ediției princeps: 1996

Eagle
Publishing House

Ediția 2010

SENIORII IMAGINAȚIEI

SEBASTIAN A. CORN - 2484 QUIRINAL AVE.

Sebastian a. Corn
2484 Quirinal Ave

Notă: personajele și evenimentele descrise în această carte sunt fictive și vor fi tratate ca atare.
2484 Quirinal Ave.

Copyright © 1996 Florin Chirculescu pentru prefață și text
Copyright © Eagle Publishing House pentru ediția 2010
www.edituravirtuala.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, sunt rezervate.
Drepturi au fost intermediate prin BestsellerAgency și Patrimonial Rights, București 2010
www.bestselleragency.com

Distribuție internațională: Eagle Distribution / a division of Eagle Creative Associates S.R.L.
Colecția *Seniorii Imaginației* este realizată în parteneriat cu Societatea Română de Science Fiction și Fantasy
www.srsff.ro

Eagle Publishing House

Editor: Mugur Petronius Cornilă

Co-editare: **Societatea Română de Science Fiction și Fantasy**

Managing Editor: Marian Truță

Redactor: Mihaela Sipoș

Coperta colecției: Cristian Homeucă

Prelucrare tehnică: Gabriel Vâlsan

Ilustrația: Dreamstime

Tehnoredactare: Eagle Publishing House

Ediția princeps: 1996

Ediția 2010 este revizuită de către autor

ISBN eBook: 9786068315164

ISBN print: 978-606-92321-6-3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de [Elefant.ro](http://elefant.ro)

Cuprins

- REFERINȚE CRITICE
- CĂRȚILE LUI SEBASTIAN A. CORN
- CUVÂNT ÎNAINTE
- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X
- XI
- XII
- XIII
- XIV
- XV
- XVI
- XVII
- XVIII
- XIX
- XX
- XXI
- XXII

- XXIII
- XXIV
- BIOGRAFIE
- CĂRȚILE EAGLE PUBLISHING HOUSE

REFERINȚE CRITICE

„Prozator inteligent, posesor al unui remarcabil spirit combinatoriu și înclinat spre speculația barocă, Sebastian A. Corn tinde să se instaleze pe locul lăsat liber în SF-ul românesc de Sergiu Fărcășan. Cu Fărcășan, Corn are în comun tenacitatea de a scrie romane într-un context cultural de predominanță a povestirilor scurte; de asemenea, înclinația spre imaginarul progidios și complicație spre subiecte paralele și arhitecturi supraetajate... Sebastian A. Corn este un bun profesionist, capabil să elaboreze proiecte ample, alimentate de o imaginație productivă și, nu de puține ori, atingând performanțe combinatorii de invidiat.”

MIRCEA OPRIȚĂ

„În ciuda câtorva tentative de evadare, imaginea scriitorului Sebastian A. Corn a rămas, până de curând, cea a unui remarcabil autor S.F. - un original post-cyberpunk, cu deschidere către experimentul mitologic și metafictional.”

PAUL CERNAT

„Exponent de frunte al generației de scriitori care s-au afirmat după 1990 în sf-ul românesc.”

CORNEL ROBU

CĂRȚILE LUI SEBASTIAN A. CORN

Romane

Aquarius

2484 Quirinal Ave. √

Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine

Cel mai înalt turn din Baabylon

Imperiul Marelui Graal

Vindecătorul

Nuvelă în volum

Andrenergic!

Sub pseudonim

Dune 7 – Cartea brundurilor (Patrick Herbert)

(cărțile marcate cu * sunt în pregătire sau în curs de publicare, iar
cărțile marcate cu √ au apărut la Eagle Publishing House)

2484, Quirinal Ave....

Mda. A fost ultima carte pe care am scris-o în totalitate de mână. Locuiam într-un apartament de două camere pe bulevardul Chișinău, la etajul doi, chiar deasupra unor stații de autobuz și de tramvai care au fost responsabile, vai, de o insomnie cronică care a durat aproape zece ani.

Inițial, 2484, Quirinal Ave. a fost o povestire de vreo douăzeci și cinci de pagini pe care am scris-o cu pixul pe un caiet de mate vechi, de dinainte de '89, cu coperti (sau coperte?) din acelea de vinilin. Mare parte dintre numele personajelor le-am luat din Ammianus Marcellinus, iar incipitul l-am croit după modelele standard ale lui Jules Verne și asta, doar ca să-mi stabilesc un setting cât mai clar în minte.

Știți că atunci când settingul este clar, scrisul merge apoi de la sine.

Pe urmă a fost un concurs la Nemira. Ei vroiau un roman. Așa că povestirea scrisă cu pixul s-a transformat într-un roman scris cu stiloul, care, după vreo cinci-șase drafturi a devenit un roman bătut la o mașină de scris redegistă, achiziționată clandestin de o persoană apropiată înainte de același '89.

Așadar: imperiul roman, Ammianus Marcellinus, Jules Verne, corporații, sete de putere și globalizare... Hm! Dar, oare unde-am fi ajuns dacă ratam descoperirea electricității? Dar dacă uitam să inventăm plasticul?

Bineînțeles, într-o lume steampunk.

Sebastian Corn

Ce rost mai are să fii rău, atunci când vezi răutatea lui Dumnezeu

JOHN BRUNNER

O corabie-de-orgii!

Rufinus dorea o corabie-de-orgii! Cu cât mai rapidă, cu atât mai bine. Era grăbit, situația lui în Pictavi se deteriorase constant în ultima lună, n-avea de ales: trebuia să traverseze Marea-Ocean!

Și indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă toți *ceilalți* scotoceau furibunzi după el, prin bănci, birouri de avocatură, spelunci și stațiuni climaterice, nu se făcea să întâmpine intrarea în mileniul al III-lea, călătorind cu o navă ordinară. Chiar dacă cercul se strânsese în jurul lui!

Asta dorea Rufinus Eutherius, și toată lumea știa cât de pretențios era față de *acele* lucruri, care pe ceilalți nu-i interesau nici cât negru sub unghie! Inițial, se gândise să ia un aerostat. Compania PNAEUMA LINEAE. Dar vremea era din ce în ce mai rea. Previziunile meteo erau cât se poate de ferme: *Următoarea decadă va fi caracterizată de vânturi puternice dinspre Sud. Ninsori abundente vor cădea de pe coasta Galliei și a Iberiei până pe Coasta de Est a Noii Atlante. Uraganul Aspasia spulberă toate fronturile atmosferice între Numidia și Terranova...*

Deci, nici gând să-și rezerve locuri pentru un dirijabil. De fapt, *ceilalți* nu-i forțau mâna chiar atât de tare... erau încă departe de a pune laba pe el. Numai că Rufinus le simțea lațul – conturi, proprietăți, domenii, case și orice altceva mai semnifica Rufinus Eutherius. Scrutate, examinate, descompuse și cântărite.

— Doar se împlinesc două mii de ani de la reforma calendaristică a *marelui* Iulius C. Caesar! ironiza Rufinus. Vrei să n-ajung la timp pentru sărbătoare în West Elephantina? Vrei să mă simt ca un plebeu sau ca un umil om de afaceri, călătorind cu un bastiment de linie prăpădit? Așa mă cunoști tu pe mine? o întrebase pe Deirdre, noua lui secretară, sclava din Cassiteridae cumpărată acum câteva luni din târgul specializat de la Neucastrum.

Patruzeci și opt de *minae* egiptene. Atât îl costase o sclavă care știa să stenografieze și să bată la mașină – roșcată, înaltă și toate celelalte...

— Așa mă știi tu pe mine? repetase Rufinus întrebarea.

Deirdre zâmbise. Bineînțeles că îl cunoștea pe Rufinus, așa cum era el! Pe de altă parte, corăbiile-de-orgii erau deosebit de rapide, de când companiile maritime achiziționaseră noile motoare germanice alimentate cu bitum rafinat de Sâr-Daria. Stăpânul ei putea să

dobândească un avans substanțial fugind cu o astfel de navă. Chiar dacă nu apela la serviciile firmelor de transport aerian.

Iar *ceilalți*, oricât de grăbiți ar fi fost, nu vor avea curajul să ia un aerostat ca să ajungă înaintea lui Rufinus în Noua Atlantă. O știa perfect, și Rufinus, și Deirdre.

— În regulă! O să rețin locuri pe *Troada*... E în port. Trebuie să plece în două-trei zile.

Bărbatul s-a întors pe spate, făcând să scârțâie patul sub el. Se încruntase, arborând o mină preocupată. Sprâncenele drepte se topeau una în alta, buzele subțiri i se transformaseră într-o linie roz, îngustă. Clipea mai des, în timp ce fruntea înaltă i se acoperise de riduri, iar părul blond, tuns scurt, era răvășit inutil de degetele sale lungi.

Deirdre și-a aprins o țigară și s-a uitat lung la Rufinus. Era momentul să se miște rapid dacă dorea s-o îndepărteze definitiv pe Soshanna Tabernae de stăpânul ei. Soshanna era o evreică de Tiberias care ateriza de două ori pe săptămână în patul lui Rufinus. Amanta „en titre”, confesoarea, consiliera, augusta, și toate celelalte... Obținută de tânărul Eutherius fără să scoată o *mina* din buzunar.

În timp ce pentru Deirdre decontase patruzeci și opt de *minae*. O secretară care trebuia să-i îndeplinească toate ordinele. O păpușă care nu-i ieșea din cuvânt. În plus însă, ea își asumase de la sine putere sarcina de a-l „avertiza” pe Rufinus asupra riscului reprezentat de Mallobaudes Tabernae. Nu era vorba doar de conturi și proprietăți: Mallobaudes, soțul cu acte în regulă al Soshannei, amenința poziția bătrânului Eutherius. Iar pe Rufinus voia să-l facă una cu pământul!

Cam așa suna planul unei slave-secretare în valoare de patruzeci și opt de *minae* conform cursului de schimb din Neucastrum, bazat pe zvonurile care circulau în Pictavi. Cum că grupul lui Mallobaudes trebuia să-l plesnească decisiv pe Rufinus, ca să ajungă cumva la bătrân. Chiar dacă tatăl lui Rufinus nu era individul care să fie dat peste cap cu una cu două...

Amphiaros Eutherius ținea afișul la povești și bârfe în Pictavi, Acquitania, ca și oriunde altundeva. Unele dintre ele erau mult exagerate, alimentând prin opulența lor intriga Deirdrei. Mai ales dacă puneai la socoteală că bătrânul rămăsese stabil pe poziție, în ciuda mașinațiunilor economice sau politice montate de adversarii săi răspândiți în Imperiu.

Poate să pară ciudat că micile comploturi bazate pe zvonuri se suprapun realității. Dar nici Deirdre, nici nimeni altcineva, nu știa acest lucru pe atunci. Ea, de pildă, se bazase printre multe altele pe o poveste din 1996. Hippias, stoicul, reușise în toamna aceluia an să stoarcă lichiditățile lui Amphiaros printr-o lovitură la Bursă. Înșfăcase toate partidele de cauciuc disponibile în Noua Atlantă, tocmai când Amphiaros se lansase masiv în producția de anvelope și

îi ardea buza după fiecare livră de latex.

În cercurile bancare se discuta deja că o să se aleagă praful din afacerea lui Amphiaraios. Că nu va fi în stare să-și plătească muncitorii și furnizorii. Că n-o să fie în stare să-și onoreze măcar un capăt de contract. Că o să-i falimenteze pe producătorii de șosele, cărbuni, bitum distilat și locomobile stradale care făcuseră comenzi de sute de mii de anvelope și pneuri.

Ziarele se umpluseră de portretul lui. Un instantaneu vechi, din 1981, scos dintr-un daguerrotyp cu plăci de argint, în fața căruia ilustrul om de afaceri pozase într-un moment de delăsare. Pentru că principiul lui de bază era: singura urmă pe care trebuie s-o lase un individ în societate este semnătura din josul cecurilor și al polițelor. În rest, nu merita să te lași văzut, auzit sau mirosit.

O semnătură. Asta era informația maximă la care *ceilalți* aveau voie să tragă cu ochiul...

Cum-necum, ziariștii obținuseră portretul imprimat pe plăci de argint în '81 – un motiv de fericire editorială câtă vreme, fidel principiului sus-amintit, în afara membrilor familiei, pe Amphiaraios nu-l vedeau decât cel mult trei-patru inși într-un an întreg. În rest, comunica prin cymbalofoane, luxofori sau mici interpuși cu prietenii de afaceri.

Fericirea editorială s-a exprimat plenar, ca să zic așa, sub forma unor torente de titluri întinse pe câte o jumătate de pagină:

MISTERIOSUL EUTHERIUS ÎN PRAGUL FALIMENLUI!

— titra *Franconia zeitedaeum* din Lotharus,

AFACEREA AMPHIHEVEA: UN CAUCIUC SFÂȘIAT!

— scria Aniel Josephus, comentatorul politic al *Matinaeum*-ului,
SFÂRȘITUL IMPERIULUI EUTHERIUS

— anunța, sobru, *Sol*, din Lundinium.

Dar figura lui surprinsă în daguerrotyp cu ani în urmă – buze trase cu linia pe figura triumfiulară, ochi negri, țeasta pe jumătate cheală – dădea impresia că-și râde de toată lumea. Și nimeni nu părea să bage de seamă că Amphiaraios îi sfida cu portretul lui vechi de șaptesprezece ani... Își frecau mâinile și așteptau ca din bătrânul Eutheries să nu mai rămână nici măcar semnătura. Semnătura de care făcea atâta caz.

Și, Jupiter știe de unde, bătrânul Eutheries scosese banii și plătise o nouă partidă de cauciuc din Insulinda dezechilibrând grav bugetul lui Hippias, care achiziționase la suprapreț toată marfa. Noroc că serviciile lui poștale îi plombaseră deficitul financiar, fără să fie obligat să-și scoată mobilele din casă, pe Capitolin...

Rezultatul? Prohodul din jurnale se transformase în elogiul la adresa lui Amphiaraios... Cercurile financiare se aleseseră cu o grămadă de rezerve monetare suplimentare, senatul Romei fusese convocat de

urgență pentru a organiza alegeri anticipate, plebeii adăugaseră o nouă mitologie la bârfele alimentate colectiv prin taverne și lupanare. Toată lumea era fericită, cu excepția lui Hippias, stoicul. O afacere superbă pentru Eutherius. Un prilej de reflexie pentru lobby-ul stoicilor din Imperio.

Acesta era bătrânul Eutherius. Amenințat acum din toate părțile de grupul lui Mallobaudes Tabernae, sprijinit de Hippias, bineînțeles, ca și de alți câțiva. Prima lor țintă: Rufinus, fiul lui Amphiaraios, mai ușor de doborât, după cum își imaginau.

Cam astea erau și datele Deirdrei. Lacunare. Ceea ce n-o împiedicase însă să-și croiască un plan ca să-i intre lui Rufinus pe sub piele.

— Mda. Cred că putem ajunge înainte de Idele lui Marte, dacă *Troada* pleacă la timp...

Două-trei zile? Atât mai are până la plecare? a întrebat Rufinus și i-a făcut cu ochiul Deirdrei. O să facem cheful de schimbare al Mileniului în West Elephantina, a conchis el.

Dar Deirdre nu-l asculta. Se gândea că numeroase sclave-secretare ajunseseră în poziții sociale bune orientându-se la timp.

Să devină nora oficială a bătrânului Amphiaraios! Era scopul ei de etapă și merita să riște orice pentru asta. De ce se forțase în Cassiteridae să învețe caligrafiile, stenografia, dactilografia... și toate celelalte? Orice, numai să poată să se trezească dimineța pe blănurile scumpe din patul lui Rufinus în calitate de coproprietară! Nu de sclavă-secretară...

— Câte locuri rețin? a întrebat ea reflex.

— Păi, ia să vedem... eu, tu, cele trei fete pe care le-am cumpărat alaltăieri și Epornus, nubianul.

— Șase bilete, a spus secretara. Apoi, amintindu-și de Epornus, și-a îndoit un picior și a închis ochii. Cu puțină atenție și profitând de obiceiurile lui Rufinus, va fi capabilă, poate, să îmbine plăcutul cu utilul în călătoria peste Marea-Ocean.

Asta putea să mai aștepte, însă. Deirdre era calculată. Din acel moment, nu mai trebuia să se gândească la Epornus. Se strânseseră, în sfârșit, condițiile necesare care-i permiteau să atace poziția Soshannei.

— Ai auzit că Mallobaudes a lansat un nou zvon despre tine, nu?

— Mallobaudes lansează tot timpul zvonuri despre mine... Într-un fel, îți dau dreptate. În definitiv, Soshanna trăiește cu mine de o bună bucată de vreme! Ce-a mai zis acum?

— A zis că ai livrat pe piață asfalt persan de proastă calitate. Și că ai semnat un acord secret cu Radamantes, alamanul, numai ca să-i înșelați pe beneficiarii de pe piața Acquitaniei.

Rufinus a privit-o pieziș pe Deirdre, iar colțul gurii i s-a ridicat într-un rictus necontrolat.

— A spus el că am semnat un acord secret cu Radamantes?

— Exact! Și a mai spus că atâta timp cât nimeni nu se gândește să pună odată capăt fărâdelegilor tale, o să se substituie el legii și o să facă în așa fel încât să elimine un concurent neloial! Am încheiat citatul! s-a amuzat Deirdre și și-a sprijinit bărbia în podul palmei, scrutându-l pe Rufinus.

picioarele ei/ ca și cum se târa/

— Eh, am mai auzit eu amenințări din astea... De când a aflat de mine și de Soshanna, toți amicii m-au avertizat că a angajat ucigași cu simbrie. Să mă bărbierească...

Pufnind în râs, Rufinus s-a întins după cupa de vin și a sorbit din ea cu lentoare. Razele lumânărilor albe reflectate pentru o secundă în părul lui blond și lucios. Pielea lui albă care nu reușea să alunge din mintea Deirdrei trupul exagerat de musculos al nubianului. Dar Epornus n-are bani și nici nu e fiul natural al lui Amphiarao.

— Mai spunea că, în fața zeilor, se simte absolvit, a continuat ea. *Dacă ucid o viperă care-și bate joc de legi, n-am de ce să-mi fac probleme de conștiință! Iar zeii nu mă vor condamna!*

— Ce naiba știe Mallobaudes despre zei? a întrebat Rufinus, plictisit. S-a dat jos din pat și și-a aprins o țigară. A suflat fumul către draperiile grele de Bactria și a întors capul spre Deirdre: Mai avem ceva de mâncare?

Excelent! Secretara marcase un punct important. Stăpânul ei nu va recunoaște niciodată că-i e frică de Mallobaudes. Dar se pregătea să plece din Pictavi (precipitat!), tocmai opera un transfer parțial de fonduri spre Noua Atlantă și se întâlnea cu Soshanna din ce în mai rar. Toate astea erau semne că amenințările lui Tabernae nu rămăseseră fără efect.

Și acum, întrebuse de masă. Ca de fiecare dată când îi era frică. Era înalt și slab ca un țâr, dar când se speria, băga în el ca un pluton de legionari galli. Mânca, și fruntea i se acoperea cu broboane fine de sudoare. Ca pe vremurile când mergea liniștit pe stradă, fără să se ascundă de ziașiști în proprietățile păzite de mercenari numidieni. Ca pe vremurile când se ducea la școală alături de elevi provenind din toate straturile sociale... o politică educațională bizară a lui Amphiarao, care sperase să scoată din fiul său un profesionist versat.

Și atunci ca și acum Rufinus fusese un fricos. El numea asta *precauție*. Amphiarao însă știa perfect ce-i poate pielea fiului său.

Obținuse din el un profesionist ce-i drept, dar era un profesionist care se speria ușor, mda, unul care își masca spaima mâncând... Deirdre n-avea de unde să știe însă că Rufinus reacționa așa încă de când era copil. Își imagina că-l speriasse ea acum, povestindu-i despre Mallobaudes.

— De unde știi tu chestiile astea, Deirdre?

Secretara s-a întins pe blănurile pătate de cameleopard. Blănurile după care tânjea. Blănurile care nu-i aparțineau. N-avea cum să-i spună că știa totul de la camerista Soshannei. O amărâtă de saracenă. Îi povestise Deirdrei ceea ce, de fapt, chiar el, Rufinus, discutase cu amanta sa. În patul lui Mallobaudes, bineînțeles.

Și-a trecut degetele prin părul roșcat.

— Aulus, unul dintre servitorii lui Mallobaudes, mi-a povestit într-o zi...

— Ce treabă ai tu cu servitorii lui Tabernae? a întrerupt-o Rufinus nervos.

Rictusul lui necontrolat.

Deirdre s-a îmbujorat la față și a privit într-o parte.

— Abia mă angajasem la tine... înțelegi... o relație mai veche, a șoptit ea.

prefăcut/

— Pricep. Pricep, a dat Rufinus din cap. Spune mai departe.

— Eh, și-a recăpătat Deirdre controlul, Aulus mi-a povestit că așa a zis Mallobaudes la un banchet! Că are informații sigure că tu și cu Radamantes...

— Cine a mai fost la cheful ăla? a întrerupt-o Rufinus, din nou. Se prefăcea absorbit de gambele ei lungi și fine. Albe ca laptele, contrastau violent cu blana cărămizie de cameleopard.

Deirdre calculase bine. Îl mirosise pe Rufinus că e neîncredător cu mult mai repede decât toți cei care stătuseră ani de zile în preajma lui spionându-l sau periindu-l. Cu alte cuvinte, se așteptase la întrebarea lui. Ca să-l fraierească în continuare trebuia să se gândească *doar* o fracțiune de secundă la Epornus: imaginea lui o făcea să răspândească, inconștient, aerul pierdut care îl atrăgea pe Rufinus ca un magnet.

epornus cel negru ca păcura/ lucios și negru și mare/

— Cine să fie la chef? Hippias, șeful concernului de comunicații, Iulianus, proprietarul circuitului Maximus, Verri, prefectul de Acquitania. Țștia sunt barosanii. În rest: plevușcă!

O sclavă! O sclavă care zisese *plevușcă* vorbind despre senatori și bancheri. Rufinus a izbucnit în râs. S-a mai gândit că, după cum bănuise, Sosahhna începuse să vândă soțului ei informațiile confidentiale aflate în pat, în timp ce îl înșelau. „Poate că o strânge cu ușa, cumva!” a reflectat Rufinus.

Numai că Deirdre se întinsese pe blănuri cu fața în jos, răsuflând adânc. Stăpânul ei și-a scurtcircuitat calculele reci.

O să aibă el grijă de toată lumea! De la distanță! De la adăpost! West Elephantina era plină de locuri inaccesibile, chiar și pentru polițiile private ale lui Hippias și Mallobaudes. Nu reușise Amphiaraos să rămână nedepistat atâția ani? Nici chiar fiii săi habar n-aveau cum să dea de el. Ca să comunice, bătrânul le trimitea curieri interpuși,

suprapuși, într-un șir de nedeslușit, pe care Rufinus și fratele lui nu reușiseră niciodată să-l descifreze.

Unde naiba zăcea? De unde le trimitea mesajele alea, pentru care pretindea răspuns imediat?

Ca în copilărie și-a amintit Rufinus în timp ce o săruta, pe Deirdre, absent. Sănii ei ca provele unor dirijabile reduse la scară.

Ca în copilărie, pe când Amphiarao le făcea educația și trebuia ca frații să răspundă *imediat* la întrebările tatălui lor.

— Ești într-o casă și dușmanii tăi sparg ușa. I-ai numărat. Sunt șase tipi înarmați. Doi intră în casă. Ceilalți patru pândesc în stradă. Ai o fereastră care se deschide în spate, spre pădure. Ce faci?

— Sparg geamul și alerg în pădure! răspunsese micul Rufinus.

— Ești un idiot! replicase Amphiarao. Ția patru din stradă atât așteaptă. Să te vadă cum fugi, ca să te împuște din spate înainte să ajungi tu la adăpostul copacilor. Te vor uide ca pe un câine...

— Și dacă ies la atac prin față, ce fac? Sunt singur și ei sunt șase...

— Ești singur contra doi *plus* patru inși! stabilise Amphiarao sec. Singur contra celor doi din casă, *plus* cei patru care așteaptă în stradă. Pe care îi ataci *tu*, stând cu *fața* la ei. E unica ta șansă. Mică, infimă... dar, dacă fugi cu spatele la șase dușmani, te vor uide. Cu siguranță.

Ca și atunci, Rufinus răspundea mesajelor tatălui său. Pe loc.

Dădea răspunsuri bune? Dădea răspunsuri proaste? Habar n-avea. Răspundea pe loc, iar mesagerii suprapuși, interpuși, dispăreau, refăcând în sens invers drumul peste Marea-Ocean. Ajungând înapoi la Amphiarao, naiba știe cum.

Dușmanii cu care trebuie să dau piept și-a amintit Rufinus, zâmbind absent, în timp ce mângâia părul roșcat al Deirdrei.

Acum, avea de dat piept cu un număr neprecizat de dușmani. Și era obligat să fugă de ei. Ca să-și ia avânt. Ca să-i lovească, după cum învățase de la Amphiarao. Ca să-i lovească atât de puternic, o să traverseze Marea-Ocean pentru a-și lua avânt zdravăn de tot!

Coapsele lungi și albe ale Deirdrei. Un „V” elastic, surmontat de sânii tremurânzi, cu sfârcuri roz.

sânii ca în copilăria de care nu-și amintea/

Troada a strâns pânzele auxiliare, a redus motoarele germanice la minimum și a amarat, vuind din sirene, la puțul de comunicații. Pe zidul exterior al imensei balize, scria cu litere verzi, luminescente: *Hippias Comcom*. Rufinus a strâmbat din nas și s-a uitat în sus. Cerul ca un sac crăpat din care se revărsau fulgii de zăpadă. Fulgii de zăpadă și trâmbele de fum negru ale *Troadei*.

Se chinuiseră ore întregi să găsească puțul plutitor pe ceața și pe valurile astea nenorocite care clătinau corabia în toate părțile. Aveai senzația că cerul înghețase și se năruia acum, pulverizat, în Marea-Ocean. O pudră cenușie peste valurile moi, ca niște blănuri metalice, clipocinde.

Matrozii au săltat pe punte sacul cu mesaje livrat de funcționarii poștei maritime. Râdeau. Îi luau peste picior pe angajații lui *Hippias*. Mda. Aveau toate motivele să facă bășcălie de ei. Pentru încă trei luni, prăpădiții ăia în uniforme negre pe care scria *Hippias Comcom* vor rămâne blocați pe puțul de comunicare. Un ponton de 100/100 picioare, în voia valurilor. Amarat prin lanțuri grele de fundul Mării-Ocean...

Asta în timp ceăștilalți, marinari și călători, vor călca pe pământul solid al West Elephantinei în mai puțin de șase zile. Gata montați pentru cheful de schimbare al Mileniului de orgiile de pe *Troada*.

— Îl prindeți, singuraticilor? a pufnit un marinar, aruncând peste copastie sacul cu corespondența călătorilor.

Un bufnet înfundat. Sacul de iută a aterizat la picioarele tipilor în combinezoane pe puntea din lemn care se balansa. Bombăneau, târând cablurile de comunicare, ștanțate și ele, bineînțeles, cu însemnele *Hippias Comcom*. Ca și cum stoicul ăsta de *Hippias*, cucernic cu legile firii și cu evenimentele după cum singur spunea, se străduia de fapt să lase peste tot o dâră clară a existenței sale de magnat.

Sacul plesnea de mesajele călătorilor. Gata să fie desfăcute, citite, și trimise din puț plutitor în puț plutitor, până la Stația de coastă Tartessos. De acolo, turnurile purtătoare de oglinzi le vor lansa luminos, mai departe, către destinatarii răspândiți între Luteția și Singidunum, între Gallia și Dacia Minor, între Luxor și Invernia.

— Acum, Deirdre! a spus Rufinus în șoaptă.

Secretara a pornit spre marginea punții cu pași mici, clătinându-se. L-a privit pe unul dintre funcționarii care își făcea de treabă pe platforma puțului și s-a apucat de copastie ca să nu alunece pe stinghiile înghețate ale *Troadei*. S-a uitat peste umăr la Rufinus, făcând un scurt semn cu capul.

— Am un mesaj întârziat! a strigat către omul de jos.

Tipul a mormăit ceva, dar a întins mâna la timp ca să prindă cilindrul metalic care conținea hârtia caligrafiată de Deirdre.

— Asta o să însemne o suprataxă. Patru *minae* siriene! a lansat, plictisit, omul în uniformă.

Deirdre și-a ținut buzele:

— Doar atât? ți-am lăsat ceva mai mult în cilindru! Mă rog! Nici o pagubă! Se schimbă Mileniul... i-a spus ea cu aerul că măcar atât putea face pentru el.

Funcționarul a zâmbit din colțul gurii și s-a apucat cu mâna de balustrada de lemn a pontonului.

— În regulă, a mormăit el, băgând cilindrul într-un buzunar și clipind mai repede, a privit-o pe Deirdre dintr-o parte.

semnul/

— Afundați cablurile! s-a auzit de pe puntea etalon a *Troadei*. Trecem de cealaltă parte a liniei!

— Aș fi pus pariu! a comentat funcționarul, făcând cu pumnul spre navigatorii înghesuiți în comandă, la căldură. Voi știți, cu corăbiile voastre speciale, sunteți tot timpul mai șmecheri!

Dar angajații îmbrăcați în negru începuseră să se agite deja pe ponton, printre cavile și palancuri. Coborau în apă cablurile care duceau spre următorul puț plutitor.

— Ai avut dreptate, s-a reîntors Deirdre la Rufinus. Era omul nostru.

— Splendid! și-a frecat el mâinile. Hippias n-o să apuce să-mi citească mesajul! O să facă niște ochi cât farfuriile când o să vadă că toate conturile mele din Narbonna au dispărut! Doamne! Îmi pare rău că n-am cum să-i văd mutra... pe a lui și pe a Soshannei! a exclamat Rufinus, îngustându-și buzele.

— Mi-e frig! s-a zgribulit Deirdre în loc de răspuns și și-a ridicat gulerul iberic înfășurat peste togă.

— Mergem? a întrebat Rufinus, cu aerul că dă un ordin, mai degrabă.

— Hai! i-a făcut Deirdre cu ochiul.

Au luat-o pe punte, patinând către ușa din lemn de mahon care dădea spre saloanele din castelul corăbiei.

— Am făcut exact cum m-a învățat tata: ia-i prin surprindere pe imbecili! a început să explice Rufinus, scoțând aburi calzi pe gură și pe nas. Intră peste ei! Așa îmi spunea... Dă ordine cu tupeu și încalcă legile pe față! Până or să se frece ei la ochi, tu o să ai timp să-ți găsești un avocat care să te scoată din rahat! Vaca asta de Soshanna... a încheiat el oarecum absurd și a scuipat în apă peste copastie.

Motoarele din cală începuseră să vibreze ușor. Fumul înecăcios a țâșnit din coșurile navei, răsfirându-se printre pânzele auxiliare. Mirosul de bitum ars s-a abătut asupra lor.

Deirdre s-a forțat să zâmbească. Știa ea foarte bine că reacția lui

Rufinus nu era decât o fațadă. Așa obișnuia el. Adică, cum? Cum de-și permitea Soshanna să-l înșele pe el, pe amantul „en titre”, chiar cu soțul ei? Era ceva inacceptabil, de neconceput, pentru unul de talia lui Rufinus Eutherius. Cu alte cuvinte, nu-i venea să creadă că evreica aia de Tiberias își permitea să-l vândă individului insipid care era Mallobaudes Tabernae. Cine dracu' mai văzuse un amant pe care o femeie îl turna sistematic tocmai bărbatului ei cu acte?

„Imposibil! Imposibil!” stabilea el pășind aplecat pe puntea *Troadei*. Gândea la fel de alambicat ca în anii de demult în care prietenii îl cunoscuseră atât de amănunțit. Pe vremea când nu obișnuia să se ascundă îndărătul conturilor și semnăturilor din josul contractelor. Pe vremea când nu deprinsese toate lecțiile bătrânului Eutherius.

Mă rog. Între timp învățase o grămadă. Controla aranjamente, depozite de materii prime și indivizi. Cum naiba de ajunsese în situația idioată prin care Soshanna îl oferea pe tavă limfaticilor ăloră care mânuiau afaceri și bani fără să-și asume riscuri? Ce erau ei în stare să-i dea Soshannei în schimbul aranjamentelor pe muchie de cuțit cu care se pricepea el s-o ametească?

Nimic! Nu erau în stare să-i garanteze emoțiile pulverizate, simțurile arse și pumnii pe care evreica și-i mușca, de fiecare dată când Rufinus angaja într-o tranzacție un sfert din proprietățile sale! Numai că Deirdre îl avertizase acum asupra veneticei din Tiberias, iar el era obligat să se prefacă. „O urâsc pe jidancă!” asta trebuia să i se citească pe față. „O urâsc!” asta trebuia să înțeleagă Deirdre!

Însă Deirdre era sigură. Dacă Soshanna ar fi fost acum pe *Troada*, Rufinus ar fi stat numai cu ea. Secretara învățase să scrie, să stenografieze și toate celelalte, cu gândul la toate blănurile care nu erau încă ale ei. Știa de ce erau în stare evreicele astea. Erău în stare să scoată orice din tipi ca tânărul Eutherius! Și în pat, și în afaceri! Evreicele astea sunt cam ca sectanții din *Hare Krishna*, spuneau tipii de pe stradă, afaceriștii din burse și lumea bună strânsă pe la recepții.

Din spate s-a auzit pleoscăitul umed al Mării-Ocean. Funcționarii poștei maritime ridicaseră din nou cablurile la suprafață. Deja se vedeau vibrațiile din jurul odgoanelor metalice: porniseră spre uscat primele cuvinte, transformate de telegrafist în bubuituri și clinchete.

— Sper că ai subliniat cifrele! N-aș vrea ca dobitocii ăștia de poștași să-mi stâlcească numerele de cont când or să se apuce să le bată în cymbale!

Rufinus a apucat-o pe Deirdre de braț și a strâmbat din nas,

încasând peste față palele de fum care îl făceau să lăcrimeze. Ar fi avut chef să facă un pic de scandal doar-doar ar alunga aerul insolent pe care îl afișa sclava lui. Copiindu-l, bineînțeles! Copiind expresia lui trufașă, amestecând-o cu ce învățase pe acasă, în Cassiteridae, prin țara lor cu pășuni verzi! Soshanna era o evreică șmecheră, Deirdre era

o irlandeză încrezută, iar Rufinus trebuia să aibă răbdare și să le facă jocul. Până ce o să vină momentul lui. O să-i spargă pe toți, cu un simplu dos de palmă! Pfuuh!... Praful o să se aleagă din corporațiile stoicilor, din confreriile hermetice și din băgăcioșii ăia de la *Hare Krishna*! Iar din Soshanna și Deirdre n-o să rămână nici măcar o picătură de sânge, cât să parafezi semnătura de pe un contract! Numai să vină odată momentul lui!

— Bineînțeles că am subliniat cifrele! a răspuns Deirdre. În plus, ai lăsat o grămadă de *minae* în buzunarele spionilor tăi din tabăra lui Hippas... N-or să fie probleme!

Vorbise apăsător. Sigur de ea, ca și cum până atunci s-ar fi ocupat numai de girarea problemelor delicate. Ca și cum, o viață întreagă, deplasase fonduri secrete dintr-o bancă în alta.

— Splendid! a repetat Rufinus împotriva voinței sale, simțind tremurul femeii sub atingerea lui. Deirdre își dădea părul lung și roșcat pe spate, prinzându-l cu amândouă mâinile la ceafă, ca atunci când...

Numai că Rufinus nu avea de unde să știe că ea își amintise de după-amiaza petrecută cu Epornus. Și asta, în timp ce el își storcea creierii, redactând mesajele către Radamantes și băncile Helvete.

— Să coborâm. E chiar prea frig, a spus el și a strănutat.

Suflându-și în palme, au pornit încet-încet spre cabine. Valurile înghețate ale aerului marin. Balustradele poleite cu o pojghiță lucioasă. Au deschis ușa de mahon și primele efluvii de căldură li s-au amestecat cu faldurile togilor fluturate de palele de vânt.

Au luat-o pe culoarul tapisat cu catifea de Cipangu și, pe măsură ce se apropiau de saloanele mari ale *Troadei*, simțeau din ce în ce mai pregnant mirosul de mosc cu care fuseseră stropite interioarele. Sobe de *terracotta* duduiau, mistuind asfalt rafinat de Cartagina răspândea o căldură plăcută, fără să împrăști încăperile. Miasmele de păcură arsă în motoarele germanice dispăruseră complet, la fel ca și frigul. Era bine. Bine că luaseră o corabie-de-orgii și nu un bastiment obișnuit.

Degetele și nasul lui Rufinus de înroșiseră.

plăcut, după gerul de afară/ plăcut/

Așa că Rufinus a avut timp să se gândească la daguerrotypul primit de la Soshanna. Se afla pe undeva printre bagajele din cabină. O să trebuiască să facă *ceva* cu el... Ohooo! Era chiar obligat să folosească daguerrotypul! Măcar simbolic, da, da, măcar simbolic să abată *ceva* nefast asupra fostei amante care își permitea să-l toarne soțului ei.

— Primește cadouri și bacșișuri de la toți! așa învățase de la Amphiaraios. Dacă păstrezi obiectele dăruite, ai să poți acționa eficient asupra celor care ți le-au dat... Uite: dacă primești *ceva* de la un *porc* (pronunțase cuvântul *porc* ca și cum l-ar fi strănutat) dacă primești *ceva* de la un *porc*, bate-ți joc de cadou! Ridiculizează-l, fă-l bucată,

sau aruncă-l la gunoi! Ca și cum obiectul ar fi chiar omul care ți l-a oferit! Pune la loc sigur numai lucrurile dăruite de prietenii adevărați, în măsura în care o să fii într-atât de imbecil încât să crezi în specia asta! O să fii surprins când o să vezi ce efect are asupra celorlalți comportamentul cu cadourile primite! Fă experiența asta de câteva ori, dacă vrei să te convingi...

De când se știa însă, Rufinus nu pusese niciodată un cadou la loc sigur. Era fiul lui lui Amphiaras Eutheries și era mai mult decât sigur că *specia* la care se referise bătrânul nu includea decât alianțele temporare. Mda. Țștia erau prietenii adevărați în care credea Rufinus, ca toată lumea, de altfel! Dar, nici obiectele dăruite de dușmani nu avuseseră soarta programată de Amphiaras! De fapt, Rufinus nu-și ascultase niciodată tatăl în ceea ce privește modul de comportament cu obiectele. Crezuse, tot timpul, că e vorba doar de o superstiție bătrânească.

Acum însă, până și simplul fapt că mergea și respira îl silea să-i facă rău Soshannei. Orice, oricum, numai *să-i facă rău!*

„O răzbunare subtilă” a conchis Rufinus.

Mda. Va plasa daguerrotypul primit de la Soshanna pe unul dintre pereții cabinei și îi va da drumul chiar în momentul în care acțiunea dintre el și Deirdre va deveni mai agitată. Asta numea el o răzbunare subtilă. Subtil, adică alambicat cel puțin așa definea Rufinus rafinamentul.

Cufundat în gânduri, n-a apucat să-l bage de seamă pe tipul blond, bine clădit, care îl urmărea de câteva minute prin culoarele și încăperile *Troadei*. Trimis de Mallobaudes? De Hippias? Sau de altcineva?

Rufinus a trecut împreună cu Deirdre prin saloanele în care se întâlneau, de regulă, homosexualii. Era prea devreme însă. Nu se petrecea nimic serios.

— Așa arată o corabie-de-orgii? a pufnit Deirdre. De ce naiba ai insistat să luăm o navă din asta?

Bărbatul a ridicat din umeri. Sclava asta chiar își imagina că petrecuse cu adevărat două luni printre saltele cu puf și aburi halucinogeni de Tibet, *împreună* cu el. Ea chiar vedea că ajunsese să-l condiționeze. O tipă care sărea peste etape – s-a gândit Rufinus – poate că așa învățase în Cassiteridae.

Bineînțeles că nu i-a răspuns. I-a făcut doar semn să meargă, deocamdată, să se distreze împreună. În cabina lui. Fără stimulente. Fără voyeurisme. Fără să-și prăjească creierii.

Numai daguerrotypul să funcționeze! Ba, era chiar sigur că o să-i motiveze la modul cel mai serios!

Deirdre a dat din cap că da. Admitea că plăcile de argint or s-o monteze cu mult mai mult decât aglomerările de trupuri de prin

salioanele de lux, tapisate cu covoare de Bactria.

Mda. Deirdre sărea peste etape. Sau devenise el prea bătrân și nu le mai înțelegea pe femeile astea *noi*, care, de la sclave până la auguste din lumea finanțelor, erau cu mult mai grăbite.

— Orice lucru e frumos doar la început, zicea Rufinus. Timp de o săptămână totul e frumos. De regulă, lucrurile se împratură în câteva luni...

Relația lui cu Deirdre însă, nici măcar n-avusese timp să se împratură. Mda. Numai că ea i-o vânduse pe Soshanna. Care Soshanna, îl vânduse pe el lui Mallobaudes. Îl vânduse pentru că îmbătrânise? Sau din cauza lui Amphiaraos, care putea să...

Când au pătruns în cabina lui Rufinus, următorul se târa deja, cu atenție, deasupra planșeului care separa punțile *Troadei*. A început să aștepte, precaut, fără să facă nici un zgomot. Se așezase exact în spațiul de deasupra încăperii și își scotea din sac burghiurile fine, membranele și lentilele.

Eridan a schimbat amplasamentul periscopului. Se uita acum printr-un orificiu pe care îl dăduse la marginea dinspre culoar a planșeului din lemn de mahon. Zgomotele din cabină erau mai mult decât edificatoare. Dar cine dracu' ar fi ratat posibilitatea de a-i spiona și vizual pe Deirdre și Rufinus?

Oricum ar fi fost, Eridan era obligat să le studieze integral comportamentul. Din noua sa poziție nu putea să vadă decât daguerrotypul așezat pe perete, sub oglindă, și picioarele celor doi. Patul scârțâia, cearșaful aluneca treptat pe podea, Deirdre gungurea ca apucată.

Se pregătea să-și monteze propriul daguerrotyp, să tragă câteva planuri generale ale cabinei, când o mână l-a strâns ușor de umăr:

— Fata asta n-are școala Soshannei, nu crezi?

Era Asteria. Specialista în auscultatie a grupei. A lăsat palma să-i cadă, plictisită, și și-a dat ochii peste cap, intrând printre tuburile înguste de cauciuc ce se șteau din podeaua de lemn, ca niște lujeri tineri, elastici. Instrumentele ei.

— Nu se compară cu Soshanna, a mai șoptit și și-a umezit cu lentoare buzele.

— Nu. În nici un caz, a recunoscut Eridan. De altfel, Rufinus simte asta direct. Pe pielea lui. Nu era mai vivace când se juca cu doamna Tabernae?

— Un fleț. Un fleț și un aiurit. Parcă n-ar fi fiul lui tac'so! a dat Asteria din cap, în timp ce fixa în podea pâlniile și diafragmele amplificatoare de sunet. Le-a cuplat la periscopul prin care privea Eridan, și-a scos hârtiile pe care avea să stenografieze discuțiile dintre Deirdre și Rufinus; în fine, și-a înșurubat tuburile în urechi. Slabă și ciufulită, semăna cu un ogar afgan încurcat într-un năvod.

Eridan a întrebat-o, amuzat:

— Ascultă! Notezi și strigătele de satisfacție?

— Nu prea am ce să notez. Ți-am spus. Fata nu e stilată. Strigătele astea au și ele un fluid al lor! Îți garantez! Dacă ai citi doar stenograma cu strigătele de extaz ale Soshannei, ai fi cu mult mai montat decât acum, când asști în direct la meciul ăsta! Ea n-are stil, iar el *e-un-fleț!* Mă auzi? E-un-fleț! Zău dacă înțeleg de ce le e frică șefilor de el!

— E fiul lui Amphiaraios! a remarcat Eridan, aprinzând o grămăjoară de pulbere de magneziu.

— Fiul lui Amphiaraios? Zi-mi! S-a mai gândit până acum vreun Eutherius să cheme pe cineva din afara familiei să...?

Eridan a râs înfundat și i-a făcut semn Asteriei să tacă.

— Doar nu crezi și tu în poveștile astea? Că a început o cursă pentru a ajunge la bătrân? Că ai noștri îl concurează pe Rufinus? Mmh?

— Eu nu cred nimic. Dar nu spun toți așa? O fi vreun dram de adevăr în toate zvonurile astea care circulă în ultimul timp... a găsit Asteria o justificare, învârtindu-se printre tuburile de auscultatie.

— Iar eu îți spun că e doar o operațiune financiară de anvergură. Cum au mai fost atâtea. Vor să se falimenteze unii pe alții, așa cum au făcut mereu. Așa că, povestea asta, cu găsitul și ajunsul la Amphiaraios, nu e decât praf în ochi pentru tipi ca tine și ca mine! Ca să nu ne băgăm nasul prea mult!

Eridan s-a oprit deodată, înăbușindu-și un hohot de râs. Cât vorbise, continuase să privească și să înregistreze plăci de argint cu imagini din cabină. Cei doi se liniștiseră acum și fumau, iar Rufinus trăgea cu coada ochiului spre perete. Nu. Nu examina daguerrotypul pe care trăsesese cadru după cadru, tot timpul.

Se uita în oglindă și își frământa pielea de pe abdomen. Ca și cum s-ar fi mirat că încă mai are tonus. Începuse să creadă că îmbătrânește. Mai ales de când i se propusese o cursă furibundă la capătul căreia se află puterea absolută.

Pentru că, o știe oricine, puterea absolută e apanajul bătrânilor. Peste tot. De la Luxor la Invernă, de la Pictavi la Tanais, de la Tartessos la Singidunum, puterea e în mâinile grizonaților și a burtoșilor.

Fumau amândoi, deci. Aroma ajungea până sus. Asteria a adulmecat scurt și s-a uitat la Eridan. Cufundat printre periscope și lentile.

— Nu simți? l-a întrebat.

Eridan a inspirat de câteva ori.

— Ce naiba? Arde ceva?

— Cânepă... Cânepă de Taurus! a pufnit Asteria.

— Mda... Cânepă de Taurus, a confirmat Eridan, plictisit. Nu cred că după o doză ca asta vom mai auzi ceva care să ne fie de folos! În

câteva minute, ăștia n-or să mai știe nici cum îi cheamă!

— Ridicăm supravegherea? s-a grăbit Asteria să întrebe.

Blondul a privit-o lung, mustăcînd.

— Știu de ce ești atât de nerăbdătoare... Te anunț însă că doamna de dedesubt are aceleași gusturi. Nu da cu misiunea de pămînt pentru o sculă bine dimensionată! West Elephantina e plină de astfel de oferte!

Asteria a zâmbit galeș.

— Doamna e prea ocupată în seara asta ca să mă deranjeze. Spune mai bine dacă mai avem ceva de făcut. În rest, mă descurc eu!

— Cum vrei! Dar să știi: în caz de defecțiune, n-am de gând să te acopăr! Cunoști regulile! a scrâșnit Eridan. Trimite porumbeii acum, spre puțul plutitor numărul 8... Vezi că sunt în coliviile din cabina lui Grampian! Anunță-l pe domnul Tabernae că încă n-am stabilit locul precis din West Elephantina unde o să meargă șmecherul de Rufinus! Și mai spune-i că a reușit să transmită un mesaj de la puțul numărul 7!

— Porumbei? Vrei să trimitem porumbei pe vremea asta? a exclamat Asteria. Dacă îngheață?

— Distanța nu e mare, și ăștia sunt porumbei frizoni, a subliniat Eridan. Ia stai așa! a exclamat el brusc și s-a concentrat iarăși asupra periscopului.

— Ceva interesant? și-a pus Asteria pâlniile în urechi.

— Cânepa! Cânepa de Taurus! a șoptit Eridan plictisit și a ridicat din umeri. Du-te odată și lansează porumbeii!

— Bine. Bine.

Asteria a pornit târâș pe podeaua dintre punți. Lăsând în urma ei o dără de parfum de Erbagh.

— Un sclav! Un sclav nubian! s-a strâmbat Eridan, privind scârbit la corpul femeii, abia deslușindu-se în întunericul dintre panourile de lemn.

Apoi, s-a pregătit să-și desfacă periscoapele.

III

— O sută de *minae*! Germanice! a spus Rustam, zâmbind.

Eumolpius Doil s-a strâmbat și s-a mai uitat o dată în arenă. De unde dracu' apăruseră ăștia doi? Un pers și o samoedă. Rustam Kaïr și Naila Trung.

Puteai să spui despre Eumolpius că nu știe să țină tacâmurile în mână la o masă simandicoasă, că habar n-are să se îmbrace și că se parfumează numai cu esențe egiptene de cea mai proastă calitate. Cunoștea însă lumea circurilor ca nimeni altul. De la Kyoto de Cipangu până aici, în Tartessos, trecând prin Varegia de nord și prin țara garamanților numidieni. S-a uitat la clepsidra uriașă de deasupra arenei și a șuierat:

— Mai sunt două minute!

Spectatorii făceau o larmă de infern. Rustam a clipit mai des și s-a aplecat spre Eumolpius:

— Ce-ai spus?

— Mai sunt două minute! Asta am spus!

Rustam a privit și el clepsidra. Mda. Mai erau aproape două minute până să se termine meciul. Și mai erau zece minute până să sosească puștiul pe care îl plătise să copieze mesajele recepționate la terminalul de coastă *Hippias Comcom*.

— Două minute?... Chiar *nu* mai ai nevoie de nubianca asta a ta?

Eumolpius și-a fluturat cutele togăi verzui, răspândind o aromă greoaie de trandafiri amestecată cu miasme acre de transpirație.

Julianus Celler, patronul Circului Maximus din Roma îi spusese lui Rustam că nu cunoscuse un individ mai puturos decât Doil din Tartessos. Dar, totodată, nu exista un mijloc mai bun de a trece neobservat în Tartessos decât să te prefaci că ai treabă la circ.

Tartessos era undeva în sudul Iberiei. Un castru tutelat de stoici. Terminalul concernului de comunicații făcuse din oraș un centru bogat – se povestea că țăranii din jurul Tartessos-ului erau cei mai alfabetizați de pe întreg cuprinsul Imperiului. «n mai puțin de șapte ani, de când pusese pe picioare centrul poștal, troglodiții ăia din jur, care până atunci nu știau decât să numere anotimpurile și să tragă brazde în pământul irigat pentru producția unuia ca Mallobaudes Tabernae, troglodiții ăia cu fețe zbârcite de soare și de vânt deci, ajunseseră să poarte costume francone, să umble cu stiluri, cu tăblițe de ceară și să stocheze mesaje ce veneau de peste Marea-Ocean. Vorbeau despre cursul cafelei sau la lână și estimau ce va face cutare sau cutare personalitate notabilă, în timp ce câmpurile din jur se umpleau de buruieni.

În timp ce ei se umpleau de bani, iar Tartessos atrăgea ca muștele

agenții Imperiilor și corporațiilor.

— Mai e doar un minut, Eumolpius, i-a atras atenția Rustam, ridicându-se în picioare. N-avea nici un chef să mai încaseze putoarea emanată de Doil.

— Sifa a mai scăpat ea din chestii d'astea!

— Sifa s-a mai luptat vreodată cu o samoedă?

Tobe mari din stânga tribunei au început să bubuie. Ultimul minut al luptei de pancration: Naila Trong! De unde naiba apăruse? Sifa era campioana lui Eumolpius. Luptase la Carthagos, la Lundinium, la Apullum și chiar la Roma. Iulianus Celler însuși îi aranjase câteva contracte pentru Peshawar, unde spera să scoată bani buni pe spezele ei de la șmecherii ăia de galbeni... Măcar așa să-i ușureze de *minae* pe chinezii ăștia care îi umpluseră arenele cu lampioane ieftine, luminoase și cu banchete ușoare, comode de bambus!

— O să pierzi și banii și femeia, Doil! a mai spus Rustam dând din cap, sigur pe el.

Spectatorii se ridicaseră în picioare, chiuind. Numai cei de la tribuna oficială tăceau mîlc. Pariaseră sute de *minae* pe favorită și acum se holbau la contorsionările ei, din ce în ce mai lipsite de vlagă. Naila Trong o săltase cu totul din nisipul arenei și o strivea în brațe, zgâlțâind-o ca pe un sac. O samoedă cu pomeții reliefați și cu ochii pieziși.

— Samoezii ăștia sunt un fel de eskimoși? a întrebat Eumolpius, aiurea, chiar când tobele au încetat să mai bată, anunțând sfârșitul luptei.

— Galbeni. Sunt tot niște galbeni.

— În mă-sa... nu le ajunge că ne fac praf comerțul? Cine naiba i-a învățat să intre în arenă?

Eumolpius Doil s-a apropiat de Rustam, făcându-l să strâmbe din nas. Ca și cum, pe el unul, chestia asta nu-l interesa de fapt, mirosul patronului de circ din Tartessos devenise insuportabil. Te pomenești că ăsta are un defect la vezica urinară, i-a trecut persanului prin cap. Auzise sau citise pe undeva că e o boală, una de nu puteai să te ții... incontinență, sau așa ceva... poate că Eumolpius ăsta făcea pe el, de fapt...

— Samoezii nu fac parte din Imperiul Celest. Sunt de capul lor, a comentat Rustam, abia reușind să acopere răcnetele publicului. „Police verso! Police verso!” vuia amfiteatrul tapisat cu pânze rubinii de Cipangu.

Sifa atârna ca o păpușă dezarticulată între brațele Nailei, cu ochii ieșiți din orbită, zvâcnind rar, ca străbătută de frisoane. Eumolpius se foia din ce în ce mai nervos era gata-gata să dea verdictul fatal, când Rustam l-a oprit:

— Cu o moartă nu mai faci nimic! Dar așa, măcar poți s-o mai pui

să-ți faci ordine prin casă!

— Ba o dau naibii! Am casa plină de servitoare!

S-a întors spre arenă și a făcut semnul. Naila s-a încordat toată, făcând să se audă un pârâit ca de vreascuri, iar Sifa s-a îndoit de mijloc, încovrigându-se.

Tribunele au izbucnit în urlete.

— Nouăzeci și nouă... o sută! a terminat Rustam de numărat *minae*-le. Ești un tip corect, Eumolpius.

— Ascultă! s-a apropiat Doil de Naila. Nu vrei un angajament la mine? Îți promit că în câteva săptămâni te prezint lui Iulianus Celler, proprietarul celor mai puternice linii de circ din Imperiu.

Naila a pufnit în răs. Rustam s-a uitat la clepsidra din vestiarul lambrizat cu stinghii de cedru. S-a ridicat de pe scaun și s-a dus la fereastră, privind de-a lungul bulevardului central al Tartessos-ului. Turnul *Hippias Comcom*, ca o coloană pe țărmul Mării-Ocean. Cablurile ce urcau din apă în jurul lui vibrau subsonic, făcând să trepideze aproape insesizabil acoperișurile din tablă argintie ale orașului.

În patru-cinci minute, puștiul trimis de Rustam trebuia să apară.

— N-ai vrea să te mai prezentăm noi o dată lui Iulianus Celler? l-a întrebat Naila pe Eumolpius.

— Hei, hei, hei! s-a răstit Doil.

Ești o tipă tare de tot.. Da' nu crezi că ăla care împarte banii sunt eu?

Rustam s-a întors de la geamurile ce tremurau ca un abur ce se ridica dintr-o stradă încinsă. Mesajele din Turn.

— Deocamdată ești unul care tocmai a plătit o datorie, Doil. Deocamdată ești unul care *primește* bani împărțiți de Iulianus Celler. Deocamdată ești unul care trebuie să iasă din vestiarul ăsta. Așteptăm pe cineva!

Eumolpius s-a scuturat și s-a uitat de la unul la altul. Naila a strâns pleoapele. Tipul ăsta în togă verzuie chiar că puțea! Puțea al naibii de tare!

— Hei! Sunteți într-o clădire care-mi aparține. Sunteți într-un oraș care...

— Miroși urât, Doil! i-a retezat-o Naila. Miroși urât și eu vreau să mă schimb.

Chiar atunci, ușa s-a dat în lături și un băiat de vreo 13-14 ani a dat buzna în încăpere.

— Tu cine mă-ta mai ești? s-a schimonosit Eumolpius, chiorându-se la puștan.

— E invitatul meu, Doil! Tu puți, iar noi avem treburi importante de discutat. Vezi că la capătul culoarului sunt niște dușuri, Doil!

Rustam se apropiase de Eumolpius. Era cu o jumătate de cap mai înalt decât el. A întins o mână pe deasupra umărului acoperit de toga

verde și a dat un brânci ușii.

— Aia e ieșirea, domnule Doil! a șoptit Naila. În spatele ieșirii se află un culoar. Culoarul are două capete. În capătul stâng se află dușurile. Ai uitat planurile clădirii care îți aparține, sau nu l-ai auzit bine pe Rustam?

Băiatul încremenise în mijlocul camerei. Eumolpius Doil învârtea toate micile afaceri din Tartessos, iar acum, doi străini îl goneau dintr-o încăpere care era a lui. Puștiul a început să joace de pe un picior pe altul, neștiind ce să facă. Ar fi vrut să iasă el și să-i lase pe oamenii ăștia mari să-și rezolve problemele între ei, iar el să se ducă acasă și să povestească prietenilor că veniseră doi tipi în Tartessos care își băteau joc de Eumolpius Doil.

N-a mai ieșit nimeni din vestiar. Rustam se apropiase și mai mult de Doil. Părea că îl îmbrățișează, ca un îndrăgostit care își strângea iubita la piept după o despărțire îndelungată. Într-atât de îndelungată, încât, iubita și-a dat capul pe spate, rămânând cu ochii ațintiți în gol.

Naila a izbucnit în râs. Rustam și-a desfășurat firul îngust de oțel lucios din jurul gâtului lui Doil. S-a întors către băiat:

— Ei?

Puștiul a înghițit în sec și a întins un cilindru de metal mat către persan. Ștanțat *Hippias Comcom*.

— Ei? a repetat Rustam întrebarea. Ce scrie?

Puștiul a ridicat din umeri. Un gest reflex. Habar n-avea ce se petrece de fapt; știa doar că bărbatul și femeia asta îi dăduseră niște bani, mai știa că ce făcuse el era ceva pentru care alții plătiseră cu o călătorie suficient de lungă (nu ca a lui Eumolpius Doil) ca să nu mai apuce să vadă Tartessos și era cât se poate de sigur că în câteva ore, Eumolpius Doil o să miroasă și mai tare decât de obicei.

Dacă nu era atent, în tot atâtea ore, ar fi putut să ajungă și el să miroasă ca domnul Doil. Deși, el unul, se spăla de două ori pe zi.

— Unde e localitatea asta, Angustias? a întrebat Rustam.

— La 35 de pasaraŋa spre sud. Pe coastă. E un depozit de bitum și asfalt.

— Angustias... Depozit de bitum...

Rustam a întins mesajul Nailei. Soarele apunea. Cobora în Marea-Ocean, ca și cum ar fi sfârșit, încadrând Turnul *Hippias Comcom*. Seara de Marte. Câteva zile și se va schimba Mileniul. Câteva zile, și puștiul va chefui cu prietenii, jucându-se cu zmee și artificii de Taipei.

— Trebuie să duc cilindrul înapoi. E o comandă specială, a spus băiatul. Dacă nu duc mesajul, ăia de la livrarea cu locomobile o să se prindă că l-am șutit...

— Unde trebuie să-l ducă locomobilele? Aici scrie: Turnul Gijon!

Puștiul era decis să apuce jocul din ultima zi a mileniului. Așa că, a răspuns imediat:

câteva ori din țigară, făcând semne să lumineze jarul carmin. A plimbat punctul luminos pe deasupra reperelor topografice.

— Bun. Suntem aici, a indicat ea un loc. Angustias, uite-o aici! Iar restul, vezi și singur!

Rustam a privit de-a lungul șoselei. Gura dragonului din coada locomobilului *Bong Sao* condus de Jou Dirceu era la mai puțin de un stadiu distanță. Banda de asfalt era dreaptă. A aruncat un ochi pe hartă.

Gijon. Pamplona. Granada. Trei Noduri de comunicație *Hippias Comcom*. A zâmbit. Mesaj în evantai, spusese puștiul. Numai că evantaiul ăsta avea un mâner, iar mânerul era la îndemâna lor.

— Ce zici? Crezi că mai trece cineva p'aici la ora asta? a întrebat-o pe Naila.

Ea a făcut semn că nu și a zâmbit, sprijinindu-se cu brațele în bordul locomobilului. Rustam a ambalat motorul. Anvelopele au scârțâit pe asfalt și locomobilul a țâșnit în față ca un pietroi azvârlit dintr-o praștie uriașă. Șoseaua tocmai făcea o curbă spre stânga, urmărind linia țărmului, dar Rustam a accelerat, învâluind locomobilul în volute de aburi ce miroseau amărui.

Jou Dirceu încetinise. La un moment dat, a scos brațul pe geam și a făcut semn lui Rustam să-l depășească.

— Bun! Hai că-i al nostru! a surâs Naila și a aruncat țigara pe șosea. o jerbă de scânteii aurii pe asfalt/

Urma o curbă spre dreapta, deasupra unui țănc muntos ce se ridica direct din Marea-Ocean. Se auzeau valurile plesnind stânca la o sută de picioare dedesubt. Rustam s-a angajat în depășire. Locomobilul pufnea ca un bivoli uriaș care strănuta, Naila s-a prefăcut că se întinde pe scaunul de piele, așa cum făcuse de fiecare dată în astfel de situații. Fraierindu-i pe urmăriți.

Numai că Jou a tras de volan spre stânga. Cele 2500 de livre ale *Bong Sao*-ului său au izbit portiera în dreptul samoedei. Tabla a zbârnâit scurt, geamul a crăpat și apoi s-a pulverizat într-un nor ca o rafală de viscol plesnindu-i pe cei doi peste față.

— Ce naiba?!

Jou a repetat figura. Rustam își dusesese mâna la ochi încercând să-și frece pleoapele care îl ardeau.

— Nu văd nimic! i-a strigat Naila în timp ce locomobilul scârțâia din table și anvelope, îndreptându-se spre marginea șoselei.

— Puștiul! Ne-a dat în gât! a sâsâit Naila și a apucat volanul cu mâna stângă, rotindu-l cu un gest lent. Accelerează, Rustam!

Persanul a apăsă cu amândouă picioarele în pedală. Motorul a părut că se desface din nituri și șuruburi, vaporii au vuit țâșnind prin țevile de pe acoperiș a fost rândul lor să izbească locomobilul lusitanilor.

— Nu-i omorî! a strigat Rustam, auzind-o pe Naila cum scotocește prin geantă.

— Nu-i omor! A naibii să fiu dacă-i omor! a răcnit ea și a mai tras o dată de volan, proptind botul locomobilului în portiera din partea lui Jou.

S-a auzit un trăznet de parcă cineva ar fi spart un butoi de lemn uscat și geamul din față a zburat cu totul, jucând de câteva ori pe capotă fără să se spargă, ca și cum ar fi fost scos din rame de mâinile experte ale unui tinichigiu.

— Cu ce-au tras?

— Pudră Thay! Au pudră Thay! Chiar vrei să nu-i omor?

Rustam căscase ochii înroșiți, apărându-și fața de vântul rece, cu palma pusă streășină la frunte.

briza tăioasă a țărmlui mării-ocean/ un nou bufnet/ naila a părut că se înalță de pe scaun/

— Să știi că trag! Am să trag în ei! a răcnit ea.

Rustam a împins levierul în față și a apăsă pe pedală, rotind brutal volanul. Locomobilul a derapat, scrâșnind pe șosea, s-a pus de-a curmezișul și a mai țâșnit o dată în față, izbindu-i pe lusitani cu toată puterea. *Bong Sao*-ul lor s-a dezechilibrat, a rulat pe două roți câteva zeci de picioare și a ieșit de pe șosea, agățând cu bara de protecție un felinar.

— Pulbere îi fac! a scrâșnit Rustam. Bagă arma aia la loc odată! Stai că-i rezolv acu'!

A ambalat iarăși motorul și și-a repezit locomobilul înspre *Bong Sao*-ul celorlalți. S-a înfipt ca un obuz în dragonul care încă mai scotea aburi sub portbagajul celorlalți, turtind automobilul de felinarul de oțel. Un zdrăngănit de fiare răsucite.

Rustam a tras de levier, a dat câteva picioare în marșarier și s-a repezit din nou în locomobilul lusitanilor. Tablele au scârțâit, iar felinarul a pârâit. Portierele s-au deschis. Morgana încerca să iasă pe partea ei când, Rustam a intrat pentru a treia oară în ei, strivindu-le vehiculul ca pe o armonică.

Jou a țâșnit pe șosea. S-a rostogolit ca un bulumac trăgând spre Naila. Apoi a dispărut în șanțul dinspre prăpastie. Morgana a sărit în spatele felinarului. O deflagrație. Volute de fum înecăcios s-au revărsat înspre Naila.

— Pudră Thay! Cine-s' ăstia?

Rustam a ridicat din umeri și s-a ascuns în spatele locomobilului. Geamul de deasupra lui a explodat, împrôșcându-l cu un șuvoi de cioburi.

— Fă-le praf *Bong*-ul! a strigat.

Naila a azvârlit o sferă de fier mat prin fum. Un zgomot surd. Apoi, vaierul tablelor răsucite și un strigăt.

— Gagica! Am plesnit gagica! a pufnit Naila.

O rafală dinspre Jou. Ca și cum corzile unui pian pocneau pe rând. Rustam a lansat și el o încărcătură cu pudră Thay spre șanțul în care se refugiase bărbatul.

— Acum! O blochezi pe vaca aia! a strigat el și s-a repezit în zig-zag pe șosea. Naila a mai aruncat o sferă de metal spre felinar, dar chiar atunci, Morgana s-a târât pe sub volburele de abur, privind buimacă dintr-o parte în alta. Și-a dus o mână și a încercat s-o ia spre Rustam. Tocmai se pregătea să sară.

— Kriss-ul! Are un kriss! a țipat Naila și s-a ridicat în picioare, ținând pe îndelete genunchiul femeii.

— Rade-o! a strigat Rustam dispărând în șanțul de unde trăgea Jou.

Bufnitura culevrinei de Etruria a acoperit troznetul încheieturii Morganei care s-a prăvălit pe șosea. Urletul ei a perforat însă zgomotul de fond al valurilor Mării-Ocean. Naila a luat-o la fugă spre lusitană la timp ca să-i izbească brațul în care ținea kriss-ul, gata să-l arunce în Rustam.

— Deci! Care e rețeaua dincolo de Iberia? a întrebat Rustam. Naila n-a făcut decât să apese cu vârful sandalei în genunchiul Morganei.

un urlet/

— Nu ne aude nimeni! a făcut Rustam un gest larg cu mâna spre casele Angustiei. În orașul ăsta sunt numai surzi. Așa am citit într-un prospect.

Morgana a scâncit și s-a apucat cu mâinile de genunchiul înfășat la repezeală în bucăți de stofă ruptă. Naila se pregătise să scrie totul. Lângă ea, câțiva porumbei gângureau, ciugulind grăunțele răspândite pe podea.

— Deci! Jou! Pe cine are Rufinus infiltrat în *Hippias Comcom*?

— V-am spus! Nu-i știu decât pe cei de la Pamplona, Gijon și Granada. Restul legăturilor îi știu ei.

— Și aici? În Angustias?

— E depozitul de asfalt. Administrat de inspectorii lui Radamantes...

— Mda. Inspectorii lui Radamantes.

Naila s-a mai uitat o dată pe hârtie. Trei nume. Trei birouri. Ar trebui să-i fie de ajuns lui Iulianus.

— Trimit porumbeii? a întrebat.

— Mmhh... vreau s-o mai dai o dată tare pe fata asta... a răspuns Rustam și l-a privit pe Jou în ochi. Răcnetul Morganei a zguduit geamurile.

— Cum îl cheamă pe puști? Cum îl cheamă pe puștiul care a fost la noi cu cilindrul lui Rufinus?

— E doar un copil, a scâncit Morgana.

— Exact. E doar un copil. Iar noi vorbim doar despre niște bani. Deci! Cum îl cheamă?

Naila i-a strivit din nou genunchiul Morganei.

— Claudio. Claudio Bernal, a spus Jou precipitat.

— Cu cine trebuia să vă întâlniți aici?

— Ți-am spus... Radamantes are niște inspecori...

Răcnetul Morganei s-a auzit iarăși. Naila l-a privit lung pe Rustam. Îi storseseră pe amândoi. De tot. S-au uitat la porumbeii călători. Unii vor zbura la Roma, la Iulianus Celler. Ceilalți se vor duce doar până la Tartessos. La serviciul de securitate internă *Hippias Comcom*. Ultimul mesaj primit de la Iulianus le spusese cât se poate de clar. Hippias, stoicul, trebuia să creadă că toată treaba o făcuseră oamenii lui. Nici prin nu trebuia să-i treacă despre implicarea confreriei hermetice în deslușirea afacerii. Stoicii ăștia erau atât de șmecheri și acopereau atât de multe informații referitoare la Amphiaraios și Rufinus, încât era problema lor, a hermeților, să-i studieze atent și să-i vadă cum se mișcă.

Să-i forțeze să facă greșeli. Să le fugă pământul de sub picioare. Să ajungă să fie obligați să negocieze cu hermeții.

Pentru asta, nu trebuia decât o mică notă informativă care să aterizeze pe biroul șefului de securitate internă de la Tartessos. Și trei cadavre. Morgana Sertao, Jou Dirceu și Claudio Bernal.

— Trimite porumbeii! a spus Rustam. Idioții ăștia o să creadă că-i mâna lui Radamantes.

Naila a dat din cap. A răsucit bucățile de hârtie, le-a legat de picioarele păsărilor, s-a asigurat că nu a încurcat mesajele între ele și a deschis fereastra. Aerul tare de Marte a făcut-o să se zgribulească. A surâs, mângâind capetele porumbeilor, i-a sărutat cu gingășie, apoi le-a dat drumul în ger.

— Să nu vă rătăciți! a șoptit în urma lor.

După care, s-a răsucit, s-a apropiat de Morgana și a apucat-o de creștet și de bărbie, într-o suită de gesturi perfect sincronizată cu a lui Rustam. Ca la un spectacol de mimică în paralel. Ca la un concurs.

Pocnetul vertebrelor.

Ce urma? Un drum până la locomobilul *Bong Sao*. Așezarea cadavrelor pe scaune. Locomobilul împins în prăpastie. Apoi, un drum și mai scurt până la Tartessos. O întâlnire cu Claudio Bernal.

Iar în final, un drum în insulele Hesperidae. Unde vor aștepta ordinele lui Iulianus.

IV

— Ce ți se pare atât de ciudat, Hippias? Nu-i fiul lui taică-său? Nemernicul ăsta de Rufinus și-a băgat oamenii peste tot. ți-a infiltrat concernul, asta e!

Puncte-cheie din *Hippias Comcom* ocupate de oamenii tânărului Eutherius. Acoperind mesajele pe care le trimitea dintr-o provincie în alta a Imperiului. Dacă Eridan nu i-ar fi anunțat la timp, ordinul de retragere a fondurilor din Banca Narbonnensis ar fi trecut prin toate stațiile poștale ale concernului. Fără ca nimeni să afle nimic.

Mallobaudes s-a zgribulit și a început să mestece în gol, bătrânește. Deși nu avea decât 42 de ani.

Vântul înghețat șuiera printre clădirile din jurul Forului. Zburlea copacii împodobiți cu fructe din cauciuc și hârtie colorată. Frumos ornamentați în cinstea Idelor lui Marte. Ultimele dinainte de intrarea în Mileniul al III-lea de la reforma lui Iulius C. Caesar.

Hippias și-a aranjat toga pe umeri. Ca orice stoic, era tradiționalist. Evoluția modei nu-l făcuse să se abată cu o iotă de la concepțiile rigide ale grupului său. Unii spuneau că ținuta asta dădea bine și în afaceri. Că impunea respect și încredere, chiar când pierdeai căldări de bani și erai tras pe sfoară de unul ca Amphiaros Eutherius.

Hippias a scos dintr-un buzunar smaraldul șlefuit și a privit prin el la figura pătrătoasă a lui Mallobaudes. Semăna cu un bulldog îngândurat, cu fălcile căzute și cu ochii holbați tot timpul. De frig, i se adunaseră lacrimi pe pleoapele de jos.

— M-a infiltrat. E adevărat, a răspuns Hippias într-un târziu. Dar am remontat toată filiera și îi știu acum pe toți cei care lucrează pentru el.

Ajunseseră în For. Cățărați pe coloane și ziduri, muncitorii aranjau ultimele podoabe înainte de venirea Idelor. În spatele Columnei plasaseră bateriile care vor lansa cele mai teribile focuri de artificii văzute vreodată în Imperiu. Puștii alergau nebunește, înhămați la căruțurile lor mici, încărcate cu jurnalele de seară. Se pregăteau cu toții de schimbarea Mileniului erau fericiți cu toții că apucau un asemenea eveniment calendaristic.

Lămpile cu gaz aerian iluminau albastru stradelele aglomerate. Ar fi fost o seară plăcută, numai că bătea vântul ăla nenorocit și umed. Pale de aer rece care îi zgâlțâiau pe amândoi.

Vântul de Marte, la Roma, e cel mai nenorocit dintre toate. Trezește reumatismele și-i bagă pe cardiaci în spitale. Zvonurile povesteau că pe Pavarotti, tenorul, vântul ăsta netrebnic îl băgase direct în groapă, scurtcircuitând vizita la medicii faimoși din Lupinus... Dar asta se întâmplase în 1994, iar Pavarotti scutise în acest fel o grămadă de *minae*, cu care s-au organizat funeraliile alea magnifice, despre care

scriseseră toate jurnalele vreme de o săptămână. Asta, până când Amphiaros pusese pe butuci o corporație producătoare de spirtoase din Ultima Thule... umplând din nou ziarele cu articole și speculații.

Acum însă, în ultimele zile ale anului 1999, jurnalele erau pline de alte titluri.

— Scipio revine din Cipangu! răcneau puștii cât îi ținea gura și ridica deasupra capului snopuri de ziare. Scipio a semnat tratatul cu Împăratul Celest!

Mallobaudes a luat un jurnal și s-a adăpostit sub porticurile afumate ale noului Circ, aruncându-și ochii peste editorial. Semnat de cumnatul său, Larios Gad, fratele Soshannei. S-a întors cu spatele la vânt, pelerina cu cozi de nură a început să-i salte în toate părțile, dar a reușit să țină ziarul nemișcat. Și-a ridicat sprâncenele și s-a apropiat de o vitrină luminoasă, ca să vadă mai bine.

Pe rafturi, măcelarul aranja bucăți de ficat și rinichi de păun, calmari și caracatițe congelate, ouă de prepeliță și file de murenă.

— Hmm! a pufnit Mallobaudes. Idiotul ăsta de Scipio pretinde că a obținut pacea cu galbenii pe o mie de ani... Fii atent: *Împăratul Celest mi-a dat asigurări ferme că nu e interesat de teritoriile Bactriei. În schimb, noi am afirmat sus și tare că vom suspenda tarifele protecționiste aplicate mătsurilor la intrarea pe piețele din Metropolă!*

— Armata dă și ea vreun comunicat?

— Da! Mallobaudes a parcurs oblic coala de ziar. Uite: generalul Merenas, comandantul garnizoanei Bactria, anunță că a retras legiunile în Fort Oxus...

Hippias și-a suflat nasul într-o batistă neagră, scoasă dintr-un fald al togii.

— Noi, stoicii, știm foarte bine că nimic din ceea ce-și propun oamenii nu respectă planificările făcute! Lucrurile se împlinesc conform cu propriile lor necesități.

— Serios? Mallobaudes și-a potrivit jobenul, a împăturit ziarul și l-a strecurat sub pelerină. Treaba asta o află orice individ care investește mai mult de o mie de *minae*...

— Oho! De asta sunt sigur! De-aia îi găsești cu piatra de gât prin Cloaca Maxima.

— Opt din zece, a admis Mallobaudes. Opt din zece inși nu rezistă la aflarea acestui adevăr extrem de simplu. Așa că plonjează în lături.

În cealaltă parte a Forului s-au aprins inscripțiile luminoase ale firmei BONG SAO – MINILOCOMOBILE CITADINE. Bitum scump, tras în țevi de cristal verzui. Bitum care curgea, luminos, răspândind raze aurii în toată piața.

— Poftim! Mallobaudes s-a prefăcut că-și verifică ceasul de buzunar. ăștia fac reclamă chiar aici, la Roma, iar Merenas retrage legiunile la Fort Oxus! Cred că abia așteptau militarii un tratat ca ăsta! Jigodiile!

Necesitatea lor l-a ironizat el pe Hippias, care utiliza frecvent cuvântul în speță – *necesitatea* lor, acum, la schimbarea Mileniului, e să tragă o orgie cruntă fără să le fie frică de un atac surpriză al galbenilor! Și vor să facă asta în timp ce împuții ăștia cu ochii pieziși îmi fac concurență în Sofala... Ce fel de stat mai e și ăsta!

— E un stat căruia îi plătești impozite. Se cheamă Roma, a țuguit Hippias buzele și a luat-o pe sub porticuri, lăsând în stânga magazinele cu stofe grele de Mosselcastrum, birourile de avocatură ale companiei de navlosire PATRAS și sediul local al sectei *Hare Krishna*. Un panou publicitar imens: CHIBRITURI RETEGA scris cu vopsea luminiscentă violetă.

— Impozite, da! Un stat care trăiește din impozitele luate pe spatele muncii mele!

Hippias abia a schițat un zâmbet, care a părut că se răspândește în mii de riduri pe figura lui prelungă:

— Statul are și el necesitățile sale. Distincte de ale noastre. Împlinindu-se în ciuda actelor noastre.

Mallobaudes s-a oprit din nou, lăsând să treacă pe stradă un convoi de cvadrigi care se balansau ușor. Abia dacă se auzeau, așa cum se scurgeau pe caldarâmul negru.

— Poftim! l-a făcut el atent pe Hippias. Uită-te la anvelopele astea nenorocite!

Lui Hippias i-a înghețat zâmbetul. Dar a continuat, la fel de calm:

— Anvelopele astea m-au costat, e drept, o grămadă de bani. M-au costat pe mine, iar de produs, le-a produs tot parvenitul ăla de Amphiaraios. Dar n-am sărăcit din cauza asta. A fost doar o lecție pe care mi-a servit-o soarta. Mi-a reamintit, dacă mai era cazul, că evenimentele au un curs al lor, imposibil de tulburat. O necesitate de neînțeleș.

mina hieratică a lui hippias/ ca și cum era pătruns de adevărurile formulate în textele stoicilor/ ca și cum *nu putea* să nu fie respectuos când le pronunța/

Mallobaudes n-a mai rezistat și a început să fonfaie greoi, așa cum făcea de fiecare dată când își pierdea cumpătul. Își ridicase fălcile căzute și mesteca în gol.

— Așa deci! Și care ar fi necesitatea lucrurilor în ceea ce privește problema noastră cu Rufinus? a întrebat el pe cât putea de sec și a coborât de pe trotuar. A fost însă nevoit să sară înapoi. Un locomobil urban trecea în viteză, împrôșcând trecătorii cu noroi.

— În primul rând, Rufinus încalcă legile cu dezinvoltură! Acționează împotriva ordinii elementare a societății. Dacă pricepem bine natura lucrurilor, îl vom învinge, bineînțeleș.

Mallobaudes a izbucnit în râs. S-a înfășurat mai strâns în pelerina lui împodobită cu cozi de nură și l-a cuprins pe Hippias după umeri.

— Cu toate că acționează împotriva naturii elementare a lucrurilor, Rufinus și-a plasat oamenii în tot concernul tău. Iar tatăl lui ne-a mâncat o grămadă de bani. Ca să nu mai vorbim de puterile lui, exagerat de mari...

— M-a infiltrat. Dar uite că acum, din cauza asta, pot să aflu fiecare pas pe care îl face. Spionii lui sunt cea mai bună oglindă în care îl pot urmări pe Rufinus.

— Bun. Bun. Mă dau bătut. În materie de justificări, nu fac nici cât o ceapă degerată pe lângă tine, a recunoscut Mallobaudes. Hai să mergem la restaurantul Circului Maximus! Să ne încălzim puțin!

S-au strecurat pe străzile luminate, împiedicându-se de plebei, de sclavi care alergau după cumpărături, de curierii îmbrăcați în negru ai concernului *Hippias Comcom*. Grupuri de emigranți beți răcneau pe stradă, excitați de flautele și tam-tam-urile unor nubieni. Dinspre Capitoliu se auzeau bufnetele ritmice ale locomobilelor care plecau din gara centrală către Provinciile. Fumul lor mirosind dulce-amar cobora până aici, în apropiere de For, mânjind fațadele magazinelor de lux.

ochii care te usturau/

— Ne dezagregăm, Mallobaudes! Ne dezagregăm! a exclamat Hippias, plictisit. Celălalt nu i-a răspuns, preocupat de giumbușlucurile scamatorilor ambulanți de pe o stradă lăturalnică. În spatele lor, lămpile de hârtie creponată, roșie, care indicau lupanarele. Hârtie importată din Imperiul Celest. Mai fină și mai ieftină decât ce producea Mallobaudes în manufacturile sale din Dalmația.

Mda. Consulul Scipio era un idiot care deschisese și mai larg porțile negustorilor din Cipangu. Pe spezele celor ca Hippias și Mallobaudes, care ținuseră timp de secole în spate economia Imperiului Roman. Un motiv suplimentar să pună mâna pe Amphiaros! Un motiv vital, chiar! Să-l îndepărteze pe escrocul de Rufinus de la împărțirea tortului și să-și relanseze afacerile!

Pe urmă: adio cu tarifele joase pentru mătăsuri și hârtie! Adio cu compromisurile făcute în Insulinda pentru latexul galbenilor! Adio cu toate pomenile, și șpagile, și bacșișurile pe care le dădeau în dreapta și în stânga pentru obținerea piețelor!

Numai să fi ajuns primii la Amphiaros Eutherius...

Intrând în restaurant, Hippias și Mallobaudes au fost întâmpinați de figura veselă a lui Polydoros, bătrânul senator de Vei. Grăsanul care sprijinise în '88 legea antitrust. Grăsanul care făcuse câteva curse dus-întors la Yedo, bătându-se ca un leu pentru apărarea pieței romane împotriva afluxului de mărfuri ieftine de Cipangu.

Dar, toată Roma știa, Polydoros *ținuse* până în '93. Tot vântul de Marte. Tot vântul de Marte îl terminase. Un sejur de trei luni la Brundisium, în spitalele de refacere ale Senatului. Degeaba. Din

Polydoros rămăsese doar carnea, grăsimea și osatura care ținea totul la un loc. Probabil că creierul i se dizolvase și o luase la vale prin gât, până în burta aia de băutor de bere. Da, da! Polydoros gândise numai cu stomacul din '93 încoace.

— Vor fi cele mai teribile Ide posibile! se uita el, zâmbind, la cei doi. Intrăm în Mileniul al III-lea și avem pacea cu galbenii asigurată. Ce părere aveți?

— Abia așteptăm să cheuim, a răspuns Mallobaudes indiferent, făcându-l pe Polydoros să se încrunte. Nu înțelegea de ce Tabernae nu se bucura și el alături de ceilalți.

— S-a întâmplat ceva, Mallobaudes? De ce nu te bucuri? Scipio a obținut pacea și pentru afacerile tale. Corporațiile tale vor prospera, băncile Helvete o să înscrie alte zerouri în conturile tale, și...

— Pacea asta a lui Scipio al tău o să mă coste pe mine o grămadă de bani, l-a întrerupt Mallobaudes. Pacea asta înseamnă un adio spus politicii de protecție a produselor romane. Ai și uitat? l-a repezit pe bătrân, stârnind o expresie de reproș pe figura subțire a lui Hippias.

— Te înșeli, Mallobaudes! Te înșeli când îl judeci așa pe Scipio! a explicat Polydoros, serios. Uitând de politica pe care o dusesese ani de zile. Și-a regăsit însă repede expresia jovială și a continuat: Nu credeam să apuc! Nu credeam să apuc! Pacea în est! Prosperitatea în nord, datorită comerțului cu oțel de Saar... Trăim ani buni, domnule Tabernae, ani foarte buni! Nici nu vă dați seama acum!

Niște ani atât de buni și de fericiți, încât Polydoros nici nu mai realiza că tot ce făcuse el, pe vremea când încă mai era apt să judece coerent, se dusesese de râpă. Cipangu devenise un izvor nesecat de marfă ieftină care curgea în Imperiu prin toate punctele vamale, ca și cum frontierele s-ar fi transformat în strecurătoare. Hârtie, mătase, locomobile pentru căile ferate, cuptoare pentru siderurgie și, mai nou, locomobile pentru străzi și șosele. Sugrumând producția, de la Luxor la Singidunum, aruncând oameni în bidonville-urile din Tartessos și Cassiteridae.

Și Polydoros care se bucura ca un copil...

I-au întins mâna și s-au grăbit să intre în separeul lui Mallobaudes. Înainte ca bătrânul senator să apuce să facă obișnuitele aluzii la întinsa lui experiență de tribun de Veii.

Au închis ușa, scăpând de insistențele lui, și s-au așezat pe canapelele moi. Hippias a făcut o abluțiune cu apa de cimbru dintr-un bol încastrat în una din mesele joase din cristal de Baalbek. N-a trecut mult și Iulianus, proprietarul Circului Maximus, a deschis ușa și a venit grăbit lângă ei.

— Bietul Polydoros! S-a ramolit de tot! Îi tot dă cu prosperitatea comerțului când idiotul ăsta de Scipio a acceptat scăderea accizelor pe mătasea de Cipangu!

— L-am întrebat și eu pe Hippias, a prins Mallobaudes ideea din zbor, l-am întrebat ce fel de stat mai e ăsta care permite galbenilor să practice un comerț pervers de profitabil, în dauna romanilor. Știi ce a răspuns?

— Nu! a zis Iulianus, privind de la unul la altul.

— A zis că statul are niște legități aparte. Care trebuie împlinite în ciuda intereselor individuale. Așa mi-a spus. Nu-i așa, Hippias?

— Vroiam să spun doar că lucrurile nu sunt așa de simple. N-a fost decât o explicație rudimentară pe care ți-am dat-o în timp ce ne plimbam...

— Da? Doresc să știu, atunci, următorul lucru: de ce îl plătesc pe un imbecil ca Polydoros să facă politică, atâta timp cât el se bucură că asigură prosperitatea statului și nu a mea?

Mallobaudes se aplecase în față, scormonind cu ochii săi de broscoi, negri, în figura neclintită a lui Hippias.

— E un om disciplinat, Polydoros, ăsta... Crezi că el mai știe că, înainte să se îmbolnăvească, a promovat o poziție anti-Cipangu? a întrebat Hippias, impasibil. Nu face parte acum din partida lui Scipio? Ce vroiai să-ți spună? Că șeful lui face o politică proastă?

— Polydoros nu mai face parte din nici o partidă, a remarcat Mallobaudes. E prea bătrân ca să se mai încarce cineva cu el. Hai să comandăm ceva, că mi-e o foame de lup! a schimbat el vorba și a mestecat din nou în gol.

— Am avut grijă... Iulianus a făcut cu ochiul și s-a ridicat în picioare, enumerând cu gesturi largi. Ficat de păun. Vulvă de scroafă. Ouă de prepeliță s-a oprit, pufnind în râs de mina cuprinsă de groază a stoicului. Nu-ți face probleme, Hippias! Pentru tine, am comandat fiertură de mălai. Chiar dacă, pe vremea lui Marc Aureliu al tău, nu exista porumb! Fiertură de mălai și apă rece! Ești de acord?

— Mmh... O să fie o masă plină de bucate..., a făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit. De bucate perfide? a încercat el o definiție.

— Zi mersi că am fost băiat simțit! l-a întrerupt Iulianus. Femeile or să vină mai târziu. *După* ce o să pleci.

Hippias a înghițit în sec și a căscat ochii. Iulianus l-a bătut pe umăr și și-a arcuit sprâncenele. Un zâmbet fugar a migrat peste fața stoicului și el s-a prefăcut că-și caută smaraldul fasonat printre faldurile togii.

N-avea de ales. Mallobaudes și Iulianus erau aliații lui contra lui Amphiarao. Iar în bizareria avalanșei de evenimente care îi surprinseseră pe toți, nu puteai izbândi decât cu ajutorul unor aliați puternici. Indiferent de morala și trecutul lor. Ceea ce, în ultimă instanță, nici nu mai contravenea practicilor stoicilor din ultimii ani ai Mileniului al II-lea... Prin Senat, de altfel, tinerii chiar îi luau peste picior pe discipolii lui Marc Aureliu. Spuneau ei că între preceptele și

actele stoicilor se înregistra o derivă lentă dar sigură, semn că vremurile se schimbă.

— Nu trebuia să-i spui despre femei lui Hippias! l-a temperat Mallobaudes ironic pe Iulianus. El are o teorie cum că, cei care izbândesc, trebuie să fie corecți și să respecte natura inițială a lucrurilor... Dacă am înțeles eu bine.

Iulianus a dat din cap și s-a apropiat de focul care pocnea, liniștitor, în cămin, acoperind larva vocilor din tavernă și de pe străzi.

— Cunosc teoriile stoicilor. Dar Hippias e prietenul și aliatul nostru. O să ne treacă cu vederea toate scăpările. Nu-i așa? s-a uitat el peste umăr la bătrânul stoic. În sfârșit, îi reușise zâmbetul de complezență. Înghetăt.

Ușa separeului se deschise. Câțiva ospătari persani au intrat și au așezat tăvile cu mâncare pe masă. „Vă spun eu!” se auzea vocea lui Polydoros, acoperind zumzetul conversațiilor din salonul cel mare: „E un sfârșit de Mileniu fast!”

Mallobaudes nu mai avea răbdare. S-a repezit să înfulece, dar Hippias l-a întrerupt cu un gest scurt.

— Aud de la voi o grămadă de porcării, tot timpul. Faceți-mi și mie hatârul! s-a uitat el la ceilalți doi. Merit măcar atâta lucru, nu?

— O abluțiune pentru aliatul nostru! a pufnit Iulianus, scrutat prelung de stoic. Dar nu intenționase să fie ironic. Nu. Nu.

S-au spălat și ei pe mâini și pe față cu apa de cimbru. Apoi s-au apucat să mănânce.

— Bun! Să trecem la afaceri! a început Mallobaudes cu gura plină. Am reperat o întreagă rețea de-a lui Rufinus infiltrată printre poștașii lui Hippias.

A continuat, povestindu-i lui Iulianus tot ce se petrecuse după ce Rufinus emisese ordinul de retragere a fondurilor din banca Narbonnei.

— Și ați blocat transferul? s-a interesat Iulianus precipitat.

— Bineînțeles! O dată ajuns în West Elephantina, Rufinus o să fie obligat să-l caute pe taică-său! Ca să facă rost de bani! Iar Eridan, însoțit de grupa lui, se află pe urmele lor! E pe *Troada*, cu tânărul Eutherius! O să-l localizăm pe bătrân! Sunt sigur!

Iulianus a sorbit din cupa de vin și a plescăit zgomotos.

— E perfect, s-a prefăcut el satisfăcut. Mă refer la vin, desigur. Pentru că nu-mi imaginez că bătrânul Eutherius n-o să miroasă combinația... V-am povestit ce se spune în confreria hermetică. Amphiaraos este prea tare ca să cedeze în fața unui găinar de *talia* lui Eridan... Dar voi nu m-ați crezut și ați făcut după cum v-a tăiat capul! Un individ de calibrul lui Eutherius nu se ramolește, ca Polydoros! a încheiat Iulianus nervos și a împins tava spre mijlocul mesei, cu un gest scurt.

Hippias i-a replicat, tăios:

— În confreria asta a ta, alergați după cai verzi pe pereți! Amphiaraios Euthérios e un simplu mânuitor de bani. Să nu-l credim cu mai multă putere decât are...

— Își bate joc de noi? Ne crede proști? s-a holbat Iulianus la Mallobaudes. Ce naiba? Știm cu toții după ce alergăm de fapt!

— Așa face el. Îl cunosc bine deja, a spus Mallobaudes și a sorbit o gură de vin *Kritias*. Mmm... e teribil! a bătut el cu degetul în pahar.

— *Kritias* veritabil. Recoltă 1980. Iulianus și-a scos o țigară din buzunarul pantalonilor, după care s-a întors spre stoic, privindu-l în ochi. Ascultă, Hippias! Voi, stoicii, n-o să pricepeți niciodată că nu *toți* oamenii sunt idioți! Ba, mai mult, există tipi care sar cu ușurință peste standarde. Unii, net mai puternici decât niște simple unelte raționale, cum vă place să vă denumiți! Mă refer la băieții deștepți, care știu să-și speculeze intuițiile!

— Ce vrei să spui? figura lui Hippias părea o pungă încrețită. Când ne-am aliat, am convenit foarte clar: nu luăm în discuție doctrinele! Trebuie să punem mâna pe sistemul lui Amphiaraios! Punct. Nu mă interesează ce este acest sistem. Mă interesează doar puterea pe care ți-o conferă!

Iulianus privea în tavan. De parcă nu l-ar fi urmărit pe stoic. De altfel, a continuat ca și cum n-ar fi fost întrerupt:

— ... iar Amphiaraios este unul dintre cei mai tari! Cel mai tare, poate! E în studiul confreriei mele de ani de zile... Și n-a reușit nici dracu' să determine cu claritate domeniile lui de acțiune!

— Cai verzi pe pereți, îți spun! a repetat Hippias și a pocnit din degete, făcând ochii mari. Ce domenii de acțiune? Individul știe doar *când* și pe *cine* să plătească! Individul știe să falsifice polițe și *minae*. Nu-i suficient ca să-i facă pe concurenți să-și stoarcă creierii? Crezi că asta nu ajunge ca să ne îmbrobodească?

Membranele cymbalofonului au început să vibreze pe biroul de lângă intrarea în separeu. Iulianus s-a săltat brusc de pe sofa, a străbătut camera și a aplecat urechea deasupra cauciucului care zbârnâia. A început să noteze cu stilul într-o plăcuță cu ceară, continuând să vorbească:

— Nu numai că ne îmbrobodește! Nu face numai falsuri în acte! La asta ne pricepem și noi! s-a oprit, concentrându-se asupra mesajului. Poftim! A cumpărat de la Alexandria o partidă de mătăsuri! 30 de containere de Kowloon! Asta a făcut Amphiaraios cât timp noi am discutat despre el...

— Mda. E mereu cu un pas înainte, a admis Mallobaudes. Dacă ar fi vorba doar de ceva logic în spatele acțiunilor sale, ar trebui să dea greș din când în când... Și ce dracu' face cu mătasea?

— A găsit cumpărători la Nauplion. O îmbarcă și o aduce la Athena,

s-a înroșit de furie Iulianus. Când mă-sa a auzit de tratatul boului de Scipio?

— Amphiaraios e doar un tip calculat, s-a strâmbat Hippas. Dacă a urmărit presa în ultimele zile, putea să deducă ușor ce se pregătește. Ridurile de la colțul ochilor i s-au adâncit. E doar un tip calculat, a repetat.

Iulianus a apăsat în membrana cymbalofonului, oprindu-i vibrațiile.

— De ce nu recunoști, Hippas? De ce nu recunoști că și voi îl bănuieți pe bătrân de... cum să spun... de pacte secrete cu forțele întunericului, nu? Parcă așa scrie presa de senzație... s-a exprimat Iulianus autoironic, întorcându-se spre Mallobaudes, care îl aproba, dând ritmic din cap.

— Exact. Exact așa scrie și cumnatul meu, Larios, în *Fasciculae Diurnae*. Uite ce e, Hippas! Iulianus vrea să spună că, într-un fel, Amphiaraios este mai stoic decât stoicii. Pentru că e prea rațional.

— Mai mult decât rațional, a accentuat Iulianus.

Hippas a clătinat din cap. Încăpățânat.

— Baliverne. Povești. Basmе.

— Tot o să cedezi, Hippas! s-a înroșit Iulianus la față. O s-o faci, când vei vedea cum Eutherius îți scapă printre degete! Ce-ai pierdut data trecută, când ți-a suflat partida de cauciuc, n-a fost nimic față de ce urmează...

Mallobaudes i-a întrerupt, ridicând mâna în sus. Privea în podea. Ca un arbitru de pugilat în arenă cerând întreruperea meciului.

— Ajunge! Gata cu divagațiile! Hai să vedem cum punem mâna pe Amphiaraios! Am sacrificat-o chiar și pe Soshanna pentru scopul ăsta... Să vedem ce facem de acum încolo, înainte ca bătrânul să înece piața cu mătăsuri de Yedo.

Zdraaaafff! bubuitura de afară, din For, i-a făcut să tresară. Iulianus a țâșnit de lângă masă ca un arc și s-a repezit la fereastră.

— Pfah! a pufnit el, zâmbind. Copiii... au pornit artificiiile din spatele rostarelor! Hai să vedeți!

Mallobaudes a ridicat ambele mâini și a clătinat din cap.

— Mă păstrez pentru Idele lui Marte. Aștept din copilărie schimbarea Mileniului, am pregătit un întreg scenariu pentru cheful ăsta... *Trebuie* să fie monstruos, nu? l-a privit cu ochi veseli pe Iulianus.

— Îl iei și pe Hippas la cheful ăsta monstruos?

Iulianus s-a așezat iarăși pe sofa. Căuta din ochi ceva pe masă și dădea farfuriile la o parte.

— Ce naiba? Țștia n-au lăsat nici o scrumieră? a întrebat el cu aerul că vrea să câștige timp.

Hippas nu l-a lăsat să răsuflă. A revenit la atac, ațintind un deget spre Iulianus.

— Înțeleg că voi, hermeticii, ați făcut un alt plan...

— Da. Avem un alt plan. Să nu blocăm fondurile lui Rufinus, în primul rând. Partenerul ăla al lui, cum îl cheamă... Radamantes... a aflat ceva?

— Fii sigur! Toată Narbonna știe că Rufinus nu mai are acces la propriii lui bani!

— Și mai fii sigur că Radamantes i-a transmis deja lui Rufinus că *noi* i-am blocat banii, a zis Mallobaudes, mestecând în gol.

— Eh... nu e o tragedie, a replicat Iulianus. O să motivăm că n-a fost decât o măsură de moment. Că nu avem cum să eliberăm scrisorile de credit... Verificări de fonduri, probleme cu beneficiarii asfaltului pe care l-au șmecherit ei... mă rog! Chestii avocățești, vă descurcați voi! Oricum, dacă vreți să fiți credibili, blocați vreo zi-două și banii lui Radamantes! Și după aia, dați drumul la robinete! Deblocați toate fondurile!

Hippias și-a potrivit smaraldul la ochi și a privit pe masă. A băgat mâna sub ciorchinii bogați de struguri ce se revărsau peste marginea tăvilor cu fructe și a scos scrumiera pe care o căutase mai devreme hermetul.

— Te crezi la circul pe care îl conduci, Iulianus? Ce-o să zică lumea? Ce-o să zică Rufinus chiar, când o să audă tâmpeniile astea? Blocări de fonduri... deblocări de fonduri...

Iulianus a mai tras un fum din țigară. Apoi a strivit chiștocul în scrumieră, suflând fumul peste farfurii.

— Voi n-o să fiți în stare să produceți rapid dovezi că Rufinus a vândut asfalt de calitate proastă. Dar el o să vă acționeze în justiție cât ai clipi din ochi: blocaj ilegal de conturi! Asta o să vă pună în cârcă.

— Blocaj ilegal căcat! a scrâșnit Hippias, făcându-l pe Mallobaudes să se înece cu mâncarea. Iulianus a înțepenit și el, cu mâna pe o portocală. Hippias o luase razna, sau ce? Nu-l auziseră niciodată să vorbească așa. De altfel, a continuat, din ce în ce mai nervos, împrôscând cu salivă. N-o să mă împiedic de niște rahaturi legale când am de prins un pește atât de mare ca Amphiarao! Ce? Crezi că or să mă țină în loc procedurile morale, pe care netrebnicul de Rufinus le calcă în picioare cu dezinvoltură?

— Deblocați conturile! a repetat Iulianus în șoaptă și l-a apucat pe Hippias de braț. Deblocați conturile din băncile Narbonnei!

Stoicul s-a încruntat și s-a lăsat pe spate, pe speteaza canapelei. Din saloanele restaurantului se auzea hărmălaia chefliilor. Un val de râsete și de urări. Iulianus a așteptat să se potolească vacarmul și și-a aprins din nou o țigară.

— Bun. Să zicem că le deblocăm. Ce urmează? a întrebat stoicul.

— Ce să urmeze? Rufinus va intra în posesia banilor. După ce oamenii *mei* vor ajunge în West Elephantina. Niște profesioniști, nu o

adunătură de prăpădiți, s-a uitat Iulianus la Mallobaudes. Apoi, cu scuzele de rigoare, predăm scrisorile lui Radamantes. Să le trimită chiar el lui Rufinus. Între timp, oamenii *mei* vor lua urma tânărului Eutherius, iar acesta îi va duce la bătrân. Direct! O să ni-i aducă plocon, pe amândoi. Bag mâna în foc!

— Și cine sunt specialiștii ăștia? a întrebat Hippias.

— Un pers și o samoedă. Așteaptă ordinele mele în insulele Hesperidae! s-a uitat Iulianus de la unul la altul.

— Mda... cam când ai vrea să deblocăm fondurile? s-a interesat Hippias, plesnindu-și palmele. Asta, bineînțeles, dacă ideea ta va fi acceptată de superiorii mei.

Și el se uita de la unul la altul, copiind parcă gestul lui Iulianus de acum câteva secunde. Ca și cum s-ar fi asigurat de buna lor credință. Dar și ei l-au privit drept în ochi, cum că da, nu vor face nimic înainte ca Hippias să vină cu confirmarea din partea stoicilor.

— Unde e *Troada*, acum? s-a interesat Iulianus.

— Abia a trecut de puțul plutitor numărul 9.

Destul de departe. Iulianus a luat o hârtie și a început să calculeze. După câteva secunde, le-a spus:

— Plățiți-l pe comandantul *Troadei* să meargă mai încet! Rugați-vă la zei să stârnească uragane! Plățiți oficialitățile West Elephantinei să întârzie permisiunea de acostare în port, faceți ce știți! Numai oferiți-mi timpul necesar ca să ajungă Rustam și Naila în West Elephantina!

Hippias se calmase. A zâmbit spre Iulianus și a luat un măr de pe cea mai apropiată tavă.

— Presimt că toată afacerea asta cu Amphiaraos e un mare vax! Prea multă isterie în demersul nostru. Lucrurile au un ritm...

Mallobaudes a clătinat din cap, întrerupându-l.

— Ajunge, Hippias! Ajunge! Suntem pe urmele bătrânului Eutherius și pentru că stoicii superiori au fost de acord că trebuie să participăm la vânătoarea lui. Nu mai face pe aiuritul cu noi!

Hippias a dat să spună ceva, însă Iulianus nu l-a lăsat:

— Nu te mai târgui cu noi! Știi foarte bine care sunt riscurile. Lasă-l pe Amphiaraos să acționeze mai departe după capul lui, și o să ne bagi în rahat pe toți! Principiile tale, de care faci atâta caz, or să se scalde în lăturile pe care le răspândesc Eutheri... În definitiv, de-asta te-au și trimis aici superiorii tăi: să-l oprim pe tipul ăsta într-un fel! Așa că, nu ne mai pune bețe în roate!

Ușa s-a deschis, iar cei trei au întrerupt discuția imediat.

— Ce-ai zice de un vin de Nubia, domnilor? i-a întrebat ospătarul. Pentru desert...

Hippias a strâmbat din nas și s-a pregătit de plecare, când, membranele cymbalofonului din separeu au început să vibreze iarăși. Iulianus s-a repezit la birou, gata să noteze cu stilul în plăcuța de

ceară. Au trecut câteva secunde.

— Amphiaraios! a râs Iulianus strâmb. A făcut un contract cu FUKIEN, din Yokohama. Vor să construiască o fabrică de materiale de construcție chiar aici, la Roma...

— Ești sigură? a întrebat-o Rufinus pe Deirdre, dând roată cu privirea în curtea interioară a hotelului. Intrarea din fier forjat și sticlă. Biroul recepției, fotoliile și orhideele plantate în ghivece din lemn cafeniu, lăcuit.

— Dacă nu mă crezi, hai până sus! i-a spus ea.

Rufinus s-a ridicat și a pornit spre cameră, urmat de secretară. Au luat-o printre izvoarele termale care țâșneau din blocurile de stâncă nefasonată din hol, pline cu mușchi verde și iederă. Traverse înalte de oțel urcau, ici-colo, din covoarele vișinii, susținând un acoperiș din nervuri de fier care se întretăiau. Formând o boltă deasupra curții interioare a hotelului.

ochiuri de sticlă vălurită care filtrau lumina cenușie a west elephantinei/ ninsoarea/

Larma orașului ajungea până pe culoarele hotelului *Carthagos*. Carele ușoare, strigătele negustorilor strânși în piața centrală a West Elephantinei, anunțurile administrației și sfârâitul pneurilor locomobilelor de stradă, amestecate cu toate într-un zgomot de fond cu tonalitate joasă. Sfâșiat din când în când de șuierile ascuțite ale sirenelor din port.

— Și zici că putem intra fără probleme în camera ei?

Deirdre a zâmbit:

— Bineînțeles. E ocupată acum cu Epornus.

— Splendid. Hai să vedem! a decis el căscând ochii, amuzat.

Au urcat pe scările care șerpuiau în spirală în jurul curții interioare și au pătruns pe o pasarelă străjuită de brazi. Au trecut pe deasupra pădurii amenajate în holul central, îndreptându-se spre aripa de vest a hotelului.

Rufinus a privit automat în jos, la uriașul ceas cu apă de pe peretele recepției. Era abia 10,30. Avea timp suficient să inspecteze încăperile înainte să se întâlnească cu Ogam. Dacă celul îi va aduce vestea mult așteptată, înseamnă că începuse o zi cu adevărat fastă.

Pentru asta însă trebuia să se îplinească și presupunerile Deirdrei. Ca să împuște doi iepuri dintr-un foc.

— Liftul! l-a făcut ea atentă.

Rufinus a dat din cap și s-a oprit lângă o sobă înaltă de *terracotta* care duduia. Mirosul dulceag al asfaltului de Sâr-Daria. Cel pe care îl vânduse împreună cu Radamantes în Noua Atlantă.

Adică: pașaportul și banii lui către Noua Atlantă.

Zuunk! liftul a oprit, evantaiul grătilor sale de metal s-a strâns și cei doi au pășit înăuntru. Liftul a zvâcnit în sus, iar sunetul gramofonului care cânta în surdină în holul recepției, s-a estompat.

Rufinus a ciulit urechile. Abia acum își dădea seama că angajații hotelului pusese un disc cu Mississippi Fred Traore. Sytharul lui tânguitor pe care nu-l băgase de seamă în timpul discuției cu Deirdre.

A simțit cum se clatină. Primul gând care i-a venit în cap, a fost: „*vârsta! vârsta!*”... Rufinus nu asculta niciodată muzica, așa cum o făceau *ceilalți*. Minte i-a derapat preț de câteva clipe. „*Vârsta! Vârsta!*” și-a mai zis o dată și a zâmbit strâmb. Pe vremuri, el *chiar* cobora în ritm și melopee, după cum bănuise odată, în copilărie, că face și Amphiaraos care clătina din cap, absorbit, ori de câte ori asculta muzică. Timpul trecuse însă și Rufinus se ocupa acum de vânzări și cumpărări, iar pe Amphiaraos îl vânau stoicii, hermeticii și cercurile financiare helvete...

Cum să mai fie Rufinus atent la Mississippi Fred Traore și la sytharul lui? Nu încăpea nici o îndoială. Îmbătrânise. Avea anii necesari sau anii suficienți, sau anii prea mulți ca să zic așa, astfel încât să fie chemat de tatăl lui. La el. La ordin. Să preia puterea, dacă era în stare...

Mă rog. Decurgeau și niște avantaje din numărul de ani trecuți peste el. Uite: șmecherii de Mallobaudes și Hippas încercaseră să-i blocheze banii în Banca Narbonnensis. O mutare cât se poate de prostescă, lipsită de efect, atâta timp cât Rufinus se mișcase rapid, fugind din Aquitania. Iar *ceilalți*, orbiți de furie, încercaseră o manevră ilegală!

Numai că o manevră ilegală nu avea cum să fie încununată de succes decât dacă o practica unul ca Eutherus! Un Eutherus cu suficienți ani de experiență în spate! Rufinus schimbase doar câteva mesaje cu Radamantes, fără ca măcar să-și ia precauția să le cifreze. Îl montase pe alaman bine de tot: tâmbălău în presă, acțiune la tribunalul din Narbonna, note confidențiale adresate partenerilor de afaceri ai lui Hippas și Mallobaudes cei doi luaseră hotărârea unilaterală de a suspenda un transfer de fonduri, și toate celelalte... Cu ce rima o acțiune ca asta?

N-avea importanță faptul că toată lumea știa că Rufinus Eutherus e un escroc! N-avea importanță că oricine știa că Rufinus Eutherus îl fraierise pe beneficiarul asfaltului persan de Sâr-Daria cu minimum trei zeci de mii de *minae* rare de Egipt! Mallobaudes și Hippas blocaseră niște bani *fără* să aibă în mână toată hârțogăria legală.

Avantajul de a te numi Eutherus. Și de a avea destui ani. Avantajul grizaților cu burtă. Iar Deirdre și Soshanna pentru așa ceva veniseră la el. Nu pentru...

nu/ nu pentru celelalte lucruri venise soshanna/ păcat

— Lovește-i și preface-te că ai cu totul altă treabă! așa îl învățase Amphiaraos pe la 16 ani, cu puțin timp înainte de a părăsi Europa și, odată cu ea, pe cei doi fii și pe soția sa. Familia și continentul cu care refuzase să mai dea ochii de atunci, sistematic.

Chelise oare de tot? Buzele i se lăsaseră? Lăcrima cu ușurință? se întreba Rufinus în timp ce ieșea din lift. Niciodată, dar niciodată, din 1982, nu-și mai văzuse tatăl. Nici el și nici nimeni altcineva din anturajul său. Un ins ascuns în West Elephantina. Un ins pe care doreau cu toții să pună mâna.

Hippias și Mallobaudes, în primul rând! Și acum încearcă să mă lipsească de bani, astfel încât eu să-i duc direct la Amphiaros! a cuplat Rufinus imediat cu cele povestite de Deirdre în holul hotelului.

Tata este nodul! i-a trecut lui Rufinus prin cap, oprindu-se în fața unei uși.

S-a uitat în dreapta și în stânga, în timp ce secretara forța broasca mișcări experte: le învățase odată cu stenografia și cu dactilografia? Avea un set de chei de Nanking, procurate la mâna a doua dintr-o bombă din Pictavi. Ohoo, cum le mai răsuca în yală!

În câteva secunde, Deirdre a deschis camera Asteriei. O singură privire i-a fost de ajuns lui Rufinus: diafragme ascultatorii, instrumente de perforat diversele tipuri de pereți, tuburi înguste de amplificare vibratorie a sunetelor.

Și, mai ales, câteva discuri de oțel fin de Svenslandia, împreună cu acele de trasare aferente. Gata să fie înregistrate cu discuțiile considerate importante. Gata de trimis din puț plutitor în puț plutitor până în birourile centrale ale concernului *Hippias Comcom*.

Deirdre avusese dreptate.

nu/ nu erau discuri cu mississippi fred traore/ rufinus latent/ rufinus care nu pronunțase încă vorbe pentru discurile alea/ vorbe, propoziții, sau onomatopee, împreună cu deirdre/

— O grămadă de bani! a evaluat Rufinus dispozitivele din cameră.

Era din ce în ce mai sigur. Toată desfășurarea asta de forțe și de *minae* din aur, nu putea să aibă decât un scop. Vânătoarea lui Amphiaros. Nu era vorba doar de bitumul pe care îl traficase împreună cu Radamantes. Nu era vorba doar de dracii unui soț gelos și de contractele prin care sute de mii de *minae* dispăreau din conturile lobby-ului stoic în buzunarele lui Rufinus. Dar de ce nu-l anunțase Amphiaros și pe el? Îi era tată, ar fi putut să-l pună în gardă!

sunt într-adevăr bătrân/ din ce în ce mai bătrân/ era bătrân de tot din cauza asta făcuse soshanna ce dorise din el/ ea zicea că vrea să crape la patruzeci de ani, pentru că nu suporta ridurile/ pentru ea, rufinus nu putea să fie decât un boșorog/

— De unde știu eu că sculele astea nu sunt o înscenare? Dacă cineva vrea s-o bage la apă pe tipa asta... Asteria ziceai?

Deirdre trebuia să răspundă repede la acuzația mascată a stăpânului. Rufinus putea s-o bânuiască de gelozie, din cauza relației dintre Asteria și Epornus, sau, și mai grav, poate că realizase manevrele prin care Deirdre încerca s-o discrediteze pe Soshanna. Fără

dovezi. La fel cum Hippias și Mallobaudes îi ridicaseră accesul la propriile fonduri.

Ambele variante erau proaste. Numai că fetele din Cassiteridae devin foarte pricepute când e vorba de interesul lor, după cum bine au învățat în Irlanda lor cea verde. Cel puțin așa zicea lumea la Roma.

— Uite stenogramele înregistrate de Asteria... a replicat Deirdre prompt, arătându-i un vraf de carnete întinse pe patul învelit în blană cafenie de urs. Nu ți se par convingătoare?

Rufinus a făcut semn din cap că nu. Reflex. Nu lua de bun nimic din ce ți se vinde, așa îi spusese Amphiaros înainte să-i părăsească.

— Atunci, sunt sigură că o să te impresioneze mai mult dispozitivele din camera ta, a zâmbit Deirdre și s-a așezat pe un fotoliu.

Rufinus i-a pus un deget pe buze și a început să frunzărească hârtiile Asteriei:

...așa că, Ogam, vezi cum faci! Te plătesc cu bani grei ca să-l găsești pe tatăl meu! Amphiaros Eutherius! Ce naiba... e un nume prin partea asta de lume și nu numai...

Tocmai asta e! E un nume prea mare... nimeni nu știe pe unde stă ascuns. Dacă nici dumneavoastră, care îi sunteți fiu, nu știți!

În cazul ăsta, am impresia că minaele mele te lasă rece...

Fragmentele unei discuții purtate în urmă cu două zile, cu Ogam, celul. În camera de hotel a lui Rufinus, pe care el unul o considerase protejată.

... Radamantes mi-a trimis banii, în sfârșit! Dar nu-i a bună, întârzierea asta a fondurilor...

Nici nu era nevoie să facă efortul de a-și aminti, pentru că Asteria notase pe un colț al hârtiei: a VII-a zi de Marte. Adică, cu cinci zile în urmă. Tot în camera lui. Înainte să-și aprindă o țigară cu cânepă de Taurus, cu care să pecetluiască o nouă forfoteală prin cearșafuri, împreună cu Deirdre.

În fine, a găsit și carnetul pe care Asteria scrisese: „de remis Soshannei”. L-a frunzărit, absent, constatând că în el erau trecute, mai ales, discuțiile dintre el și Deirdre. Inclusiv cele purtate în pat, sau după ce inhalaseră pulberile halucinogene traficate în cartierul de sud al West Elephantinei. Oare, Soshanna era interesată și de ceea ce era *el* – fără proprietăți, fără domenii, fără un tată faimos?

O interesa și un Rufinus despuiat de statutul social?

— O perfecționistă, fata asta... a comentat el și a întins secretarei stenograma în care Asteria înregistrase, până și onomatopeele pe care le emisese în timpul coitului.

— Oh! Urât mai fac... și urât arată scrise... cine a spus că hârtia nu roșește? s-a pisicit Deirdre, ironică, închizând ochii pe jumătate. După care a pufnit într-un râs zgomotos.

stăpână pe sine/ prea stăpână pe sine/ ea ce vrea?/ bani?/ numele

de eutherius?/ coama ei roșcată ca o ceață cărămizie/ era vreo diferență între ea și soshanna?/

S-au apucat să studieze cilindrii marcați cu ștanța *Hippias Comcom*. Conțineau mesaje primite de Asteria din Europa.

...în caz de dificultate, apelați la Cornelius Agricolu, subprefectul de Noua Atlantă. Atenție la Varrus Aemianus Lupus, însă! Este șeful legiunilor bazate pe coasta de est și avem informații că îl sprijină, în secret, pe Amphiaraoș...

Scotocind, au mai găsit și câteva bilete semnate de Soshanna. Caligrafia ei colțuroasă descria obiceiurile și gusturile lui Rufinus. Constituiau, bineînțeles, o suită de răspunsuri la apelurile spionilor. Transmise de urgență. De pe *Troada*? Sau chiar de la Pictavi?

Preferă trioletul, când gustă mai ales plăcerea de a fi dominat de una dintre partenerere. Aceasta trebuie să fie înaltă, cu un facies cât mai primitiv...

lepra/ îl vânduse deci/ îl îmbrobodise cu totul și-l vânduse nenorocitului de mallobaudes/

Rufinus știa să se abțină. De fapt cine dracu' se putea lăuda că îl surprinsese vreodată cu ieșiri nelalocul lor! Rufinus știa să se controleze. *Ceilați* explodau la cea mai mărunță neînțelegere. Ei spuneau că autocontrolul ăsta exagerat te îmbolnăvește de inimă. Ei nu se îmbolnăviseră de nimic, erau sănătoși tun, în schimb, Rufinus se umpluse de bani în timp ce *ceilați* băteau pasul pe loc, cu trupul lor în bună stare de funcționare.

Mda. Rufinus îmbătrânea lent dar sigur, se îmbolnăvea lent dar sigur, și conturile i se umflau tot lent dar sigur. Suferea de un fel de obezitate a contractelor, asta se întâmpla cu Rufinus.

S-a întors cât se poate de liniștit la Deirdre și i-a spus:

— Trioletul... e o chestie pe care n-am încercat-o și cu tine... Te-ar interesa?

I s-a părut că Deirdre face un efort ca să nu tremure. Dar și ea știa să se controleze, și nu i-a spus decât că, eventual, ar fi în stare de o tentativă. Totuși.

— Ai avut dreptate! i-a retezat-o Rufinus. Să mergem să examinăm și camera mea.

Deirdre nu-l mințise. Nu-l mințise și nici nu montase un aranjament abil în jurul lui, asta a gândit Rufinus. Păcat. Păcat. Îi era clar. Deirdre și Soshanna doreau un Rufinus cu spoiala lui socială cu tot. Îi perforaseră camerele, îl bârâiseră la cap, îl examinaseră ca pe un fluture și îl evaluaseră. Boala asta a contractelor lui era o chestie excitantă pentru *ele*. Zâmbeau, se amuzau și numărau nasturii de la somieră pe motivul ăsta. Așa cum îl avertizase Amphiaraoș că fac *ele*. În general.

Numai că Deirdre era acum în același tranșeu cu el. Soshanna, în

schimb, pe care ar fi dorit-o lângă el în perioada asta nesigură de sfârșit al Mileniului al II-lea, îl...

Oricum, Rufinus încasa o avalanșă de date care îl împiedicau să remarcă expresia de stupoare de pe figura Deirdrei. Și asta era rău. Amphiaraios îi spusese de nenumărate ori, înainte de a pleca în West Elephantina:

— Urmărește-i pe *ceilalți* în situațiile de criză. Atunci ai cele mai mari șanse să surprinzi lucruri la care nu te aștepți!

Mda! Nu prea ținuse cont de sfaturile bătrânului, și acum trăgea ponoasele.

Deirdre era buimacă și ea. Crezuse tot timpul că soția lui Mallobaudes îi este credincioasă lui Rufinus și că ea, Deirdre, trebuia să inventeze cât mai multe minciuni pentru a-i despărți. Dar iată că Soshanna lua parte la lupta care îl alungase pe tânărul Eutherius din Europa. Complotând în tabăra adversă.

Rufinus a trântit carnetul cu însemnări pe pat și a luat-o rapid din loc.

— Nu vii? a întrebat-o pe Deirdre. Vocea lui rămăsese egală. Tăioasă ca un brici. Ca atunci când îi sugerase să participe la un triolet.

— O secundă! a spus sclava și a mai aruncat un ochi iscoditor în cameră. A zâmbit scurt și s-a repezit către noptiera de la capul patului.

Reflexul unei slave-secretare. Bijuteriile.

— Te aștept afară. Nu întârzia prea mult! i-a spus Rufinus, ținând buzele. Apoi, a deschis ușa și a ieșit.

După câteva secunde Deirdre s-a strecurat și ea pe culoar, înfundându-și pumnii în buzunarele de sub capa din piele de căprioară.

— Vrei să mai controlez o dată? Să mă asigur că totul e la loc?

— Nu. Lasă camera așa. Asteria n-are s-o mai vadă niciodată.

Au pornit spre încăperile închiriate de suita lui Eutherius, trecând pe culoarele largi ale hotelului, prin fața ferestrelor mari, acoperite cu cristal de Baalbek. La câteva stadii depărtare, peste acoperișurile mate ale *insulae*-lor, se vedea portul înțesat de pânzele corăbiilor și de coșurile groase ale vapoarelor cu aburi. Dacă ar fi deschis geamurile, ar fi simțit mirosul sărat al vântului de Marte. Amestecat cu mireasma acrișoară a ninsorii și cu miasmele amărui ale bitumului ars în fabrici.

Deirdre putea să răsuflă ușurată. De data asta, chiar o înfundase pe Soshanna Tabernae. Rufinus avusese sub ochi dovezile că Mallobaudes își trimisese deliberat nevasta în patul lui. Numai că, fata roșcată de Cassiteridae, începuse să intre la idei. Căscase ochii larg, urmându-l pe Rufinus pe culoarele hotelului. Se gândea la desfășurarea de forțe descătușată de vânătoarea lui *Rufinus*, după cum își imaginase ea...

Un concern aparținând stoicilor. Câteva hârtii adresate lui Iulianus,

care era hermetic. Conturi girate de Mallobaudes și de cecurile sale din Helvetia Subalpina. Corporații. Contracte. Semnături.

Toată lumea, pe urmele tânărului Eutherius, își imagina Deirdre. Pe urmele tânărului Eutherius și a aliaților săi.

Dacă alesese partea greșită a baricadei? Asta se întreba Deirdre, ca o fată calculată de Cassiteridae ce era. Următorii păreau stabili pe poziție, în timp ce Rufinus fusese tăvălit ca un pește prin făină. Îl păcăliseră cu Soshanna, îl păcăliseră cu transferul de fonduri, îl ținuseră tot timpul sub ochi.

Fuga lui din Europa? Inițial, Deirdre își imaginase că se trage din cauza amenințărilor unui soț gelos, care era tras pe sfoară în afaceri pe deasupra. De fapt, alergătura precipitată peste Marea-Ocean, fițele lui Rufinus care pretinsese un bastiment rapid, transferul masiv de fonduri, totul avea o altă condiționare... Ceva neclar, în legătură cu (și atunci a intuit Deirdre pentru prima oară) în legătură cu *bătrânul Eutherius*...

Vânătoare, i s-a plămădit cuvântul în cap. Fără să priceapă de ce.

Mintea umană, e bizară. Roșcata asta înaltă și voluptuoasă, care știa să caligrafieze, să stenografieze, să croiască intrigă, și să forțeze uși de hotel n-avea la dispoziție decât foarte puține informații. Dar, vânătoarea lui Eutherius cel bătrân băntuia prin aer, o respirau cu toții, chiar dacă ziarele n-o titraseră, chiar dacă zvonurile n-o vehiculaseră. Vânătoarea avea loc, cu adevărat, iar Deirdre, deși nu posedase niciodată informații suficiente, o intuise. Mda. Era ceva ciudat. Intuiția este ceva ciudat. Ca și cum te-ai adăpa, din când în când, la ideile care plutesc în atmosferă.

Mă rog. Secretarei îi venise în cap cuvântul *vânătoare*, îl gândise scurt, ca o fulgerare. Dacă avea de gând să dea o lovitură de maestru, trebuia să țină aproape de Rufinus. Era sigură că prin tatăl lui putea să capete acces la lucruri deosebite. Bani? Putere? Cunoaștere? Control? un observator atent ar fi fost în stare să dea în scris că asta își spunea Deirdre, ba chiar ducea raționamentul mai departe: dacă va rămâne aliata Eutheriilor, va împărți cu ei acele lucruri după care salivau, înfrigați, cu toții...

Și dacă Rufinus va pierde? O să găsească ea o combinație să iasă cu bine din împletitura asta de ițe! Numai să se afle mereu la locul și la momentul potrivit.

— Splendid! l-a auzit pe Rufinus când a găsit orificiul minuscul săpat în lemnăria ferestrei din camera sa. O diafragmă de amplificare în rama geamului, apoi un fir îngust de oțel bine întins, tras afară, pe zidul exterior.

Rufinus a deschis fereastra și a urmărit traseul abia vizibil al firului. Zbârnâind subtil în aerul înghețat al West Elephantinei. Amplasat recent, a stabilit el, dând rar din cap nu apucase să se acopere cu

mâzga cafenie a fumului greoi emanat de centralele din nordul metropolei.

Instinctiv, Rufinus a privit spre furnalele care abia se vedeau prin perdeaua fină a ninsorii.

trei zile până la schimbarea mileniului/

A urmărit traseul firului. La capătul său se observa o altă diafragmă de amplificare sonoră, prinsă în zidul de granit, chiar în colțul unei ferestre ferecate. Rufinus a încercat să-și reamintească poziția camerei Asteriei și și-a îngustat ochii, dus pe gânduri.

Totul corespundea. Cea de-a doua diafragmă se afla chiar în dreptul geamurilor Asteriei.

A strâns pleoapele și mai mult, încrețindu-și pielea de deasupra pomeților. Mda. Era acolo. Fin, dar vizibil. Firul cenușiu ce pleca din a doua diafragmă, intrând prin tocul ferestrei în camera spioanei.

— Asta nu-i tot! Privește tavanul! a auzit-o pe Deirdre din spatele său.

Rufinus a băgat capul înapoi în cameră și s-a uitat în direcția pe care i-o arăta sclava. La îmbucătura dintre tavanul de lemn și perete, se vedea un alt orificiu, mai mare de data asta. Femeia a ridicat una dintre lumânări până în apropierea orificiului, iar din profunzimea lui s-a observat reflexia unei oglinzi. Un licăr stins.

— Oglinda unui periscop de observație, i-a explicat. Nu ți-ai pus chiar deloc problema că ăștia te vor spiona? Mai ales când știi *de ce* sunt pe urmele tale? a supralicitat, sigură pe ea.

Rufinus a zâmbit. În loc de răspuns, s-a răsucit și a luat-o spre baie. A examinat-o grăbit, trecându-și mâna peste chiuveta și pereții din porțelan lucios. S-a apropiat de rosturile dintre plăcile de faianță, de colțurile oglinzii, de țevăria îmbrăcată în lemn.

Ca un șvaițer. Pereții erau perforați ca un șvaițer. Un întreg set de orificii prin care putea fi observat, ascultat și mirosit. Mai lipsea doar Soshanna, ca să-l guste și să-l atingă, pentru ca *ceilalți* să-l aibă sub control 24 de ore din 24.

— Bine, bine, bine! a spus el într-un târziu, ieșind din baie. Rezolvă cu Asteria! Eu trebuie să mă ocup de Ogam, să văd precis ce a aflat. De altfel, e timpul să cam apară, a remarcat, privind la clepsidra de deasupra toaletei. Mda. Diseară o să încerc să dau de Varrus. Poate că el are o metodă mai sigură să mă ducă la *bătrân*!

Rufinus a făcut o pauză, ca și cum își căuta cuvintele. În locul palorii, pielea de pe creștet, vizibilă printre firele scurte de păr blond, i se înroșise. Devenise lucioasă, ca atunci când...

— Și vezi, comandă-mi și niște calmar! Vreau să mănânc cât timp vorbesc cu Ogam. Mi s-a făcut foame, a încheiat Rufinus și s-a așezat comod într-un scaun, privind fix la Deirdre pe deasupra palmelor împreunate. Ești o fată de valoare, Deirdre. Sper să te pot plăti mai

bine decât *ceilalți!*

Secretara a înghițit în sec:

— Sunt doar o sclavă. Sunt proprietatea ta.

— Da. Ești proprietatea mea, a recunoscut Rufinus, vorbind târăgănat. Și aș dori să rămâi proprietatea mea. Du-te acum și rezolv-o pe tipa asta! Am nevoie de câteva secunde de liniște ca să gândesc.

Deirdre a zâmbit și a ieșit din cameră.

— Nu uita de mâncare! a auzit din spate vocea lui Rufinus. Vocea lui plată. Vocea lui plată de om care se gândea că la 34 de ani avea toate șansele să devină și mai bătrân decât era.

Deirdre a luat-o pe culoar, a urcat un etaj și a încercat mai multe uși de pe partea dreaptă a coridorului tapisat cu piele. În sfârșit, a deschis-o pe cea de-a șasea și a intrat într-o cameră de serviciu. După cum plănuise.

Era frig. S-a înfășurat mai bine în faldurile largi ale pelerinei croite la *Saville's*, în Londinium, și a ieșit afară, într-o loggia care dădea spre port. Larma străzii a crescut brusc, iar fulgii mărunți de zăpadă i-au intrat în ochi.

Măcar de s-ar încălzi de Ide! și-a spus.

Petrecerea de schimbare a Mileniului. Cheful monstruos. Toți se gândiseră la el. Două mii de ani de la reforma lui Iulius C. Caesar.

În loggia bătea un vânt tăios. Vântul de Marte. La fel de malefic în West Elephantina ca și la Roma. Deirdre s-a apucat cu mâinile de treptele de metal ale scării de incendiu și a urcat un etaj. A privit în jos, scrutând cu atenție trotuarele și străzile din jur. Ca de obicei, trecătorii nu se uitau în sus...

Neobservată, a ajuns în balconul care dădea în camera lui Epornus. A profitat de vuietul unei sirene de vapor care intra în port și s-a strecurat până sub fereastra nubianului, fâșâind din faldurile pelerinei de piele. Geamurile hotelului zăngăneau, izbite de vibrațiile joase ale farului de coastă. Larma trecătorilor.

Deirdre a ridicat capul cu lentoare și a privit în încăpere. Asteria stătea sprijinită de perete în timp ce nubianul îi picta sânii cu o pensulă înmuiată în vopsea verde. Nu se auzea nimic din ce își spuneau căci de vorbit, își vorbeau ca bezmeticii, ca și cum ar fi blestemat sau ar fi invocat cine știe ce zeu.

Cânepă! A umplut-o de cânepă! a zâmbit Deirdre, scrutând figura extaziată a spioanei, în timp ce, din ce în ce mai febril, Epornus coborâse pensula pe abdomenul ei, trasându-i rotocoale verzi în jurul ombilicului. Femeia deschisese ochii mari, privind rătăcită în gol, sub atingerea firelor de păr înmuiate în vopsea.

Rămăsese cu buzele deschise. Nu mai zicea nimic.

Hmm... să-i ofer o ultimă plăcere, a clipit Deirdre amuzată și a amânat ordinul pentru câteva secunde.

Epornus ajunsese să descrie volute verzi, umede, pe pubisul ras al Asteriei, provocând tremolouri ce-i încrețeau pielea.

Chiar atunci, secretara lui Rufinus a bătut în geam. Epornus a întors capul. Asteria și-a pus mâna la gură, holbându-se. Deirdre a făcut un semn cu bărbia. Negrul a zâmbit și, fără tranziție, și-a plonjat mâinile în gâtul femeii.

Inițial, Deirdrei i s-a părut că Asteria își continuă orgasmul: trupul îi zvâcnea, mai departe, în același ritm. Dar, în mai puțin de câteva secunde, brațele și picioarele au început să-i fluture anarhic în aer, pentru ca, în final, corpul să i se înfășoare, flasc, în jurul siluetei musculoase a lui Epornus. Ca un naufragiat agățat de catargul ieșit din valuri.

fără zgomot/ doar zvonurile west elephantinei/ tropăitul cailor huruitul motoarelor cu aburi vaierul sirenelor din port/ și zbârnăitul cablurilor de comunicare care se întreteau deasupra orașului, lansându-se apoi spre puțurile plutitoare/

— Splendid! a spus Deirdre de pe balcon.

Satisfăcută. Recurgând la ticul verbal al lui Rufinus. S-a întors, dorind s-o ia înapoi pe scara de incendiu din fier înghețat și, brusc, a simțit că o apucă amețea.

În spatele ei nu mai era nici o balustradă. Nici o scară. Cea pe care urcase în loggia lui Epornus nu mai era la locul ei. Balustrada loggiei lipsea, iar dedesubt, în locul străzii Aventine, se întindea un canion profund, înconjurat de păduri întinse, nesfârșite, revărsându-se spre est. Ca și cum s-ar fi aflat într-o clădire construită pe un versant muntos înalt.

Deirdre și-a scuturat capul. Dar panorama rămânea neschimbată. Doar zgomotul de fond care se ridica de jos mai amintea de West Elephantina, strada Aventină, la câteva stadii depărtare de port. Se auzea ropotul cailor ce trăgeau cvadrigile ușoare, specifice Noii Atlante, se auzeau pașii grăbiți ai curierilor care viermuiau pe trotuare, se auzeau cymbalele localului de vizavi de hotel.

Și se auzea sirena unui pachetbot intrând în rada portului.

Numai peisajul se schimbbase. Împiedicând-o pe Deirdre să coboare în camera lui Rufinus. Creierul i-a înghețat. Ochii i-au sticlit. A înghițit în sec. Învățase tot soiul de șmecherii de la druzii ce conduceau școli de secretariat în Irlanda, învățase să spargă case de bani și să se folosească de bărbați ca Rufinus, dar nu mai trăise și nu mai văzuse niciodată așa ceva! Și nici cânepă nu luase vreodată în viața ei!

Citise și auzise despre asemenea întâmplări, asta da! Dar mai credea cineva, cu adevărat, în cuvinte? În propoziții? În fraze? Ea nu credea, nu, nu! Se baza doar pe fapte. Nu credea în astfel de bizarerii, povestite în articole sau vehiculate de zvonuri...

Voi intra la Epornus! a încercat să restabilească legătura cu lumea pe care o știa și în care credea.

S-a întors, gata să treacă prin fereastră în încăpere. Chiar cu riscul de a face țândări geamurile, *dar va intra în camera lui Epornus!*

Numai că, în locul zidului hotelului *Carthagos*, se înălța acum un perete de stâncă ce se pierdea în aerul cenușiu-mat din care se cernea ninsoarea. Lipit de perete: balconul fără balustradă. Deschizând ochii mari, respirând precipitat, Deirdre s-a așezat pe jos, în genunchi.

— Ediție specială! Ediție specială! se auzeau vocile puștilor care alergau pe Aventin. Cu ziarele calde, în căruțuri, abia scoase de sub tipar. Două zile înainte de schimbarea Mileniului! Ediție specială!

Două zile? s-a întrebat Deirdre, stupefiată. Două zile? Mai sunt *trei* zile până la Idele lui Marte! *Trei* zile!

Auzind zgomotul unei uși care se deschidea cu violență, femeia s-a răsucit brusc, gata-gata să cadă de pe platforma îngustă.

pe aici pe undeva/ probabil că de aici a căzut/

mda/ o moartă pictată în cameră și una căzută de pe balconul ăsta/ un caz tocmai bun, când speram să petrec naibii, cum trebuie, idele astea pe care le aștept din copilărie/

curcanul la cuptor/vinul/

mda/ curcanul la cuptor/ vinul/ și gagicile/

— Sunt aici, a scâncit Deirdre. Sunt aici!

Nici un răspuns. De pe strada Aventină urcau vaierele liturgice ale unei fanfare celte, condusă de un rând de cimpoieri. Se apropiau de hotel, amestecându-și sunetele cu strigătele heralzilor promotori: STICLE DE ANGKOR! STICLE DE ANGKOR PENTRU MILENIUL AL III-LEA! ÎNTÂMPINAȚI MILENIUL AL III-LEA CU STICLE DIN ONIX DE ANGKOR!

Dar, privind în jos, Deirdre n-a văzut decât canionul plin de păduri de promoroacă. Întins până hăt, departe, peste Marea-Ocean.

am auzit că stăpânul sclavului care locuia aici, în camera asta, e chiar – vocea s-a pierdut într-un sușotit încâlcit/

CHIAR EL! a răsunat creierul Deirdrei de răspunsul celuiilalt, făcând-o să tresară.

de fapt, și moarta de jos e tot sclava lui/

păcat că n-au mai apucat fetele astea să guste din curcanul Mileniului al III-lea/ mi-ar fi plăcut să le invit la mine/

N-am comandat mâncarea pentru Rufinus! a simțit Deirdre că o ia cu fiori. Un gând absurd, care s-a prelungit: N-am apucat să-i comand mâncarea pentru întrevederea cu Ogam!

Rufinus. Înfometat și transpirat de frică. Suficient de bătrân ca să motiveze o vânătoare.

— Asteria moartă. Ogam dispărut. Rufinus scăpat de sub control. Pentru ce dracu' vă plătesc băncile din Helvetia Subalpină? Poți să-mi spui? a întrebat Rustam, frecându-se pe pielea brună cu un burete plin de spumă.

— Au pierdut și ei un om! s-a apărat Eridan.

— Ai dreptate, amice! Au pierdut-o pe Deirdre! O gagică tare, Deirdre asta!... O strângeam puțin cu ușa sau îi deschideam un cont țeapăn la o bancă de-a voastră, asta făceam cu ea! Și ne-ar fi turnat la informații, de n-aveai putere să stenografiez tot!

Persanul a pufnit nervos și a aruncat cu buretele în găleata de lângă el, împrôșcând cu stropi albi pardoseala de lemn. S-a uitat scurt la samoeda brunetă, cu părul creț și bogat. Stătea lângă el, în picioare, cu mâinile în șolduri:

— Ai fi crezut așa ceva, Naila?

Femeia s-a așezat pe una dintre băncile cafenii și și-a desfăcut, tacticoasă, sandalele.

— Eu credeam că *Hippias Comcom* are destui bani ca să angajeze crema profesioniștilor.

Eridan s-a înroșit și a dat să facă un pas către Rustam, dar acesta l-a oprit cu un gest brusc.

— Ce a căutat Asteria în camera lui Epornus?

— Păi... eu cred... mi se pare evident! s-a bâlbâit Eridan, făcându-l pe Rustam să se răsucescă plictisit, privind țintă la samoedă.

— O termă cam împutită, a strâmbat ea din nas. S-a uitat peste umăr la Eridan și a continuat: în situații ca astea, în meseria noastră trebuie să știi să te masturbezi! La timp!

Naila l-a cântărit din ochi pe Eridan, timp de câteva clipe. Apoi, s-a ridicat de pe bancă și a plonjat în apa fierbinte a bazinului.

— Trebuia să vă țineți scai de ei! a mai auzit din spate vocea lui Rustam, strigând la cei trei, după care s-a scufundat cu totul în undele încinse. *Oare cât mai pot înota pe sub apă?* s-a întrebat, lăsându-se să alunece spre cealaltă margine a bazinului.

Primiseră mesajul lui Iulianus în Hesperidae, cu numai patru zile în urmă. Iulianus i-a presat, așa cum se obișnuise de ani de zile în consiliul de administrație al Circului Maximus. E genul de șef care e în stare să bage în mormânt câteva grupe de acrobați pe lună, numai să-i iasă o rețetă ca lumea! Un tip care știe să plătească și să dea ordine, Iulianus... O fiară, ce mai încoace și încolo, nu poți să-l deosebești de un traficant de carne vie dintre cei ce-și beau ceaiul liniștit după ce semnează de vânzarea unui lot de copii pentru arenele gladiatorilor. Și existau suficienți oameni care știau clar de ce Iulianus se purta așa!

Era membru în confreria hermetică, deci: se simțea absolvit deja, cumpărat, salvat, pentru că îl inițiaseră în secretele lor...

Zicea că are viața amanetată deja, în schimbul ritualurilor și misterelor pe care le încasase de la Trismegist. Zicea că poate face orice, că are voie să facă ce-i trece prin cap!

Așa că, Rustam și Naila nu avuseseră timp de pierdut, câtă vreme primiseră ordinele direct de la el. Se imbarcaseră, cu toate riscurile, pe primul aerostat care traversa Marea-Ocean. AEROLINEAE PANTICAPEAE o companie care aranja zboruri pe orice fel de vreme și oriunde, numai să fi lăsat suficiente *minae* rare de Egipt în depozitele lor. Hermeticii nu erau strânși la pungă, nu, astfel că oamenii lui Iulianus porniseră la drum imediat din Hesperidae către Noua Atlantă, cu un dirigibil de buzunar care tocmai venise din Taurida cu un transport de lână.

— O să-mi amarez aparatul și de coarnele unui bivol turbat, dacă e cazul! îi asigurase pilotul. Un veteran al campaniilor din 1996 din Bactria. Un maestru! Găsise un plafon ideal de zbor. Nezgâlțâți de trombe prea puternice, evitând uraganul Aspasia, și ajutați de un vânt constant care bătea spre Noua Atlantă, Naila și Rustam aterizaseră la Mediolanum, după numai două zile și jumătate de călătorie.

Luaseră de acolo locomobilul Coastei de Est. Se zicea că e cel mai rapid de pe tot întinsul Imperiului, iar ei s-au convins că așa era. Făcuseră doar o zi de la Mediolanum la West Elephantina. Dovadă că, din când în când, zvonurile pot fi adevărate.

Prima întâlnire cu grupul lui Eridan a însemnat și prima surpriză. Oamenii lui Mallobaudes îl pierduseră pe Rufinus de sub supraveghere. Lucru cu atât mai grav cu cât scandalul pe care îl provocase Radamantes la Narbonna îi silise atât pe Hippias cât și pe Mallobaudes să deblocheze fondurile înainte de momentul stabilit.

Minae-le fuseseră transferate deja în West Elephantina, iar tânărul Eutherius se grăbise să le ridice. Putea să cotrobăie, de acum, prin toate birourile de schimb. Și profitase ca să se evapore. Forțând nota puțin, Iulianus îi explicase într-o după-amiază lui Hippias că Rufinus se *dizolvase* în West Elephantina. Ca și tatăl lui.

Cu alte cuvinte, amândoi Eutherii deveniseră la fel de greu de găsit. Încrustați în populația heteroclită a metropolei de pe Coasta de Est a Noii Atlante. Cu acces netulburat la o grămadă de bani și cu câteva zile răgaz în care stabiliseră legături cu șmecherii ăia din oraș: practici, unși cu toate alifiile.

Adică: Rufinus căpătase libertate de mișcare înainte de momentul programat la Roma de Hippias, Mallobaudes și Iulianus. Confirmând teoria stoicului că, între planificare și evenimente, există o derivă lentă, care scăpa de sub controlul oricui.

Acum, trebuiau să suporte consecințele. Hermeticii, stoicii, cercurile

financiare din Helvetia Subalpină. Și, alături de ei, Eridan și oamenii angajați de Iulianus.

Naila se urcase pe marginea bazinului și privea afară din clădire, spre Ravenna Boulevard. Nici ea, nici Rustam nu aveau legături în acest oraș străin. Doar Cornelius Agricola, subprefectul din Novum Naucratis, doar el le-ar fi putut oferi vreun sprijin, cel puțin așa sunau instrucțiunile primite de la Iulianus. Dar Novum Naucratis se afla la peste trei sute de mile de West Elephantina. Și acum, cu numai două zile înainte de Ide, liniile de comunicație erau din ce în ce mai încărcate.

Mda. *Hippias Comcom* avea sucursale slabe în Noua Atlantă. Iar Amphiaraios nu stătuse cu mâinile în sân în toți anii petrecuți pe Coasta de Est. Concernele de comunicații dospeau de oameni plătiți de el, gata să intercepteze, să decripteze și să livreze mesaje în biroul bătrânului, rătăcit în cine știe ce cartier al metropolei...

Naila și Rustam mai trăiseră o singură dată ceva asemănător. În campania din Scythia Minor, din 1977. Aceași lipsă de contacte și de personal antrenat, într-o zonă în care, practic, comunicațiile erau în mâna adversarilor...

— Ne-am descurcat atunci. O să ne descurcăm și acum!

Naila s-a aruncat din nou în bazin. A pornit înot către Rustam și Eridan, a dat de câteva ori din brațe, după care, s-a scufundat iarăși, șerpuiind pe sub apă. Ca un pui zglobiu de focă. A închis ochii, bucurându-se de plăcerea alunecării subacvatice. Catifeaua lichidă și caldă.

A țâșnit din undele moi și s-a apucat de bordura bazinului, dorind să se tragă afară. A deschis ochii și, în loc de Rustam și Eridan, Naila a văzut o plajă întunecoasă. Mâinile i s-au afundat în nisipul zgrunțuros, un val a lovit-o în spate și brusc, a simțit că lichidul din jurul ei devine rece. S-a ridicat în picioare și s-a uitat în jur. Țărmlul afundat în beznă.

— Hei! Naila! Hai odată...! s-a auzit foarte clar vocea lui Rustam. Naila percepea limpede, cât se poate de clar, zgomotele care stârneau ecouri între zidurile de marmură. Zgomotele specifice termelor.

Apoi, a răsunat vocea lui Eridan.

— N-o mai văd! Nu mai e în apă!

— Sunt aici! a strigat Naila, alergând buimacă pe plajă. Gâfâind, privea într-o parte și în alta, se răsucea pe loc, încercând să înțeleagă ce se petrece. Spre deosebire de Deirdre, Naila era samoedă și credea în evenimente și întâmplări bizare. Samoezii încă mai au șamani, acolo, în teritoriile lor reci pe care nu le reclamă nici un Imperiu. Au reni și zăpadă. Atâta tot. Așa că, nici o administrație nu vrea să încerce cu ei. Reni, zăpadă, șamani și spirite... niște primitivi.

Numai că Naila părăsise colibele din piele argăsită dinainte să facă

zece ani. Naila se înrolase în poliția hermeticilor și participase la campaniile imperiale din ultimii ani. Căpătase o oarecare spoială rațională, gândea logic și trăgea concluzii corecte în aproximativ 60-65% din situațiile cu care se confrunta, după cum subliniasse un superior în fișa ei de caracterizare, și, în orice caz, era o profesionistă a sarcinilor oculte din confrerie. Dar acum, tălpile ei făceau să scârțâie nisipul rece, în timp ce din împrejurimile cufundate în beznă izbucneau ritmic descărcările înghețate ale vântului.

Brusc, și-a reamintit toate spaimele imprimate în copilăria petrecută în ținutul îndepărtat și rece, nerevendicat de nici o administrație... Stereotipurile ei profesionale s-au evaporat. N-a mai rămas din ea decât un buchet de pulsuni absurde, transmise prin tradițiile unui trib pe care nimeni, niciodată, nici măcar nu-și propusese să-l șteargă de pe fața pământului.

— Amphiarao? a reacționat Naila, cu ultimele reflexe de logică ce i se roteau sub frunte.

L-a auzit însă pe Rustam. Îi striga chiar în ureche. Fără să-și dea seama că sunt atât de aproape unul de celălalt.

— N-avea unde să dispară! Era în bazin, nu?

Vocea lui calmă. Contrasta cu aspectul său meridional, mereu agitat.

Chiar nu știți că Amphiarao Euthérios se ocupă cu tot soiul de...

Blestemul de Hippas! Blestemul! clocoteau creierii Nailei. Jigodia aia de stoic împruțit refuzase constant să dezvăluie capacitățile mai puțin ortodoxe ale bătrânului Euthérios. La fel și hermeticii lui Iulianus! Cu toții se străduiau să mascheze ceea ce ar fi putut să-l deslușească pe Amphiarao în fața neofitilor.

Un secret bine păstrat, asta era Amphiarao. Atât de bine păstrat, încât îi costa scump pe ei, cei ce acționau în teren.

— Înțelegi acum? a recunoscut samoeda vocea plină de satisfacție a lui Eridan cel blond. Avea prilejul să se răzbune pe Rustam. Uite că și ei, care pozaseră în profesioniști de elită, uite că și ei o încasau!

— Sunt aici! a strigat Naila, făcând câțiva pași în nisipul rece. Glasurile celorlalți se pierdeau însă pe măsură ce samoeda mergea pe plaja înghețată. Se auzeau, în schimb, din ce în ce mai puternic conversațiile de pe holurile ternei, apoi, pe măsură ce Naila continua să se depărteze, s-au stins și ele. Ca suflăte de o boare discretă.

— Să stau nemișcată! și-a spus Naila cu voce tare.

Dar asta nu-i mai era de nici un folos. Zgomotele din jur intraseră, oricum, într-o derivă lentă. Percepea deja zvonurile care se ridicau de pe Ravenna Boulevard. Harpele amplificate cu diafragme ale nubienilor dintr-un local de lux. Swing de Nova Orlaeania, zgâlțâind geamurile de Baalbek ale saloanelor. Raj Carolinus, apăsând sincopat în clapele de fildes. Pașii grăbiți ai curierilor de pe trotuare. Și șuierul ritmat de pocnituri al locomobilelor de stradă importate din Cipangu,

frânând la intersecții.

Dacă intrase pe o *poartă* anume în locul în care se afla? Simțea că, deși înțepenise pe loc, deși nu mai făcea nici un pas pe nisip, *poarta* se îndepărta treptat de ea.

Auzea, de acum, scârțâitul și sfârâitul forjelor din vestul orașului. Strigătele muncitorilor care lansau șarjele de oțel, mirosul înțepător al fierului incandescent. Da, da! Apreciase corect, cu ultimele ei resturi de profesionalism, că *poarta* luneca undeva în spate. Și odată cu *poarta*, se îndepărtau și șansele ei de a reveni în termă.

CE MAI FACI, NAILA? a auzit din spate o voce răgușită.

S-a răsucit. Dar era prea întuneric și nu vedea nimic clar.

Trebuia să fie Rustam! Era *obligatoriu* să fie Rustam!

Dar n-a auzit decât o tuse potolită, ca și cum interlocutorul ei nevăzut ar fi încercat să-și dreagă vocea.

— Tu ești, Rustam?

Tusea s-a repetat, amuzată oarecum. Glumea? Rustam îi făcea o glumă? Sau era unul dintre testele la care o supunea periodic, doar așa, ca să-i țină atenția mereu trează?

— Tu ești, Rustam? a întrebat ea din nou.

NU a răspuns vocea răgușită, răsuflând adânc EU NU SUNT PARTENERUL TĂU, NAILA!

Și, până să înțeleagă ce se petrece, samoeda s-a trezit răsturnată în nisipul înghețat. A mai apucat să-și dea seama că părul îi scârțâi, frecându-se de sol. Înghețase. Ca un snop de țurțuri negri, răsuciți.

bruma de pe pielea ei/

— Rustam! a strigat ea încă o dată, zbatându-se sub o masă de gelatină informă, care i se mula pe trup. A zvâcnit din șale, încercând să scape de sub substanța care o sufoca. Văzând că nu răzbește, s-a uitat de jur-împrejur, încercând să găsească un obiect cu care să se apere.

Și-a dat seama că nu mai are nici o salvare. Reflexele ei ancestrale, i-au readus în minte șamanii care privegheau morții. A auzit deasupra ei vuietul prelung și ascuțit al locomobilei care unea West Elephantina de Mediolanum. Vuietul ritmat de bubuiturile metalice ale roților ce bufneau șinele.

Dar nu aburii locomobilei erau cei care o încălzeau pe Naila. Nu!

Hippias oferise câte o sondă cu vin de Iberia lui Mallobaudes și lui Iulianus. Acum, îi iscodea în timp ce îl degustau, plimbându-l prin gură, ca și cum ar fi fost o grămadă de perle aromate.

— Avem un mesaj de la Rustam, a început Hippias și a ridicat de pe masă un cilindru argintiu de poștă, ștanțat cu sigla propriului concern. Până acum, mesajul a mai fost citit de o singură persoană: un stoic superior, care m-a autorizat să recunosc că are cunoștință de conținut și că cele relatate de Rustam au fost deja luate în discuția conclavului superior al frăției noastre...

Iulianus a căscat ochii și l-a întrerupt pe Hippias, bătând cu palma în masă:

— Ce zici?! Stoicii te-au autorizat să vorbești despre un mesaj adresat hermeticilor? Ce dracu'? Sunteți nebuni? Mesajul îmi era trimis mie... eu trebuia să decid ce e de făcut...

— Evenimentele se precipită în West Elephantina, a continuat Hippias, susținând privirea lui Iulianus. Liniștit. Ca și cum nu i-ar fi luat observația în considerație. A bătut de câteva ori cu degetul arătător în cilindrul de metal și s-a încrunțat, de parcă ar fi gustat dintr-un fruct acru. Frații mei mi-au spus: *poți să recunoști! Poți să le spui și celorlalți că știm noi!*

Mallobaudes a pus paharul cu vin pe masă. A mestecat în gol și a tuguat buzele.

— Ați ajuns cam târziu la concluzia asta...

— Nu mai e timp de ocolișuri și disimulări, s-a explicat Hippias. Ai avut dreptate, Iulianus. Stoicii au știut tot timpul că Amphiaraios are capacități deosebite... Mă rog, am decis în sfârșit să recunoaștem acest lucru. Ce-a fost, a fost! Mai bine citiți mesajul, și spuneți ce părere aveți.

Iulianus a sorbit o gură din sonda cu vin. A închis ochii și a părut că adulmecă aerul, ca un câine care caută o urmă. Apoi, a spus, scârbit:

Ai un vin bun, Hippias. Noi îl bem, iar ție ți se dezleagă limba.

S-a întins peste masă, a luat cilindrul, l-a deschis și s-a afundat în lectura mesajului trimis de Rustam. Mallobaudes se ridicase de pe scaun și se așezase în spatele său, lângă havuzul de marmură neagră din peristil. Își pusese monoculul frizon în ochiul stâng și citea peste umărul partenerului său, scuturându-și fața din când în când. Ca și cum i-ar fi intrat o musculiță în ochi.

— Cine e Ogam? a întrebat.

— Era omul meu din West Elephantina, a răspuns Hippias. Stabilise deja contactul cu Rufinus... Dar, a dispărut, după cum vedeți. Deși își primea mesajele direct de la mine. Fără intermediari. Prin *curier*

verificat... Practic, era de nedepistat. Cu toate astea, s-a evaporat imediat după ce l-a mirosit pe Rufinus...

Hippias și-a plesnit palmele și a ridicat din umeri. Au trecut câteva clipe. Picăturile ceasului clipoceau liniștitor în căușul de bronz. Mallobaudes l-a bătut pe umăr pe Iulianus.

— Rustam ăsta e un tip de încredere?

— Și el, și Naila au fost testați. Oțel, pricepi? El, mai ales, nu e tipul care să facă istericale Iulianus a pus cilindrul pe masă, alături de sondele cu vin. Are la activ campania din 93, din Terra Australis, campania din 96, din Bactria și cea din 97, din Scythia Minor. Plus o grămadă de alte chestii.

Mda. Se chemau campanii, dar, erau câteva decenii de când războaiele se transformaseră în niște gherile la marginile Imperiilor. Și romanii, și galbenii obosiseră de atâtea confruntări armate, și nu mai aveau chef de bătălii în toată regula. Terra Australis, de pildă, căzuse destul de repede. Vapoarele romane construite la gurile Tamesei, armate cu motoare puternice de Hansa, n-au avut ce alege din flota de Yedo. La Guadalcanar, i-au făcut praf pe galbeni definitiv, statuând în acte un fapt gata împlinit: transformarea Terrei Australis în provincie romană.

Bactria și Scythia Minor n-au însemnat nici măcar atât. Luptele de acolo n-au făcut decât să marcheze existența unei frontiere fluide pe care galbenii o tot perforau cu mărfurile lor ieftine, în timp ce romanii se străduiau să-i plombeze găurile.

Oricum, s-au chemat campanii, cu toatele, deși nici politicienii și militarii Imperiului Roman, nici cei ai Imperiului Celest, nu erau prea mândri de cele petrecute pe acolo.

Iulianus, Hippias și Mallobaudes nu erau nici ei cine știe ce încântați de anii ăia. Ca dovadă, au rămas tăcuți un timp, după ce Iulianus le reamintise de încăierările recente. Și cum reședința lui Hippias era așezată în afara Romei, se auzeau doar forfotele vitelor din grajduri, pocnetul bulumacilor din sobă și stropii ritmici ai ceasului. Din când în când, vuietul și bocăniturile precipitate ale locomobilelor străpungeau aerul liniștit, îndreptându-se spre nord într-o trenă de aburi groși.

— Poate că ți-au mituit curierul, a încercat Mallobaudes o explicație. Și atunci, n-ar fi fost decât o joacă pentru Amphiaros să ți-l dibuie pe Ogam.

— N-avea cum. Stabilisem un cod cu el. Un cod pe care nu-l știam decât noi doi. Și chiar dacă mi-ar fi depistat omul, cum explici dispariția subită a Nailei? Mmh? Dar a Deirdrei Porsenna?

— Mda. Numai că Deirdre Porsenna a reapărut. Moartă, după o zi de absență, dar a reapărut, a subliniat Hippias. Și-a scotocit prin toga neagră după smarald și l-a așezat pe ochi: Mă tem că situația din West

Elephantina ne-a scăpat de sub control...

Mallobaudes se scărpină în cap, jucându-se cu cilindrul de metal trimis de Rustam.

— Știm niște lucruri foarte clare, a început el. Știm că Amphiaraios are un control deosebit asupra *substanței*, dacă înțelegeți ce vreau să spun... Numai că toată nebunia asta care s-a întâmplat la West Elephantina pare să depășească chiar și puterile lui...

Din nou s-a lăsat liniștea în peristil. Cupele cu vin roșu erau neatinsse de câteva minute bune. Iulianus și-a scos o țigară.

— Unde mă-sa poate să se ascundă idiotul ăsta bătrân? Face afaceri, face cumpărături, plătește impozite, plătește serviciile publice, speculează la Bursă... *Trebuie* să fie pe undeva prin West Elephantina...

Mallobaudes s-a ridicat de pe fotoliu și și-a lăsat monoclul să cadă de pe ochi:

— Poate că dă ordinele prin poștă, a spus el și s-a uitat lung la Hippias. Dacă procedează așa, s-ar putea afla chiar și aici, la Roma. Folosind puțurile plutitoare, n-ar fi nici o problemă să primească informații și să transmită decizii...

— Am cercetat toată corespondența, a replicat Hippias. Aici nu-i vorba de niște mesaje scurte, pe care să le poate masca un grup de oameni plătiți. N-am interceptat nici un fel de comunicații asimilabile unor ordine de plată, sconturi, cambii, sau a orice altceva vă mai trece prin cap! Amphiaraios nu utilizează serviciile de poștă! De nicăieri de pe cuprinsul Imperiului! a încheiat Hippias.

— Nici n-avea cum! Ce naiba? N-ai auzit cum decurg tranzacțiile la Bursa din West Elephantina? s-a strâmbat Iulianus. Schimburile sunt atât de rapide încât Amphiaraios, dacă ar fi aici, n-ar avea cum să riposteze în timp adecvat. Nici o negociere nu durează mai mult de 9-10 minute. Tipul nu poate să fie decât acolo!

— Mda. Și cum nimeni nu l-a văzut intrând vreodată în Bursă, nu rămâne decât o singură soluție. Curierii privați! a dedus Mallobaudes.

— Și atunci? Cum dăm de el? a întrebat Iulianus. Zace undeva prin viermuiala aia din West Elephantina. Prin apropierea Bursei. Stă acolo și-și face treburile, nestingherit de nimeni.

Mallobaudes a pocnit din degete și a întins mâna spre Iulianus:

— Spune-mi! Ziceai că subprefectul din Noua Atlantă e de partea noastră... ce dracu' face ăla acolo, dacă nu e-n stare măcar să găsească un om într-un oraș?

— Ce poate să facă? Varrus, generalul garnizoanei de pe Coasta de Est e de cealaltă parte a baricadei! Cornelius este administrația, dar Varrus este armata! Serviciul de Informații din Noua Atlantă e în mâinile lui! a replicat Iulianus.

— Înseamnă că amicul Cornelius e un idiot! Să fii subprefect, și să n-ai un serviciu propriu de informații... pfah! a exclamat Mallobaudes,

închizând ochii. Doamne, sunt atât de stresat, încât aş avea chef de o târfă. M-ar ajuta să judec mult mai corect...

— Eşti stresat, deci eşti! a râs Iulianus, după care au privit amândoi spre Hippias. Ştia că se poate de bine, că era exact genul de afirmaţii care îl scoteau din sărite pe stoic. În casa lui nu se vorbea niciodată despre distracţii... Cel puţin aşa stăteau lucrurile atunci, dar înainte de schimbarea Mileniului, când stoicii încă respectau semnele exterioare de apartenenţă la confrerie.

Ca şi cum i-ar fi delimitat social, şi asta era un lucru cu adevărat important, în vremurile acelea.

După cum se aşteptau, Hippias a ţâşnit în picioare ca un resort şi a început să strige. A urmat un moment de buimăceală. Hippias dădea din gură, se înroşise la faţă, venele gâtului i se umflaseră, gata să-i plesnească, figura i se strâmbase de furie.

Gesticula violent, dar nu producea nici cel mai mic sunet. De parcă ar fi mimat că urlă.

o linişte deplină/ nu se auzea nici fâşâitul faldurilor togii săltate într-o parte şi în alta/

— Ce naiba ai, Hippias? Te-ai ţicnit? a vrut să rostească Iulianus. Buzele i s-au mişcat, aerul din plămâni i-a ţâşnit, sacadat, printre dinţi, gata să emită cuvintele.

Dar de auzit, nu s-a auzit nimic. S-a holbat şi şi-a dus amândouă mâinile la gât. A început să respire precipitat, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta, de ziceai că e gata-gata să se sufoce.

Mallobaudes şi-a revenit primul. S-a repezit la măsura de scris din colţul peristilului, a luat câteva coli de hârtie, trei stiluri metalice şi s-a reîntors lângă *ceilalţi*, întinzând grăbit colile printre paharele de vin.

LINIŞTIŢI! a scris el eliptic.

Uluţi, *ceilalţi* au dat din cap, aprobând. Deja începuseră să se audă zgomote înfundate, distante, străine de casa lui Hippias. Gemetele unor bărbaţi, apoi nişte paşi care călcau apăsător pe o podea de lemn care scârţâia, o uşă care se deschidea brusc, provocând un curent de aer ca un sorb.

nu vii?

uuuhh!/ nu mai pot!/ hai odată!/
fir-ar să fie!/
dacă ar fi fost naila cu mine, ar fi ştiut ea cum s-o ia pe curca asta/ să ne spună tot ce ştie!/
Iulianus a scrijelit rapid pe coala lui de hârtie:

VOCEA LUI RUSTAM

S-au auzit iarăşi gemetele. Ca un cor feminin. Lubric şi insinuant ca un şarpe care pândeşte din spatele unui tufiş. Nu încăpea nici un dubiu! Femeile alea chiar că... chiar că... mă rog, au priceput toţi trei ce făcea tot cuconetul ăla, invizibil, dar care se auzea în schimb, mai mult ca perfect! Şi asta, chiar în casa lui Hippias, care turba de furie!

Își pusese mâinile la urechi, dar figura lui buimacă spunea tot nu rezolva nimic, femelele alea bezmetice ar fi fost în stare să convertească o legiune de homosexuali la ceea ce oamenii simpli obișnuiesc să denumească *relații normale de cuplu*. Sau, mă rog, le-ar fi schimbat încadrarea de la Marea Sodomie la Mica Sodomie! Și, asta se întâmpla între zidurile stoicului care *auzea* mai departe, indiferent ce ar fi făcut. Se zbătea, fața i se lungise de tot, își strânsese pleoapele, dar, după cum însuși Iulianus formulase după câteva ore: Hippias nu avusese nici o șansă – auzise totul în mod *inexorabil*!

SĂ IEȘIM DE AICI, a scris Iulianus, ÎI ADUCEM AICI PE FRAȚII HERMETICI

Era animat de un sentiment bizar. Pe de o parte era îngrozit, pe de altă parte era amuzat de expresia disperată a stoicului.

REZOLVĂ EI CEVA? a scris Hippias grăbit, oripilat de zgomotele care creșteau în intensitate. Ca un torent de sex auditiv pe domeniul său, unde până și râsul era prohibit.

— Doar n-o să-i aducem pe stoicii superiori! Bordelu' ăsta din jur i-ar ameți de tot...

Mallobaudes aproape că scuipase cuvintele, reflex, dar bineînțeles că nu s-a auzit nimic.

Gemetele s-au transformat în chiote ascuțite, ritmate, care l-au făcut din nou pe Hippias să închidă ochii și să-și acopere urechile. Apoi, în aer au pulsă iarăși conversațiile bizare:

soshanna era maestră în chestia asta/ strigătele au și ele un fluid specific/ fata asta nu are stil/ nu crezi?/

VOCEA ASTERIEI, a scris Mallobaudes.

ce mai faci, naila?/

tu ești, rustam?/

nu/ eu nu sunt partenerul tău, naila/

SCRIEȚI TOT! i-a venit brusc o idee lui Iulianus. SĂ NU SCAPE NIMIC DIN CE AUZIM!

Au tăbărit cu stilurile asupra colilor de hârtie. Scriau febril, încordându-și atenția, încercând să disocieze vocile care se aglomerau.

Atunci, în peristilul împodobit cu busturile lui Marcus Aurelius și Publius Agricola, a început să se simtă mirosul dulceag-acrișor al moscului. Aroma specifică corăbiilor-de-orgii.

Fir-ar să fie! a gândit Rustam *Dacă Naila ar fi fost cu mine, ar fi știut ea cum s-o ia pe curca asta! Să ne spună tot ce știe!*

A sorbit din paharul cu hydromel și a privit-o pe negresa care patrona recepția mesajelor de tranzacție de la Bursa din West Elephantina. Înaltă și solidă, rasă în cap, cu fața vopsită în portocaliu și verde, contrastând cu tenul ei lucios, ca păcura persană.

Îi susținea privirea lui Rustam, zâmbind preocupată. I-a făcut apoi cu ochiul și s-a întors cu spatele la el, aplecându-se spre partenera ei. I-a șoptit ceva.

Rustam a ciulit urechile. Imposibil însă să audă vreun cuvânt. Un solo de aulus înnebunise tot localul, prelingându-se acvatic, în ecouri, de-a lungul pereților lambrisați. Micuța chinezoaică, amica de moment a Mwanei Octavia Dagbert, agenta de bursă, și-a întins capul peste umărul negresei, s-a uitat la Rustam și a izbucnit în râs.

Mwana lucra direct cu șmecherii ăia de curieri privați. Singura posibilitate de comunicare a lui Amphiaros cu Bursa, după cum dedusese Rustam în cursul dimineții, în timp ce-și bea cafeaua în patul camerei de hotel.

La numai câteva minute după aceea, primise mesajul lui Iulianus, de la Roma.

CURIERII PRIVAȚI! SUNT LEGĂTURA EXCLUSIVĂ A LUI AMPHIARAOS CU PIAȚA DE MĂRFURI.

Rustam a zâmbit, a dat foc hârtiei și a întins cilindrul gol curierului în uniformă *Hippias Comcom*:

— Poți să pleci. Nu dau nici un răspuns.

Mda. Unica șansă de a-l debusca pe Amphiaros era să-l atragă într-o licitație nebunească pentru o partidă de mărfuri. Ce naiba l-ar fi putut interesa? Bitum? Aur? Siliciu? Cafea?

Îl chemase pe Eridan în cameră și îl întrebase, arătând cu bărbia spre ferestrele ce dădeau în Carltonia Boulevard.

— Ce zici? Ești în stare să afli ce mărfuri a cumpărat bătrânul Eutherius în ultimele șase luni?

Carltonia Boulevard la picioarele sale. Furnicarul agitat al orașului. Fumul gros care ieșea din coșurile locomobilelor de stradă, acoperind inscripțiile luminescente ale reclamelor.

— Nu e dificil. Există un catalog cu tranzacțiile operate în Bursă.

— Consultă-l! spuse persanul, nervos, privind fără sens la inscripția violetă de pe clădirea de vizavi: BANCA SEMINOLE- HOROWITZ. Învăluită în aburi cenușii.

Eridan revenise la hotel după două ore. Îl scosese din baie pe Rustam, fluturând în mână un teanc gros de hârtii.

— Am toate actele. Tot ce s-a comercializat la Bursă în ultimul an!

Cu alte cuvinte: poftim! ți-am adus catalogul unui an întreg de tranzacții, nu doar alea șase luni pe care le-ai cerut tu!

— Așteaptă! Stai naibii pe un scaun! i-a spus Rustam plictisit. S-a înfășurat într-un prosop și s-a apucat să frunzească lista cu afacerile încheiate.

După încă două ore și un pachet de țigări, persanul a închis catalogul cu un gest brutal, l-a așezat pe masă și l-a izbit cu palma:

— Cine dirijează tranzacțiile? Cine conduce circuitul ăsta la Bursă?

— O negresă. Mwana Octavia Dagbert. O bezmetică. Își petrece tot timpul liber prin speluncile *alea*... Cu toți dezaxații din West Elephantina! Profesional însă, este impecabilă. La ea ajung toți curierii și toate apelurile prin cymbalofon. E creierul Bursei.

— Impecabilă. Înțeleg, a dat Rustam din cap.

Îi luase ceva mai mult de o jumătate de zi până s-o găsească. Plantată într-o bombă de pe via Ulpia. AQUILA CINAERAEA – o firmă trasată cu albastru ultramarin lucitor.

Acum, stând în picioare, persanul aștepta de la ea un răspuns. Dar Mwana hohotea spart, jucându-se cu mâna în părul chinezoaicei. Încă zgâlțâindu-se de râs, și-a răsucit capul spre Rustam și i-a lansat sec:

— Vino mâine dimineață la Bursă, dacă vrei să discutăm afaceri! Sunt ocupată acum!

A mai făcut un semn cu degetele spre Rustam și și-a îmbrățișat partenera. Mda... Naila, care gusta și ea din plin tribadismul, ar fi fost argumentul ideal pentru agenta asta de bursă, a gândit persanul încă o dată.

— N-ai auzit? a întrebat negresa brusc, fără să-l privească. De parcă ar fi fixat un punct imaginar în peretele din fața ei. Șterge-o! Discutăm mâine dimineață la Bursă!

— Nu mai pot... mmhh... hai odată, Mwana! a șoptit, întretăiat, chinezoaica, lăsându-se explorată de prietena ei.

Rustam s-a întors la masă, s-a așezat pe scaun și a sorbit o gură de hydromel. N-avea ce să facă. Trebuia să-i dea puțin timp agentei, s-o lase să se distreze bine cu păpușa galbenă. Și apoi, va reuși el să afle tot ce-l interesa despre curierii particulari care foiau prin Bursă cu ordinele de tranzacție.

Ce înseamnă câteva ore de așteptare pentru un individ ca Rustam? Detectivii, spionii și legionarii urbani *acționează* demențial doar în cărți și jurnale! De fapt, de la Roma până la Yedo, trecând prin West Elephantina, indivizii ăștia pe care lumea îi crede atât de activi, nu fac decât să *aștepte* cea mai mare parte din timpul destinat serviciului...

Rustam s-a pus, așadar, pe ascultat cymbalele și aulele tipilor de pe scenă. Cântau dezlănțuit, făcând să trepideze ferestrele și aburul de peiotă care ardea, mocnit, în colțurile tavernei. După câteva minute,

Rustam a aruncat iarăși un ochi spre canapelele de pe marginea încăperii. Mda. O agentă de bursă ieșită din comun... ohoo... era tocmai bună de tras în poză în plăcile argintate reproduse de revistele *alea*... Bună de țintit printr-un daguerrotyp.

trupul ei elastic/ ieșea în evidență dintre toate celelalte ecorch,-uri răspândite în aquila cinaeraea, dominându-și pasionat partenera/

Mai vedem noi peste vreo două ore, a gândit Rustam. O să mai aibă aceeași energie?

— Este că la Roma așa ceva nu-i posibil? l-a întrebat deodată unul dintre vecinii de masă.

Rustam l-a privit dintr-o parte. Era un tip între două vârste, pe jumătate chel juca niște mătănii între degete.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat, strivind țigara în scrumieră. E plin de astfel de localuri la Roma...

— Nu asta vroiam să zic. Problema e: se complac principalii agenți de bursă în asemenea situații? Se întâmplă așa ceva în public? a întins el degetul spre Mwana. Cum Rustam nu răspundea, străinul a continuat: Am văzut cum ți-a dat Mwana papucii.

— În primul rând că la Roma agenții de bursă nu sunt negri! a stabilit Rustam și a aruncat o nouă privire spre Mwana, care se strecurase sub trupul micuț al chinezoaicei, săltându-l ritmic de pe sofa, dar dacă nu încurcă ordinele de tranzacție, cred că are voie să facă ce vrea... E cetățeană unei provincii libere, nu? Ce? S-a întâmplat vreodată ca Mwana să facă greșeli în cursul operațiunilor?

— Ea? a exclamat străinul. E agentul cel mai limpede la creier pe care l-a avut Bursa asta nenorocită... Dar spune-mi! Ce vrei de la ea? Dacă speri să-ți vândă vreun pont, o să cam ai de așteptat. N-am auzit până acum ca Mwana să fi încălcat legile!

— Nu-i vorba de nici un pont. Să zicem că mă interesează cursul recent al unui anumit tip de marfă... e-n regulă?

— E-n regulă. E-n regulă, l-a potolit străinul. Nu vroiam să te trag de limbă. Mă plictisesc și am crezut că putem discuta, așa, ca să mai treacă timpul.

Și-au întrerupt conversația. Cântăreții atacaseră un ritm frenetic din tam-tam-uri, cymbale și harfe amplificate prin diafragme. Un *Afro* care răsuna, bubuind în pereți. Îi sculase aproape pe toți de pe scaune și bănci. În delir, clienții fluierau, urlau și se năpusteau să danseze în mijlocul tavernei.

— Jakou! i-a făcut semn străinul, arătând spre șeful trupei.

— Da. Jakou! a dat persanul din cap și a privit spre sofaua pe care o lăsase pe Mwana. După cum se așteptase, negresa nu se mișcase. Nu s-ar fi întrerupt pentru nimic în lume. Și nici nu avea cum, a stabilit Rustam, scrutând în privirile împăienjenite ale celor două tribade.

Nu mai aude nimic a conchis el și s-a uitat la ceasul cu apă de

deasupra barului. În câteva zeci de minute, o va aborda din nou. Numai să se descarce o dată în brațele chinezoaicei! Stresul era ceva de speriat în West Elephantina, o știa toată lumea!

„Păi, în provincia aia, lucrează cu toții, ca apucații! Se droghează prin muncă”, așa îi povestise lui Rustam un prieten din Bassra... „și după aia trebuie să ia cu toții cânepă și sex, care pe unde apucă, ca să se echilibreze, pricepeți, nu? Poate doar ăia din Yedo să fie mai nebuni ca ei”, continuase amicul din Bassra... „Vreți și vreo dovadă în sensul ăsta?” „Nu!” Rufinus pufnise în râs și-i făcuse semn s-o lase mai moale.

Mă rog. Asta fusese atunci. Acum, Rustam spera ca Mwana să apuce să se descarce nervos, foindu-se printre membrele chinezoaicei. Păcat doar că nu era și Naila de față! Naila n-ar fi lăsat-o pe Mwana din mână până ce nu storcea tot de la ea... era o chestie verificată!

Rustam s-a ridicat de pe scaun și s-a dus spre barman.

— Serviciul de curieri, te rog!

Barmanul l-a privit pieziș:

— E unu noaptea, domnule!

Rustam s-a scotocit în faldurile pelerinei și a azvârlit pe tejghea o *mina* minusculă de Egipt. O raritate în Noua Atlantă.

— O secundă! s-a înmuiat barmanul și a strigat ceva spre bucătărie. Un puști de zece ani și-a făcut apariția lângă el, îmbrăcat în uniforma neagră.

Hippias Comcom, s-a înveselit Rustam și, reflex, a mai scos din buzunar o *mina* egipteană.

— Adresa este 311, Carltonia Boulevard. Etajul III. Camera 137, a spus el întinzând curierului cilindrul de metal.

Dacă reușea să se miște repede, va fi primul la potou. Înainte de ultima oră a Mileniului al III-lea! Dacă reușea să se miște repede, o să trimită la Roma un mesaj prin cymbalofon, să anunțe că a pus mâna pe Amphiaraos. Cu complicitatea Mwanei. Asta vroia să anunțe acum, prin Eridan. Că începea ultima sută de metri și că Iulianus trebuia să-și pregătească un stil cu care să semene un cec pe numele de Rustam.

S-a întors la masă, printre dansatorii bezmetici și s-a așezat pe scaunul din lemn cafeniu. Lucios de câte dosuri stătuseră pe el.

Ce bine ar fi să petrec în liniște Idele astea! Focul din sobă, băutura și toate celelalte... a gândit Rustam, zâmbind stupid spre străinul de la masă.

Acesta i-a întors zâmbetul și a ridicat cupa, în semn de salut. Rustam a dat hydromelul peste cap și se pregătea să-și aprindă încă o țigară când, brusc, un individ îmbrăcat complet în portocaliu, ras în cap, a intrat grăbit în local și s-a apropiat de Mwana. Nici că i-a păsat de starea ei de extaz post-coitum; pur și simplu s-a aplecat asupra ei și i-a așezat cu delicatețe în palmă un mic cilindru. Apoi, i-a apucat

degetele și i le-a strâns pumn în jurul tubului argintiu.

Rustam s-a scuturat din creștet până-n tălpi. Avea senzația că el este cel care încasează senzația de frig din palma caldă a agentei de bursă: pfuahh! Cum o mai aduce pe pământ!

Într-adevăr, Mwana a întors capul către noul venit și a clipit din ochi. Privea iscoditor, funcțional, inserată în realitate. Ca și cum n-ar fi trecut doar câteva secunde de când orgasmul îi cutremurase pielea neagră.

Individul ras în cap a zâmbit.

— Hare Krishna! a șoptit el. Ai priceput, da? E pentru mâine.

Mwana a privit cilindrul. Dădea din cap, preocupată, ignorând-o pe micuța chinezoaică. Care se gudura pe lângă trupul cafeniu. Un câine lângă stăpânul plictisit.

— Prima tranzacție, Rassul! Va fi prima tranzacție! Și răsplata?

— Așteaptă câteva ore.

Sectantul a mai salutat-o o dată și s-a strecurat lin, afară din local, fluturând discret din sarongul portocaliu. Aerul cald dinăuntru s-a scurs în stradă cu un vuiet gros, zgâriat. Prin ușa deschisă, s-au văzut perdelele cenușii ale ninsorii, iluminate de razele albastrii ale felinarelor cu gaz aerian.

Rustam a calculat rapid. Mwana nu va părăsi sofa mai devreme de 10-15 minute, iar apoi, după cum aflase întrebând în dreapta și stânga, avea să mai petreacă încă vreo oră-două în tavernă. De regulă, nu pleca acasă înainte de ora cinci dimineața.

Mda. Dispunea de suficient timp. O să se ia după chelios și o să vadă unde se duce. O să-l fileze, a să tragă cu ochiul la toate semnele și o să se întoarcă apoi la AQUILA CINAERAE. Fără s-o scape pe Mwana de sub control înainte de plecarea ei acasă.

Iar acolo o așteptau diafragmele și lentilele. O va scruta, bine de tot, cât putea el de bine. Și, în fine, îi va lua urma până la Bursă. Biroul ei. Intrarea în birou. Ușile date de perete de curierii grăbiți. Măcar unul din ei o să fie în stare să-l ducă la Amphiaras!

Dar, până atunci, să vadă ce era cu krishnaitul portocaliu care îi dăduse Mwanei mesajul. Nu putea fi decât un curier particular, era sigur de asta. Un curier grăbit, cu care Mwana avea relații preferențiale, în ciuda faimei ei de incoruptibilă.

O afacere la limita legalului, probabil. O afacere de care Rustam se putea folosi ca s-o strângă cu ușa.

mwana și curierii particulari/ porțile spre amphiaras/

— Cum dracu' de nu încurcă cifrăraia de la Bursă după o noapte ca asta? a glumit Rustam cu străinul.

— Noapte de noapte. Șapte zile pe săptămână. Treizeci de zile pe lună. Îți vine să crezi că are o condică de semnat pe strada asta! a pufnit necunoscutul, frecându-și colțurile gurii cu degetele. Gura lui ca

trasă cu linia. Bătrână.

Persanul a ridicat din umeri, s-a ridicat de la masă, a luat-o spre ieșire și a deschis ușa localului, scurgându-se afară, printre faldurile grele ale ninsorii turcoaz.

o provincie de nebuni/ iar în west elephantina e crema nebunilor/

SOSHANNA S-A ÎNTINS mai bine pe canapea. Tipul ras în cap, îmbrăcat în sarong portocaliu, imaculat, a pătruns în salonul familiei Tabernae. A traversat încăperea, mascând pentru o clipă fereastra ce dădea spre templul lui Jupiter Capitolinul.

Soshanna și-a aranjat părul lung, blond-cenușiu, și l-a iscodit cu interes nedisimulat pe noul venit. L-a privit din creștet până în tălpi, pregătindu-se să zâmbească elegant.

Merita să-l evalueze. Membrii sectei lui Krishna erau subiectul la modă al exagerărilor mondene. Capacități psihice deosebite. Dirijarea din umbră a politicii Imperiale Romane și a Imperiului Celest. Performanțe sexuale uluitoare. Legături intime cu zeitățile lor stranii. Infiltrarea cercurilor financiare.

Practic, nu lipseau din nici o conversație de banchet. Iar când cineva reușea o lovitură financiară, politică, sau de orice altă natură, se conchidea: „Are legătură cu Hare Krishna!”, sau: „Îl dirijează tipii ăia din Potala, Tibet.”

— Marcellus Acterian, l-a prezentat Mallobaudes. Guru al zonei Italia.

Armean! Era armean! Un armean care îmbrățișase o credință hindu, practicând-o într-un areal geografic și lingvistic latin!

Vehiculând bani ebraici, sunt sigură! a zâmbit Soshanna în sinea ei.

Noul venit și-a înclinat capul și a zâmbit din vârful buzelor:

— Nu sunt guru al *întregii* Italii! l-a corectat pe Mallobaudes. Bonnonia și Ravenna nu fac parte din fieful meu, a râs el, arătându-și dinții albi și lucitori. Exact cât trebuia pentru a fi de bonton.

Mallobaudes l-a invitat să se așeze. Acterian a privit cu lentoare peste capetele tuturor, localizând unica sofa rămasă liberă. S-a îndreptat spre ea, privind cu coada ochiului la Soshanna, surâzându-i discret. S-a așezat și și-a împreunat mâinile, schițând pe jumătate o *mudrah*.

Nu numai că era ras în cap, a căscat Soshanna ochii, avea, în plus sprâncenele rase și genele smulse. Un chip ovoidal, alcătuit din curbe line. Numai piele bine întinsă și mucoase roz care ieșeau, curate, din roba portocalie. Fără pată.

Și-a potrivit veșmintele cu un foșnet subtil și s-a uitat la *ceilalți*, așteptând. Soshanna îl examina în continuare, cu regretul că nu va putea spune nici unui cunoscut că întâlnise un guru adevărat. Unul în carne și oase.

— Am primit acceptul superiorilor mei din Potala, a început Acterian cu voce plată. Bătrânul Eutherius este un subiect care ne interesează în mod deosebit... De altfel, pundiții au estimat de multă

vreme că vom ajunge să-l vânăm. Împreună. A făcut o pauză și și-a privit atent interlocutorii: Am mână liberă. Putem negocia distrugerea lui Amphiaraos Eutherius! și-a întărit el ultima aserțiune.

Iulianus a zâmbit și a făcut cu ochiul lui Mallobaudes. Hippias a înclinat capul, fericit, iar Soshanna s-a relaxat pe canapea. Începutul era bun. Adepții lui Krishna, exclusiviști de regulă, erau gata să colaboreze.

— Singura condiție e să facem un schimb corect de informații, a continuat Acterian. Și să convenim asupra faptului că această conlucrare a noastră se referă, *specific*, numai la chestiunea lui Eutherius și la transferul de putere pe care acesta dorește să-l opereze în favoarea fiului său, Rufinus. În rest, relațiile noastre vor rămâne *statu-quo*! De acord?

Spus direct. Fără ocolișuri. Probabil că era prima oară când informațiile dispartate despre Eutherii se vor concretiza într-un sistem coerent.

— Exact așa vedem și noi lucrurile, a aprobat Mallobaudes, privind la Hippias și la Iulianus, care au confirmat printr-un gest scurt al capului.

Stabiliseră clar: nu mai era timp suficient ca să se împiedice de interesul de a-și proteja informațiile. Peste o zi, începea Mileniul al III-lea. Singura problemă care se punea cu acuitate era: cine cădea? Eutherius, sau toți ceilalți?

— De cât timp ați primit misiunea de vânătoare? s-a interesat Acterian, cu voce liniară.

Un tic. Avea un tic. Cobora colțul stâng al gurii, într-un rictus rău, pe care nu-l putea stăpâni.

— Desemnarea a fost făcută acum doi ani, a explicat Iulianus. Dar, frații hermetici superiori sunt de mult timp pe urmele Eutheriilor! Mai precis, de 302 ani. Din 1698, conform calendarului Iulian.

— Aș putea să știu și ce anume i-a pus pe urmele lui? a întrebat guru.

— Doar dacă ne spuneți de când au pornit și adepții lui Krishna să-l caute... a intervenit Soshanna, zâmbind. Își încrucisase brațele sub sânii bogați și-l străpungea pe Acterian cu o otheadă lubrifică.

Așa cum îl dăduse gata pe Rufinus. Așa cum îl făcuse pe Rufinus să creadă că există, totuși, o eleganță a comunicațiilor între sexe.

Acterian a privit-o sec și și-a scos o țigară din tunică, uluindu-i pe toți. Nu începuse încă Mileniul al III-lea și, pe vremea aia, exista o opinie generală formulată extrem de clar. Cei din sectele integriste hindu *nu aveau* cum să facă apel la viciile minore. Ca și cum ar fi fost niște stoici cu ochii pieziși și saronguri portocalii. Mult mai perverși, însă.

— V-am spus! Voi fi cât se poate de sincer! a început Acterian.

Potala este pe urmele Eutheriilor de cinci secole, de când vechii maestri au constatat o limitare voluntară a fluxului de comunicare subtilă dintre congregațiile noastre, răspândite pe tot globul. Inițial, au bănuat că stabilisem, în sfârșit, un contact cu efluviile periferice ale lui Krishna, a continuat el, ironic, ca și cum ar fi fost conștient că recită sloganuri. Dar, în timp, s-a constatat că sursa perturbațiilor era apropiată în spațiu. Apropiată în spațiu și contemporană cu noi. N-avea nici o legătură cu Krishna! a încheiat, vorbind cu aerul ăla insolent care sugera că enunță un lucru de la sine înțelese.

Hippias rămăsese stană de piatră. Pentru el, depășirea limitelor raționale nu era decât o gogoriță. Stoicii deveniseră atei de mult timp. Pentru ei, singurul domeniu transcendent era cel moral. În rest, totul era în proximitate și la îndemână. Pentru el, Acterian nu era decât un tip care juca o piesă de prost-gust. Mai ales acum, când discuta despre perturbările comunicațiilor subtile sau despre efluviile periferice.

Dar n-avea cum să-și dea frâu liber impresiilor. S-a străduit să-și mențină impasibilă figura ridată. *Labirinturile logice*, i-a pulsă, absurd, o idee în creier.

Mallobaudes i-a întrerupt însă șirul gândurilor:

— Pentru noi, lucrurile au fost mai prozaice. Atât previziunile stoicilor, cât și ale hermeticilor superiori, de obicei distincte, au coincis la un moment dat. Au estimat, și unii și alții, că trebuie să survină o nouă descoperire științifică. Care să ne aducă, și unora și altora, o grămadă de bani. Și o grămadă de posibilități de creștere a puterii. Cercurile financiare, pe care le reprezintă, nu sunt compuse din indivizi chiar atât de arizi, așa cum crede majoritatea. În definitiv, fondurile noastre pun lumea în mișcare...

— Înțeleg, a spus Acterian și colțul gurii i s-a încordat. Ca și cum ar fi vrut să zâmbească. Înțeleg că, din conștiința puterii voastre, a izvorât concluzia că trebuie să vă faceți niște previziuni cât mai exacte. Din cauza asta, v-ați aliat cu hermeticii și cu stoicii. E spus corect?

— Exact. E spus corect, a dat Mallobaudes din cap, clătinându-și fălcile căzute. Numai că, după răstimpul în care finanțele au învățat să se bazeze pe previziunile stoicilor și ale hermeticilor, aceleași previziuni au început să dea greș. Sistematic. Și am devenit bănuitori.

— La ce anume vă referiți? s-a interesat guru, întorcând capul pe jumătate spre Soshanna. Îi răspundea gesturilor subliminare pe care femeia le arbora cu precizie de metronom. Ați spus ceva de o descoperire științifică prevăzută, care n-a mai avut loc! a subliniat el, în timp ce pielea imaculată de pe față a reușit să i se destindă într-un zâmbet.

— *Electricitate!* Așa se numește descoperirea și aplicația practică pe care ne bazează! a răspuns Mallobaudes. De câteva sute de ani,

băncile din Helvetia Subalpina înnebunesc când li se raportează despre toate experiențele cu magneti, conductori, chihlimbare și fulgere. Înnebunesc când văd că toate experiențele astea nu duc nicăieri...

— Ce se întâmplă, a preluat Iulianus ideea, atât noi cât și stoicii suntem siguri că *electricitatea* trebuie să fie motorul viitoarelor două-trei secole. Avem deja cataloage, clasificări ale indivizilor care o studiază, ce aplicații practice ar putea decurge din utilizarea ei. Dar, nu reușim să finalizăm nimic. Degeaba îi plătim pe cercetători: se împotmolesc, de fiecare dată, înainte să tragă concluziile!

— Cred că înțeleg, a dat Acterian din cap.

— Ne-am trezit cu savanți dispăruți sau care refuzau să mai lucreze, momiți de contracte avantajoase, care, într-un fel sau altul, aveau legătură cu una din companiile Eutheriilor... Ne-am trezit că proiecte bazate pe electricitate, gata elaborate, nu primesc aprobarea pentru producție de la sectoarele de prognoză, că notele de studiu asupra fenomenelor electrice sunt clasate, și așa mai departe! a continuat Mallobaudes.

— Am spus că înțeleg! a ridicat Acterian tonul, oprindu-l pe Tabernae. Ce nu pricep eu... cine naiba conduce toate afacerile astea? Nu voi? De ce nu forțați aplicarea ideilor pe care le aveți?

— Noi ne pricepem la bani, domnule Acterian! Nu la munca de laborator! i-a retezat-o Iulianus.

— Și considerați că cercetarea fenomenului *electric* a fost boicotată de clanul Eutherius? Acterian se ridicase de pe sofa și examina un tablou care îl reprezenta pe Jupiter Capitolinul, cu fulgerele în mână. A privit pe fereastră, amuzat, constatând că tabloul reproducea întocmai peisajul care se vedea afară. Dealul cu templul Capitolin. O pictură într-o manieră modernă, totuși... Chirico? Din câte știa el de la serviciile de informație *Hare Krishna*, Soshanna Tabernae era înnebunită după Chirico, deși antisemitismul pictorului era notoriu. Dar, se purta și ea la fel ca stoicii, la fel ca membrii sectei *Hare Krishna*. De parcă ar fi inventat stratageme peste stratageme, numai ca să-și oculteze actele uzuale.

— așa erau vremurile alea/ slavă domnului că s-au dus naibii și că noi putem acum să povestim în

liniște despre ele!/
— Deci, Eutherii au blocat cercetarea fenomenelor electrice? a repetat Acterian întrebarea.

— Avem dovezi în acest sens, a intervenit Hippias. Dovezi și calcule estimative. S-au risipit o mulțime de bani și o grămadă de ocazii să ameliorăm viața cetățenilor...

— ... și, o dată cu ele, s-au risipit și toate posibilitățile de control strâns a activității cetățenilor, nu-i așa? s-a întors Acterian spre ei,

zâmbind.

— Dar, dumneavoastră n-ați pierdut nimic prin blocarea comunicațiilor subtile? a intervenit Soshanna din nou, privindu-l pe guru drept în ochi. Krishnaitul a izbucnit în râs, susținându-i privirea, și a răspuns:

— De obicei, examenul profund al ochilor este atributul *meu*! Dar, mă rog! Într-adevăr, am pierdut foarte mult prin blocarea comunicațiilor subtile... De pildă capacitatea de penetrare a mecanismelor intrinseci. Obiecte și evenimente trec de atunci pe lângă noi, fără ca să le putem diseca într-un mod corespunzător! Mai apropiat de realitate, adică!

aceiași ton/ parcă s-ar fi luat în zeflema pe sine însuși/

— ... înțeleg că-i ratați și pe adepții și cetățenii cu care intrați în contact! Nici pe ei nu-i puteți diseca într-un mod corespunzător, nu-i așa? a întrebat Soshanna, apăsător.

— Exact. Cetățenii și adepții ne scapă tot mai mult de sub control. Ați dedus corect, doamnă! a răspuns Acterian, ridicându-și colțul stâng al buzelor. Albul dinților. Dar, nu din cauza asta ne-am întâlnit? Și noi, și voi, suntem deranjați de imixtiunea acestui imbecil... pardon: de imixtiunea *acestor* imbecili de Eutherius în mustăria noastră! a conchis guru argotic, stupefiindu-și interlocutorii.

— De necrezut! a încercat Mallobaudes să însenineze atmosfera, râzând spre Iulianus. Întâi, Hippias! Acum trei zile a vorbit atât de porcos, încât noi, care eram obișnuiți cu un cu totul alt vocabular din partea lui, am avut dificultăți în a-l urmări...

— Mda... l-a întrerupt Acterian, ridicând sprâncenele. Sperați, cumva, să purtăm o discuție academică? Sau doriți să atingem aspectul practic al problemei?

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare. Guru sufla fumul, făcând rotocoale care alunecau pe deasupra mesei, spre Soshanna. Mallobaudes s-a apropiat de krishnait și a reluat, pe cât putea de rece:

— Adică, voi unde credeți că ați fi ajuns, dacă n-ați fi încasat blocajul aplicat de Eutheri?

Acterian s-a sprijinit de colțul mesei și a stins țigara.

— Pentru noi, problema e un material de construcție. O exploatare serioasă a copacilor de latex din Insulinda ne-a făcut să estimăm că am putea produce o substanță căreia i-am dat un nume deja, dar pe care încă n-o posedăm. *Plastic*. Obținut prin descompunerea polimerilor din latex și combinarea lor cu produse derivate din gaz și asphalt. *Plastic*. Rezistent și elastic. Ușor și fasonabil. Locomobile din plastic. Recipiente din plastic. Pereți din plastic.

Pasticul ne-ar fi stimulat posibilitățile de transport și ne-ar fi crescut resursele financiare. Adică: un bun control al Imperiului Celest. Apoi: Nubia, Arabia Fericită, partea de sud a Noii Atlante. Poate, chiar și voi

ați fi cedat pasul... Da! Și voi ați fi fost deschiși penetrării noastre! Dar aici, la Roma, ce ați pierdut?

Hippias a coborât pleoapele, ca și cum se pregătea să adoarmă:

— *Electricitate*. Iluminat și comunicații rapide. Temperaturi reglabile pentru culturi. Adică: informații mai multe și hrană mai multă. Bani mai mulți. Nubia, Arabia Fericită, Noua Atlantă. Poate chiar voi, în final! a conchis el, zâmbind. O extinsă sferă de influență. Mondială, aș zice!

— Rezultatele pierderii electricității sunt evidente, a accentuat Mallobaudes. Avem mai puțin bani în bănci și iată: nu suntem în stare să facem față presiunilor Imperiului Celest! A trebuit să micșorăm accizele pe toate produsele promovate de Yedo... În schimb, ne-am ales cu un ipotetic control militar în Bactria...

— Mda. Înțeleg perfect. Japițele astea angajate de administrația din Yedo pretind un control exhaustiv și asupra sectei mele. Știu cam ce trebuie să simțiți, a remarcat guru. Celor de la Yedo le place să-și bage nasul peste tot.

— Deci, domnule Acterian? a întrebat Soshanna.

Guru a depărtat brațele și a răspuns:

— Avem un interes comun. După aia, mai vedem noi. S-a încruntat și s-a uitat la Hippias. Sfere de influență, ziceați?

— Sfere de influență, domnule! Piețe și transfer de informație, în loc de confruntări doctrinare la limitele dintre noi și voi... Asta vă propunem. Un armistițiu propagandistic!

— Mă tem că nu înțeleg foarte clar. N-am stabilit că nu luăm în discuție decât problema clanului Eutherius?

— Și ne vom rezuma la această problemă. Ce vă spun acum e cu titlu strict personal. Pentru conclavul de la Potala. Dacă îi distrugem pe Rufinus și pe taică-său, o să trebuiască să împărțim cumva pleșca asta. Până să începem să ne batem, o să trebuiască să vedem pe ce am pus mâna. O să avem nevoie de un *modus vivendi*. Sfere de influență, adică.

Acterian s-a relaxat și s-a așezat din nou pe sofa. Și-a unit degetul arătător cu cel gros de la mâna dreaptă și a privit spre podea prin cercul schițat astfel. Ca și cum nu și-ar fi găsit cuvintele potrivite. Apoi, a schițat din nou zâmbetul lui discret.

— Aveți dreptate, domnule Hippias! a admis el. Mai mult decât să ne căutăm zeii în care credem, ne spionăm, de fapt, unii pe alții! Cam asta facem, în cea mai mare parte a timpului! Dacă am înțeles bine, doriți să transmiteți în Tibet că vă interesează o tranzacție de tip nou a banilor? Că va interesează tranzacția unor idei? Asta înțelegem noi prin sfere de influență, prin propagandă și prozelitism...

— Definițiile noastre se suprapun, a dat Hippias din cap. Asta dorim. Cu titlu temporar, desigur!

— Mda. Sferele noastre de influență în locul unicei sfere de influență, ca să zic așa. Sfera lui Eutherius.

Parcă ar fi declanșat un mecanism. Cei patru romani au dat din cap și au spus concomitent:

— Sferele noastre, contra sferei lui Eutherius!

Acterian a pufnit în râs.

— Am auzit că aveți un vin de *Kritias* teribil. E adevărat? i-au lucit ochii, iscodindu-i pe *ceilalți*.

Mallobaudes a bătut din palme, chemând sclavii nubieni. De afară se auzeau colindătorii care azvârleau cu boabe de grâu în trecători. Sirenele șalandelor care urcau pe Tibru, furnalele care vuiau spre Ostia și tropotul pașilor curierilor.

Lumea din jurul lor, care știa să se întindă tentacular de minunat până la granițele Imperiului, unde întâlnea tentaculele celorlalți. Financiare și doctrinare.

Mai rămăseseră doar 30 de ore până la intrarea în Mileniul al III-lea. Cu toții ar fi dorit să petreacă acel moment fără probleme rămase în suspensie. Cu o lume delimitată clar.

Rustam o luase prin cartierul de noapte al West Elephantinei, după curierul îmbrăcat în portocaliu. De câteva ori, îl pierduse din vedere, mascat de ninsoarea abundentă care se înfășura în turbioane moi printre clădiri. De fiecare dată însă, luminile albastrui ale felinarelor localizaseră sarongul portocaliu.

După câteva minute, Rassul intrase într-unul din sediile confreriei *Hare Krishna* de pe via Antibia. Rustam s-a repezit după el. O hărmălaie de credincioși care răcneau și forfoteau dintr-o parte în alta, rași în cap cu toții. Îmbrăcați în robe portocalii.

Au urmat câteva secunde de ezitare în care Rustam s-a zgâit peste capetele lucioase. O foială de nedescris. Persanul s-a uitat dintr-o parte în alta, din ce în ce mai nervos. Mda. Nu mai avea cum să dea de Rassul în furnicarul foșnitor.

mirosul de sudoare amestecat cu parfumurile acrișoare de plante montane/ cocktailul luminos de pe culoarele sediului/

Rustam s-a repezit către oficiul de la intrare. S-a aplecat spre ghișeul de sticlă ce reflecta torțele azurii de magneziu răspândite pe holuri.

— Bună seara.

Sectantul din spatele biroului a privit la clepsidra din perete și a pufnit în râs:

— Adică, *noapte bună*, dacă pot să zic așa!

Rustam a continuat, imperturbabil:

— Sunt Naullo Fra, secretar la serviciile de contabilitate ale Bursei. Mwana Octavia Dagbert tocmai a primit un mesager de la voi...

— Mwana Octavia Dagbert primește tot timpul mesageri. Cred că și când stă pe W.C., îi bat la ușă câte trei-patru tipi! Individul din spatele geamului a făcut o pauză și și-a umezit buzele. Știu cine e Mwana, băiete, așa că nu mai pierde timpul cu introduceri! Care e problema?

— Vreau să știu pe cine a trimis secta să ia legătura cu Mwana! E o chestie cam neclară la mijloc. Mesagerul vostru a făcut un ordin de plată fără corespondent în mărfuri. Sunt sigur că nu e decât o greșeală și cred că...

Sectantul a început să recite, tânguitor:

— Hare Krishna Hare Hare Krishna Krishna Hare Krishna...

Rustam a simțit cum creierul îi ia foc. Dar n-a făcut decât să zâmbească mai larg și a continuat:

— Poate că n-am fost clar! Ați făcut o cerere de plată pentru niște mărfuri care nu există! Sunteți pe cale să risipiți niște bani!

Tipul s-a oprit brusc din recitarea mantrei:

— Ascultă! Cine naiba te-a trimis aici, băiete? Îmi ceri niște informații confidențiale, și știi asta foarte bine! Cum dracu' să-ți

dezvălui identitatea unui curier privat? Știu ei, acolo sus, ce au de făcut! Dacă s-a strecurat o greșală într-un ordin de plată, or s-o rectifice mâine! Așa că, lasă baltă textele astea și șterge-o! Poți să rămâi doar dacă treci pe la frizer și accepți tonsura noastră! a încheiat el, izbucnind într-un râs ascuțit.

— Îl cheamă Rassul! a mai făcut persanul o tentativă.
vocea lui umilă/

Individul l-a privit bizar, dar n-a mai răspuns nimic. S-a așezat pe scaun și a încrucișat mâinile pe piept, zâmbind.

Rustam nu mai avea ce să obțină de la el. Știa din Scythia Minor ce semnificație au atitudinile krishnaite. Mâinile pe piept și zâmbetul, adică: de acuma tac!

Rustam s-a îndepărtat de oficiu și s-a strecurat în mulțimea de sectanți care intona mantră prin camerele și culoarele din jur. Pereții goi. Podelele de lemn pe care erau parcă trase cu sfori, saronguri portocalii. Capetele rase ițindu-se dintre faldurile imaculate.

— Vezi că ieșirea e tot pe unde ai venit! a țipat individul din oficiu, scoțând capul prin ghișeu. A întins un deget și i-a arătat lui Rustam ușa.

Persanul a făcut stânga împrejur și a ieșit din clădire, pornind încet pe stradă.

Pe trotuar se făcuse un ghețuș îngrozitor. Rustam a început să meargă cu pași mărunți, încercând să-și mențină echilibrul. În West Elephantina, ghețușul e la fel ca peste tot. E aproape la fel de catastrofal ca vântul de Marte, la Roma. Locomobile care patinau, împrôscând fum înecăcios pe străzi, cvadrigi care derapau și cai opintindu-se în potcoavele cu colțari. Spitale pline de inși cu picioarele și mâinile rupte. O grămadă de *minae* alimentând bugetele doctorilor.

Nenorocit timp! s-a gândit Rustam, strecurându-se printre cortinele de zăpadă ce estompau muzica din localuri.

După câteva minute, a ajuns la intersecția viei Antibia cu via Ulpia. S-a oprit și a privit *insula* înaltă de șapte etaje sediul confreriei *Hare Krishna*. Lipită de ea, o altă *insula*, părăsită, ocupa întreg colțul intersecției.

Ferestrele întunecoase, dar, mai ales, scara de incendiu acoperită cu ploi și cornișele înghețate. Dar era singurul mod prin care putea intra înapoi în clădirea confreriei. Pentru că, Rustam era decis să dea cumva de Rassul sau de oricine altcineva care știa ce fel de mesaj îi pasaseră Mwanei. Trebuia să dea de Amphiaraos Eutherius, și în afară de Mwana nu avea altă legătură cu el.

A profitat de momentul când din barul alăturat a ieșit o liotă de tipi beți care făceau scandal. A sărit și s-a agățat de cea mai apropiată treaptă a scării de incendiu. Fără riscul de a atrage atenția trecătorilor

rari. A urcat câțiva metri. Cu ochii țintă la scandalagii.

S-a cățărat, alunecând pe scările metalice care zigzagau, lipite de fațada blocului din granit negru. Etaj după etaj. Zgomotul pufos al ninsorii. Cornișa lungă și rotundă peste care a sărit. A luat-o târâș spre marginea clădirii, până a dat de balustrada de care atârna o uriașă reclamă metalică:

CERVEZA HEILEFELD – CASA ACTIUM

caractere gotice vopsite în roșu luminiscent/

După câteva minute, ajunsese din nou în *insula* sectei, pătrunzând prin acoperiș. A coborât mai întâi în podul înghețat și întunecos. Și-a aprins bricheta, a băjbăit câteva clipe și, în sfârșit: trapa din podea!

Trapele din podurile clădirilor sunt ca niște axiome: în primul rând, sunt întepenite. În al Doilea rând, scârțâie cu toatele. În al treilea rând, te umplu de praf și fire de păianjen.

A deschis-o deci, mănjindu-se de o pulbere lipicioasă, iscodind zgomotele de dedesubt. Nu se auzea nimic, în afară de pârâitura axiomatică a balamalelor. Și-a dat drumul prin deschizătură, aterizând elastic pe podea.

Ce naiba? s-a speriat Rustam, simțind o mișcare în stânga sa.

S-a rostogolit în față, plonjând în spatele unui cărucior plin cu sticle goale, cu inima zbătându-i-se în piept ca un fluture uriaș, prins sub un borcan.

Abia s-a abținut să nu râdă, când a văzut oglinda care îl reflectase, tapisând întreg peretele estic al culoarului.

S-a ridicat și a început să se deplaseze ușor, ciulind urechile ca un animal, la fiecare pas, cu capul aplecat într-o parte. A băgat capul în câteva camere... Mirosea greoi, a cânepă de Taurus și singurii inși rătăciți prin încăperi, viermuiau într-un trup nesfârșit, elaborând ritualul șarpelui sexual hindu.

Unul dintre obiceiurile tibetane care alimentau, în mare măsură conversațiile de la chefuri. Rustam îi știa foarte bine pe krishnaiții ăștia decăzuți. Secta îi folosea doar pentru muncile cele mai josnice: spălatul podelelor, freatul W.C.-urilor și luptele rituale în ulei. Erau într-atât de dizolvați mental, încât n-ar fi putut scoate nimic de la ei, nici chiar dacă, prin absurd, vreunul ar fi fost pus la curent cu problemele importante ale sectei.

A coborât un etaj.

Luxoforii! a înțeles Rustam imediat, simțind mirosul tipic de sticlă încinsă. Apoi, zgomotele specifice ale roților dințate și ale diaframelor au confirmat bănuiala persanului.

A pornit, pe cât putea de calm, de-a lungul culoarului în care se deschideau camerele luxoforilor. Deja putea să-i vadă pe servanții aglomerați în spatele oglinzilor și al focurilor grecești. Cei ce recepționau mesajele luminoase, cu ochelarii lor de sticlă mată.

Rustam ajunsese în plin centru de comunicații al sectei, acolo unde se adunau informațiile. Primite prin semnale luminoase sau gata să fie trimise mai departe prin lentile și torțe minuscule de magnezium.

Ăștia de aici nu put a cânepă... a constatat Rustam, pur și simplu ca să-și facă ordine în cap.

S-a uitat într-o parte și în alta, a localizat o cale de ieșire pentru orice eventualitate – o estradă care dădea spre insula părăsită, chiar în dreptul literelor roșii ale reclamei.

Apoi, a mai coborât un etaj.

Pe scări, a privit la clepsidra agățată de perete. 1,45. Trebuia să se grăbească dacă vroia să ajungă la AQUILA CINAEREA înainte ca Mwana să plece spre casă.

primul la potou/ cu ajutorul benefic al celei mai strălucite minți bursiere din west elephantina/ numai că trebuia să știe, înainte de toate, ce legătură are hare krishna cu ea/ chelioșii ăștia erau amestecați cu toate găștile peste care dăduse rustam/

Abia a avut timp să facă câțiva pași pe noul culoar. La celălalt capăt al etajului, apăruse Rassul. Stătea întors din profil, bâțând nervos din picior, așteptând pe cineva care urca scările. Rustam s-a repezit în cea mai apropiată cameră de serviciu și a tras cu urechea.

Rassul vorbea, agitat, cu niște indivizi care îi răspundeau răstit, exclamând din când în când într-un slang Lipangu amestecat cu dialectul t'ual kelt și cu latina nouă – specifică West Elephantinei.

Deodată, Rassul s-a răsucit și a pornit în direcția lui Rustam, obligându-l să se retragă cu totul în camera de serviciu. De acum, persanul auzea și pașii celor care îl urmau pe curier.

Câți erau? Trei? Patru? a ciulit Rustam urechile.

Trei sectanți. Au trecut pe lângă camera de sevicu, liniștiți de acum, recitând la nesfârșit:

— Hare Krishna Hare Hare...

Pașii lor s-au îndepărtat, s-a auzit zgomotul scârțâitor al unei uși care se deschidea. Apoi, au intrat cu toții într-o încăpere.

Fereastra! Fațada! a realizat Rustam brusc.

S-a strecurat rapid pe culoar și a pătruns într-una din camerele vecine celei în care intraseră cei trei krishnaiți. Cheliosul care scria la birou s-a ridicat, gata să strige, cu ochii scoși din orbite, trântind scaunul pe care stătuse așezat. Dar cuțitul lui Rustam i-a spintecat gâtul înainte să fi putut scoate vreun sunet.

S-a prăvălit, într-un torent de sânge gălgâitor.

— Hare Krishna! i-a șoptit persanul, aplecându-se asupra lui. S-a asigurat că e mort, apoi s-a repezit să închidă ușa care dădea spre coridor. S-a întors, a trecut pe deasupra sectantului înfășurat bizar peste scaunul doborât și s-a apropiat de geam. A deschis fereastra, și-a pus mânușile prevăzute cu gheare și a ieșit din cameră, afundându-se

în blana albă a ninsorii de afară.

S-a prelins pe zid ca un păianjen, ajungând în dreptul ferestrei vecine. Fulgii mari i se topeau pe obraz. Fierbea! Fierbea de curiozitate!

A pregătit periscopul, care, înghețat, i se tot lipea de palme. A aburit pe dinăuntru diafragma amplificatoare de sunete și a lipit-o de un colț al geamului. Și-a înșurubat tubul de cauciuc în urechea dreaptă, și-a acoperit-o pe cealaltă vacarmul mat al străzii de dedesubt s-a transformat într-un gungurit distant. Înlocuit imediat de vocile repezite ale krishnaiților:

— ... comanda de bitum! l-a auzit pe Rassul.

— Perfect! V-am spus! Urma lui Amphiaraios este marfa! Ia-o pe urma bitumului sau a asfaltului și vei da de el! a comentat un altul.

— Acum trebuie să ne mișcăm rapid. Vor fi trei comunicări între Amphiaraios și Bursă, a intervenit cel de-al treilea, care părea cel mai mare în grad. Guru? s-a întrebat Rustam. Prima comunicare: prețul la bitum lansat de Mwana din clădirea Bursei. Amphiaraios îl va recepționa și va elibera un răspuns, făcând comanda de marfă. Asta e cea de-a doua comunicare. Noi, ca de obicei, vom vărsa banii direct la agenți...

— Numerar? a întrebat Rassul.

— Numerar! a confirmat guru. Le vom da bani gheață! Dar bătrânul, după cum știți, nu operează cu lichidități. Așa că, va trimite un curier la Bursă. Un curier cu o scrisoare de credit care să se ocupe de mărfuri. Asta ar fi cea de-a treia comunicare a lui Eutherius cu Bursa.

S-a oprit și i-a scrutat pe ceilalți doi. Ați înțeles? părea că-i întreabă.

— Să intersectăm oricare dintre cele trei verigi! a vorbit Rassul primul și a dat din cap.

— O premisă bună, a aprobat și al treilea. Problema e că n-am reușit să stabilim maniera concretă prin care Amphiaraios ia legătura cu clădirea Bursei. Știm doar că atunci când au loc tranzacțiile rapide, intervalul de timp dintre ofertă și răspunsul lui este de aproximativ cinci-șase minute. Mai știm că el *nu* se află în clădirea Bursei în acel moment, fiindu-i frică de grupurile care îl vânează... Cum comunică el de afară cu intermediarii lui dinăuntru?

Rassul a strâmbat din nas.

— De la Mwana n-o să scoatem mare lucru, să știți! I-am băgat-o pe gât pe Hsing I, campioana expertelor în tribadism din West Elephantina. Dar nici așa n-am putut s-o fac decât să primească prăpădita de comandă de bitum pentru mâine dimineată...

— Hsing I? Campioană? Poate că nu-i cea mai bună alegere! a spus guru.

— Sunt sigur că nici Mwana nu știe nimic. Bătrânul nu e atât de naiv încât să se încreadă în ea. Chiar dacă e o profesionistă...

Mda. Înțelegeau. Era o profesionistă care bătea bombele din Cartierul Central.

În cameră s-a făcut liniște. Rustam a profitat și și-a fixat mai bine ghearele suspensoare de prizele dintre pietrele fasonate ale fațadei. S-a uitat din nou în încăpere, mascând cu palma lumina felinarelor albăstrui care îi băteau în periscop.

CERVEZA HEILEFELD-CASA ACTIUM

inscripția care ilumina roșu/

— ...mă rog, sfârșitul lui Amphiaraoș e aproape. Cu ocazia asta o s-o terminăm și pe Mwana. Prea mult ni s-a pus de-a curmezișul cu scrupulele ei... a comentat guru. Scrupulele ei prezumtive, le-a făcut guru cu ochiul. Oricum, am pregătit ceva și pentru ea.

Rassul a strâns din buze și a răsucit privirea spre fereastră, dus pe gânduri.

Periscopul și diafragma! s-a speriat Rustam. Dar guru a continuat să explice, făcându-l pe Rassul să întoarcă privirea spre interior.

— Sunt doar trei posibilități prin care Eutherius poate să comunice cu Bursa. Cymbalofonul. Luxoforii. Curierii. Voi mai știți vreun alt fel?

— Mda... dacă ar fi vorba de curieri, ar trebui să stea undeva lipit de Bursa asta nenorocită. Or, toate rapoartele noastre neagă faptul că bătrânul ar avea timp să comunice doar prin curieri. Ripostează prea rapid la modificările de curs...

— Înseamnă că se folosește de semnale luminoase! a conchis Rassul, stârnind protestul celui alt krishnait. De ce te enervezi, Sapor? E unica manieră de comunicare care i-a mai rămas...

Guru s-a lăsat să cadă în fotoliul din mijlocul încăperii. Sarongul i-a foșnit, mătășos.

— Rassul are dreptate. Luxoforii. Luxoforii sunt singura metodă prin care Amphiaraoș poate lua legătura cu Bursa.

— Concernele audio sunt infiltrate deja, a continuat Rassul enumerarea argumentelor. Știm precis că nu comunică direct prin cymbalofoane...

— În regulă! În regulă! a ridicat Sapor brațele în sus. I-au rămas doar luxoforii. Nenorocirea e că Bursa sclipește în timpul tranzacțiilor ca un foc de artificii. Prea multe mesaje emise... Dacă nu știm de unde și în ce sens sunt emise mesajele lui Amphiaraoș, nu vom avea nici o șansă să-l interceptăm.

Guru și-a sprijinit bărbia în palme, privind la ceilalți doi.

— Ei? a întrebat. Vreau un răspuns concret. Ce facem?

N-a primit nici un răspuns. Rămăseseră nemișcați în mijlocul camerei, scrutând la țeasta rasă a guru-lui. Reflecta lumina albă emisă de opaițul în care ardea gaz de Colchida.

— Mda, a continuat guru, am să fiu mai clar. Avem o singură posibilitate. Să studiem locul unde converg mesajele. Acolo trebuie să

avem un om. În biroul Mwanei.

Rassul s-a scuturat și a clătinat din cap.

— Cioara asta nu lasă pe nimeni să se apropie de ghișeul ăla nenorocit unde poposesc mesaje, s-a opus el.

— Ți-am spus că Hsing I nu e cea mai potrivită alegere, a surâs guru. Ți-am spus că trebuie să terminăm odată cu colorata asta care se pune mereu de-a curmezișul...

— Adică să intrăm violent în biroul ei? Asta vrei să spui?

— Asta vreau să spun! a dat guru din cap și și-a împreunat mâinile. Din momentul în care încep să se deruleze mesaje între Bursă și Amphiaros, trebuie să avem un om în biroul negresei. Numai de acolo putem lua urma lui Amphiaros, dacă o vom lua vreodată... a stabilit el.

Rassul a început să se foiască prin cameră. Se scotocea în sarong după țigări și privea agitat dintr-o parte în alta.

— Violent... violent... repeta el.

— Chiar și Vishnu a fost obligat să-l ucidă pe șarpele Vrtra. De aceea, Vishnu a devenit Krishna și a eliberat omul primordial din Casă... *trebuie* să procedăm violent, a spus guru cu voce liniară.

— Înțeleg, a șoptit Rassul. Ce facem însă cu pocinogul ăsta care ne-a picat pe cap de la Roma? Știi, Rustam, persanul cu care vom colabora de mâine. Intră și el în toată ciorba?

Sapor a pufnit în râs:

— Bineînțeles că nu. Nici nu știu de ce mai întrebi. E trimis de adversarii noștri. Un simplu tovarăș de drum de care o să ne descotorosim pe parcurs... a subliniat Sapor. Caimacul îl păstrăm pentru noi...

— Pricep, a spus Rassul. Dar eu trebuie să-l întâlnesc mâine dimineață. Trebuie să elaborez un plan împreună cu el. Cât trebuie să afle?

Guru a plesăit din buze și a întrebat:

— Știe cineva cum arată persanul ăsta? Ce fișă are?

Sapor s-a pregătit să răspundă, dar Rassul i-a luat-o înainte:

— E un brunet înalt, solid, creț, cu o față de copil. Puternic ca un taur. Câteva campanii la activ. Câteva crime. Nu acționează singur. E însoțit mereu de o samoedă, Naila o cheamă. Sunt de obediență hermetică, amândoi.

— Unde te întâlnești cu el?

— Are o cameră reținută la hotel *Samnium*, pe Neustria Avenue. Dar locuiește la *Colyseum*, pe Carltonia Boulevard...

— Bun. Ce-ar fi să dăm un cymbalofon la hotelul lui, să vedem ce face... sau să trimitem un curier? a întrebat guru.

Sapor a țâșnit în picioare. Își netezea cutele sarongului, privind oarecum umil la guru.

— Ai înțeles ce vreau? s-a interesat guru.

Sapor a dat din cap și a ieșit din cameră, pășind ca o umbră. Un obicei pe care l-au păstrat de când împânziseră Imperiile. Dintotdeauna, krishnaiții au mers de parcă ar fi fost pe rotile și i-ar fi tras cineva cu o sfoară pe podele și străzi.

Guru a continuat:

— Dacă Rustam ăsta intră cu noi în afacere, înseamnă că știe deja foarte multe. Tu vei acționa împreună cu el și vei încerca să-l storci de cât mai multe informații. Concret, o să închiriați o încăpere în apropiere de complexul Bursei și veți comunica prin luxofori de acolo cu omul nostru din biroul Mwanei. În acest timp, Sapor va sta și el într-o încăpere închiriată. El va fi primul care va primi mesajele. Inclusiv cel referitor la localizarea lui Amphiaros. Iar el ne va anunța pe noi, astfel încât să ajungem la bătrân înaintea ta și a persanului.

Ușa s-a închis și Sapor a reintrat în încăpere, foșnind din sarong.

— Am trimis un curier la *Colyseum*. E mai sigur decât prin cymbalofon. Voi ce-ați hotărât?

— Tu vei fi cel care va afla primul de amplasamentul lui Amphiaros. Rassul va sta cu persanul și o să se prefacă... mă rog... o să pretindă că-i dă tot concursul.

— Iar noi ne vom duce la bătrân și vom lua caimacul, a repetat Sapor, cu o expresie oarecum dezorientată. Ca și cum ceva nu i-ar fi convenit. Coborâse colțurile pleoapelor în jos și zâmbea crispat, făcând gropițe în obraji. De fapt, n-avea nici un chef să dea ochii cu bătrânul... știa foarte bine ce putea să atragă după sine o întrevvedere cu Amphiaros... o știau cu toții, mda, o știau cu toții. Problema era să afli *despre* Amphiaros fără să-l întâlnești. Șmecherii ceilalți îl băgaseră în față, da, da, iar el o să încaseze toate riscurile. O să scoată castanele din foc pentru ei.

— Bine, a reluat Rassul. Sapor o să-l sugă împreună cu voi de toate informațiile pe bătrân... Eu și Rustam o să mai culegem o cârpă...

Parcă smulgea carnea de pe Sapor când spunea asta. Dar, pe moment, nici el, nici guru, nu băgau nimic de seamă. De altfel, guru a continuat:

— Nu chiar. Nu chiar. Am un plan în sensul ăsta. Aprobă de conclavul de la Potala. Aspectul fizic al lui Amphiaros este la fel de puțin cunoscut la Roma, ca și aici. Practic, ne bazăm cu toții pe o daguerrografie apărută într-un ziar acum 18 ani. N-o să fie deloc greu să punem pe altcineva în locul bătrânului.

— O să interogăm un fals? a exclamat Rassul.

— În problema asta, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine, dragul meu Rassul! a zâmbit guru.

Agățat de peretele exterior al *insulae*-i, Rustam a simțit că i se înmoaie picioarele. Javrele astea de credincioși ai lui Krishna aveau de

gând să-l înlocuiască pe Amphiarao cu un om de paie. Vroiau ca el, Rustam, să trimită la Roma un substitut!

Persanul s-a mai cățarat un puțin, încercând să-i vadă cum trebuie pe Sapor, pe guru și pe Rassul, ca să-și întipărească în minte trăsăturile lor. În acest timp, larma de pe stradă, mult estompată de casca pe care Rustam și-o pusese pe ureche, s-a acutizat brusc. Instinctiv, persanul a întors capul să vadă ce se întâmplă.

Dar nu mai putea să observe nimic. De jur-împrejur era cufundat într-un puf răcoros de aer negru, consistent, aproape lichid. Nici lucitoarea firmă purpurie CERVEZA HEILEFELD nu străpungea magma oarbă din jur.

Să nu mă mișc! a gândit Rustam, simțind cum inima îi fâlfâie ca un steag bătut de vânt. Trebuie să fie lucrătura *bătrânului*. Așa s-a dus și Naila!

țepușele acre și înghețate ale fricii/

Sunt mort dacă mă mișc! a realizat el și a holbat ochii, fără să fie însă în stare să vadă nimic. Singura legătură cu realitatea erau vocile dinăuntru:

— Sapor va avea camera 1896, pe strada Dioclețian și va primi cel dintâi mesajele din biroul Mwanei, explica guru. Tu și Rustam veți sta în camera 2 333 de pe strada Parisii. Ambele încăperi sunt la mai puțin de 200 de picioare depărtare de complexul Bursei. Oricum, să știi, Rassul, că vei primi comunicările din biroul Mwanei cu câteva secunde mai târziu decât Sapor!

Persanul s-a uitat din nou în jur aceeași negură fluidă. S-a agățat de conversația sectanților, singurul punct de reper în realitatea vâscoasă care îl năpădea.

— Și cine va fi omul de legătură din biroul Mwanei? s-a interesat Rassul.

— E o persoană cu adevărat potrivită... Hsing I?! a pufnit guru. Hsing I nu face doi bani pe lângă Aelia, coreligionara noastră.

Rustam a auzit un murmur aprobator. Șoaptele celorlalți doi care probabil că dădeau din cap și foșneau cu eleganță din saronguri, ca să-l mulțumească pe guru.

— Mda... Aelia... o s-o capaciteze pe Mwana... într-un fel sau altul... comentau ei.

— Exact. Ea o să transmită semnalul luminos din Bursă.

Rustam nu mai avea ce să afle din conversația lor. Sau, mă rog, asta era justificarea pe care a găsit-o la îndemână, ca să încerce să scape cumva din situația în care era. Mai ales că, Sapor trimisese un curier să-l caute la hotel.

Să coboare în stradă! Să coboare în stradă și să aștepte acolo în siguranță, cu pământul sub picioare, să se termine odată orbirea asta temporară. Mwana? Mwana pe care ar fi trebuit s-o tragă de limbă?

Aflase cam tot ce-l interesa, putea s-o abandoneze liniștit, sigur că da, putea s-o abandoneze liniștit, își tot repeta el în minte. Doar-doar s-ar fi putut autoconvinge să lase baltă misiunea pentru câteva ore!

A înțepenit una dintre mânușile prevăzute cu gheare în tencuiala zidului, apoi și-a scos din buzunar rola cu cablu de oțel. A derulat firul orbește, asigurându-se că e suficient de lung pentru a coborî cele cinci niveluri care îl despărțeau de trotuar. A fixat rola în carabiniera mânușii și s-a lăsat să alunece de-a lungul zidului până jos, în stradă.

Încă nu vedea nimic. Nu auzea decât zăpada care se depunea pe trotuar, cu un zgomot pufos. Și secția ritmică a unei trupe New Age duduia în paralelipipele de amplificare din oțel ale celui mai apropiat local.

CE MAI FACI, RUSTAM?

Persanul s-a răsucit, cu senzația că-l poate vedea pe stăpânul vocii, singurul lucru real din mlaștina de antracit care îl înconjura.

vocea străinului de la masă/ vocea străinului de la aquila cinaeraea/ cel cu care vorbise despre mwana/ amphiaraoș/

Mișcarea bruscă l-a făcut pe Rustam să alunece pe poleiul de pe trotuar. S-a prăvălit cât era de lung pe gheața sticloasă, zdrelindu-și genunchii și palmele.

— Aaahh!

TE DOARE RĂU CARNEA? TE DOARE RĂU, RUSTAM?

Persanul s-a ridicat de pe jos, buimac. Un laș! Asta era bătrânul Eutherius. Un laș! De ce îl iscodise la tavernă? De ce se folosea de puterile sale pentru a lupta cu el? Dacă era atât de tare, dacă băgase în sperieți Imperii și Corporații, putea să facă un rabat acum și să renunțe la toate capacitățile alea ale lui când lupta cu un singur individ. Era un vânat hăituit de stoici, hermetici, krishnaiți, evrei, samurai de Yedo, teroriști numidieni etc. etc. etc., de ce naiba nu-și păsatra armele grele ca să lupte cu ei? Să renunțe pentru o clipă măcar la forțele lui, acum, că înfrunta un simplu agent dacă era atât de puternic pe cât se zicea...

Dar chiar și așa, cu toate avantajele pe care și le păstrase, bătrânul Eutherius nu fusese suficient de abil, a apucat să gândească Rustam. Mda. Așa s-a gândit, fără să-i mai pese de groaza izvorâtă din negură. Și avea toate motivele, ohoo, știa că are toate motivele să-și recapete controlul... controlul lui de tip hârșăit prin gherilele Imperiilor!

Amphiaraoș nu reușise să-l termine, așa cum făcuse cu Deirdre și Naila. Practic, Rustam era salvat. Dacă era atent, putea să ajungă bine mersi la *Colyseum*, pe Carltonia Boulevard. Iar la hotel, o să mai vadă el ce îi rămâne de făcut.

Putea să intre în cameră. Să blocheze ușile. Să se asigure că e singur și să trimită un mesaj urgent prin puțurile plutitoare de pe Marea-Ocean, până la Iulianus, Hippias și Mallobaudes. Să-i anunțe că

slujitorii lui Krishna se pregăteau să-i fraierească.

Avea o grămadă de variante! s-a înveselit Rustam. Ohoo! îi rămăseseră o mulțime de posibilități! Dar, mai ales, deși orbit de deșteptul ăsta de Eutherius, era în stare să ajungă la hotel. Doar nu fusese degeaba în trei campanii pe cinci continente...

CÂT DE SINGUR EȘTI ÎN CHESTIA ASTA, RUSTAM? s-a auzit vocea tipului de la masă.

Da, da, putea să-l întrebe mult și bine, orice vroia, pentru că Rustam se simțea în stare să ajungă în Carltonia Boulevard. A mimat mersul nesigur al unui orb și a început să umble în căutarea unei cvadrigi din serviciul de transport al West Elephantinei.

După câteva minute, așezat pe pernele confortabile ale carului, a strigat vizitiului:

— Carltonia Boulevard. *Colyseum*! a făcut o pauză, după care a șoptit: Mă mișc, Amphiaraos! Mă mișc!

Iulianus a dat buzna în salon și a făcut cu ochiul spre Hippias și Mallobaudes.

— Marcellus Acterian s-a împotmolit cu auriga la o intersecție! Întârzie cel puțin zece minute.

Mallobaudes a jucat în mână sonda cu vin alb de Garomna. A întins mâna spre membrana cymbalofonului care încă vibra, remanent:

— Soshanna ne-a comunicat de pe Capitolin. Acterian stă liniștit și zâmbitor în aurigă. Așteaptă cu serenitate ca deștepții din legiunile urbane să descongestioneze traficul.

Hippias și-a încrêțit obrații și a pus mâna pe membrană, făcând să înceteze vibrațiile. Pe fereastră s-a văzut o umbră imensă care se târa pe stratul lucios de zăpadă înghețată. Un aerostat profita de luna plină, zburând către Luteția.

— Noroc că primăria Romei e pe mâna unor incapabili! Să stea, naibii, cât mai mult în intersecția aia! Tu ce zici, Mallobaudes?

— Zic că e prima dată când am o părere bună despre starea drumurilor la Roma! Știți, nu mă așteptam ca oamenii lui Acterian să joace corect! Dar chiar să tragă *toată* spuza pe turta lor... Din câte scrie Rustam în mesaj, reiese că *Hare Krishna* ne-a rezervat doar o copie a lui Amphiaraios. O copie învățată să ne îmbrobodească. Iar la anchetă, lepra de Acterian o să se prefacă preocupat să ia notițe de la propriul lui spion.

— Superiorii mei mi-au spus-o foarte clar. De nenumărate ori. În krishnaiți nu poți să te încrezi nici dacă îi rogi să te ajute să traversezi strada! a spus Iulianus.

Membrana cymbalofonului a pornit din nou să vibreze. Hippias s-a repezit, a luat stilul și plăcuța de ceară și a început să stenografieze.

— E Soshanna. Zice că Acterian s-a urnit din loc. Dar, se pare că e un talmeș-balmeș pe străzile din jurul Forului. Crede că avem un răgaz de un sfert de oră, cu totul.

S-a uitat la ceasul cu apă și a oprit membrana tremurândă.

— În regulă. Bine că am aflat. Să vedem cum facem... dacă mai e ceva de făcut! s-a strâmbat Mallobaudes și a întins pe masă o schiță a complexului bursier din West Elephantina. S-au aplecat toți trei deasupra hărții și au examinat amplasamentele celor două încăperi închiriate de sectanți pentru a recepționa mesajele luminoase din biroul agentei de schimb.

Patruzeci de *minae* egiptene. Destul de pipărat pentru contractarea a două unghiuri de urmărire a luxoforilor din Bursă. Numai că șmecherii lui Krishna erau solvabili. Mai ales că, ei acopereau doar 30 de *minae*. O cameră și un unghi întreg arvunit numai pentru ei, plus

jumătatea de încăpere pe care o împărțeau cu stoicii și hermeticii.

Credeau că nu se va afla. Parcă erau idioți! Se apropia sfârșitul Mileniului al II-lea și totul circula foarte repede... informațiile confidentiale și banii, inclusiv!

— Câte ore mai sunt până la deschiderea tranzacțiilor? a întrebat Mallobaudes.

— Cinci ore și jumătate, a răspuns Iulianus privind la ceasul cu apă. Merge bine, nu?

Hippias și-a umplut fața cu riduri, ținându-și buzele. Vroia să spună că da. Tot ce era ceas pe domeniul lui funcționa ireproșabil. În conformitate cu dogma bine eșafodată a stoicilor.

— Să luăm legătura cu Cornelius! El poate să amplaseze niște oameni în stradă, lângă Bursă. Să intercepteze primul mesaj pe care amicii noștri chelioși îl vor transmite din biroul Mwanei...

Iulianus l-a privit pe Hippias și apoi s-a repezit la fereastră, iscodind intrarea:

— Mda! Așa o să facem! Hippias! Grăbește-te să trimiți mesajul lui Cornelius. Marcellus n-o să mai întârzie mult.

De undeva dinspre periferia Romei s-a auzit o sirenă ascuțită. Locomobilele de stradă ale serviciilor de pompieri. Cu puțin noroc, auriga lui Acterian va fi obligată să facă încă un ocol. Ca să evite incendiul.

— Așa am să fac! a scrâșnit stoicul și a țâșnit brusc în picioare, repezindu-se pe culoarul care dădea în spatele *villaei*. A dispărut în fugă spre camera mare a cymbalofonului. O să-i bage în priză pe operatori și o să transmită mesajul peste Marea-Ocean, la subprefectul de Noua Atlantă.

Cât mai rapid. Roma-Massana-Tartessos-puturile plutitoare-West Elephantina.

orientali împuțiți/ orientali cu două fețe/ zâmbăreți și ipocriți/ galbenii naibii/

În peristil nu se mai auzea decât susurul apei care curgea din havuzul de marmură neagră și zgomotul elastic al cymbalofonului din camera mare, asurzit, strecurându-se pe culoarele *villaei*. N-au trecut mai mult de câteva minute și unul dintre sclavi a intrat în încăpere.

— Domnul Marcellus Acterian a pătruns pe domeniul Hippias.

Iulianus a făcut un gest nervos și a îndepărtat sclavul. Măcar de s-ar fi grăbit Hippias! Cel mai bine era ca krishnaitul să nu constate absența din peristil a stăpânului *villaei*. În *Hare Krishna* suspiciunea se răspândea ca o molimă transmisă prin sarongurile portocalii.

S-au auzit pași dinspre intrare. Acterian trebuia să intre în încăpere dintr-un moment în altul, dar, chiar atunci, Hippias s-a strecurat, ca o nălucă, înapoi din camera cymbalofonului.

— Am trimis mesajul! În cel mult o oră, va ateriza pe masa lui

Cornelius! I-am dat ordin să stabilească legătura cu Rustam. Să pună niște oameni în stradă și să intercepteze comunicările krishnaitilor din clădirea Bursei. Dacă deșteptul de Cornelius se mișcă repede, Rustam va afla totul de la agentul lui, înainte sau, cel mult, concomitent cu gașca portocalie. Totul e ca persanul să se descurce cumva cu...

N-a mai apucat să termine, căci Marcellus Acterian și-a făcut apariția în peristil.

— Augurii! le-a spus și s-a oprit, zâmbitor, în mijlocul camerei.

— Augurii! au răspuns cei trei la unison.

Nu. Marcellus Acterian nu era oriental. Numai că nenorociții ăștia de galbeni perverteau orice om, obiect sau obicei cu care intrau în contact. Krishna contamina tot. „Pe Jupiter Tonans! Bine că n-au apucat să-și producă *plasticul* ăla de care fac atâta caz!!” Cel puțin în direcția asta, Amphiaraos acționase corect...

— Am pus dispozitivul la punct, a intrat Acterian direct în subiect. A mai rămas doar ca oamenii noștri din West Elephantina să-l contacteze pe Rustam al vostru.

Acterian a început să explice, repetând ceea ce ei aflaseră deja din mesajul persanului. Dar bineînțeles că a sărit cu eleganță peste faptul că Sapor va primi informațiile cu câteva zeci de secunde înaintea lui Rustam.

Ce nu știau nici unii nici alții era că Sapor se ruga cu cerul și pământul să facă schimb cu Rassul. Orice, numai să nu aibă ocazia să afle prea mult sau să dea ochii cu bătrânul Eutherius!

Hippias îl iscodea pe krishnait dintr-o parte, străduindu-se să descopere măcar un semn de neliniște pe chipul spelb. Dar Acterian mințea cu nonșalanță, ca orice sectant *Hare Krishna*, care, pe lângă doctrina religioasă, absorbea ipocrizie cu lopata. Hare, Hare!

Uite și acum! Era preocupat să dea amănunte țesute într-o urzeală ce suna cât se poate de convingător, dacă n-ar fi fost la mijloc mesajul lui Rustam.

— La ora asta – s-a uitat el la ceasul cu apă – Aelia, coreligionara mea, a ajuns în cele mai bune relații cu Mwana Octavia Dagbert. Într-un fel sau altul, va pune mâna pe informațiile despre Amphiaraos și le va transmite spre Rustam și spre omul nostru... Avem deja luxoforul închiriat în clădirea Bursei. Din partea asta nu sunt probleme. Nu mai e nevoie decât de o capacitate optimă de reacție a celor trei, și vom da de Eutherius...

nici un semn pe fața lui/ avea de gând să-l substituie pe cel mai puternic om de pe glob cu o momâie pe care să le-o ofere lor la roma/ cu toate astea, era nepăsător/

Orientali blestemați! a gândit Mallobaudes. De ce naiba n-a vrut Amphiaraos să împartă puterea cu noi? Noi am încercat... Măcar pe Rufinus dacă l-am fi capacitat!

da/ soshanna/ soshanna în patul tânărului rufinus/ soshanna care se pricepuse să-l facă să creadă că.../

— Ce date mai aveți despre Rufinus? a întrebat Iulianus.

Acterian a făcut o pauză, surprins de întrebare. S-a sprijinit de pervazul ferestrei și a privit către panorama periferiilor Capitalei. Fumegau. Locomobilele și sobele cu cărbuni pe care le răspândiseră în Imperiu. Apă fierbinte pentru fiecare cetățean. Încăperi încălzite și căi ferate care te duceau la țintă, rapid – cum dracu' îi învățaseră să-și dorească toate lucrurile astea fără de folos indivizilor părea că se întreabă Acterian. Cum dracu' făcuseră de-i mânaseră pe oameni ca pe turme în orașe și așezări? Dar, krishnaitul n-a făcut decât să răspundă întrebării lui Iulianus, vorbind tărăgănat:

— Rufinus nu mai intră în calculele noastre. Dacă se află cumva lângă bătrân, vom pune mâna și pe el cu ocazia acțiunii. Dacă nu e acolo, lucrurile vor fi cu atât mai ușoare... De fapt, nu el ne interesează, nu-i așa?

— În regulă. Cum procedăm cu Amphiaraios *după*? a întrebat Hippias. Își dezgolise gingiile cenușii, potrivindu-și smaraldul fațetat pe ochiul stâng. Examinându-l pe Acterian de parcă ar fi estimat o piatră prețioasă.

pe minerva/ barem dacă nu s-ar trăda/ să nu-l facă pe marcellus să bănuiască ceva/

— Vă dați seama că anchetarea unui personaj atât de important necesită o planuire meticuloasă! a adăugat Mallobaudes, încercând să îndulcească tomul ultimativ al lui Hippias.

Acterian ridicase însă o mână în sus, ca și cum ar fi spus că da, că pricepe neliniștea lui Hippias. Se pricepea de minune să comunice prin gesturi. Fără vorbe. Ar fi fost chiar un tip impecabil dacă n-ar fi avut rictusul ăla nestăpânit care îl bântuia când și când.

Și, dacă n-ar fi fost krishnait, bineînțeles.

— Cel mai bine ar fi să-l anchetăm într-un loc neutru, a explicat cu voce plată. Rustam și coreligionarul meu îl vor aduce împreună aici, la Roma. Ca să evităm orice suspiciuni. Vor veni într-un loc pe care-l vom stabili de comun acord. Supraveghere reciprocă până la începutul anchetei. E bine așa?

— E *corect* așa! a spus Hippias, încrețindu-și fața.

A subliniat cuvântul *corect* și l-a scrutat pe Acterian prin smaraldul proptit în oasele orbitei. Dintr-un motiv pe care Iulianus și Mallobaudes îl înțelegeau cât se poate de bine.

— Vom lua niște precauții vizavi de loc, bineînțeles. Trebuie să respecte niște caracteristici speciale... Fiind inițiat de confreria hermetică, s-a întors Acterian cu lentoare către Iulianus, cred că pricepi la ce mă refer!

Iulianus a înțeles aluzia krishnaitului. Nu trecuseră decât câteva zile

de când Amphiaraios le dăduse o probă a capacităților sale, lovindu-i chiar aici, la Roma, în domeniul sobru al lui Hippias. ținea bine minte, tot ce se petrecuse. A dat din cap, evitând să se gândească la ce făcuse bătrânul Eutherius cu ei și cu cei din West Elephantina, cu Rustam inclusiv...

Numai un mărginit logic, așa cum știau cu toții că era Hippias, putea afirma că el unul bănuia că în spatele acestor întâmplări stranii se află „un set de aplicații științifice structurat într-un mod necunoscut de noi”.

— Uite ce e! îi spusese Mallobaudes cu o seară în urmă. Cum adică, aplicații științifice? Ceva mai mult decât *electricitatea*, vrei să spui? Înțeleg, nu cunoaștem electricitatea din cauza *lui*... poate că asta a și urmărit! Să țină electricitatea pentru el. Dar nu uita că noi știm ce se face cu electricitatea! N-are nici o legătură cu ce ni s-a întâmplat!

— Electricitatea e doar o poartă pentru alte aplicații... se încăpățănase Hippias.

— Cum crezi! Mie mi se pare însă că toate întâmplările astea n-au legătură cu legile pe care le discută inginerii între ei, conchisese Mallobaudes, cu tonul lui bine cunoscut în cercurile financiare din Genavia Castore Helvetia Subalpina. Tonul ăla scârbit, de ins care manipulează miliarde de *minae*.

Asta discutaseră cu o seară înainte. Acum însă, Hippias simula acceptarea principiilor cu care nu era de acord. Erau în criză de timp și, cum se întâmplă în astfel de situații, chiar și stoicii renunțau la principii pentru practică. Și ce însemna, în definitiv, pragmatismul ăsta, pe care Hippias se prefăcuse că îl încasează cu dificultate? În primul rând, era vorba de un loc special ales, după criterii krishnaite și hermetice, asta însemna pragmatismul în favoarea căruia Hippias renunțase la doctrina sa.

(Adică cum: criterii hermetice și krishnaite de alegere a unui loc? Întrebase el scârbit)

Mai însemna pază dublă.

(Ăsta era un lucru cu care fusese de acord.)

În final, pragmatismul ăsta despre care tot discutau impunea reținerea prinsului într-un loc neutru.

(O chestie suficient de etică pentru Hippias, dacă n-ar fi știut ce poame sunt sectanții hindu, după cum subliniasе.)

— Izolat, nu? *Insulat*, ai zice tu, nu? a mai pus Hippias o întrebare despre locul ales pentru detenția lui Amphiaraios.

— Da. *Insulat*! a întărit Acterian. Bătrânul trebuie blocat... Trebuie împiedicat să mai comunice...

— Este 1,30 dimineața, i-a întrerupt Mallobaudes. Să sperăm că până la miezul nopții vom primi vești bune din West Elephantina.

Vești bune? Nici nu s-au uitat unii la alții. Știau foarte bine că dau

înțelesuri diferite acestei locuțiuni.

— Mda... Să prindem intrarea în Mileniul al III-lea cu vești bune... a exclamat Hippias, străduindu-se, ca un stoic ce era, să vadă până unde merge ipocrizia.

Numai că Acterian era impasibil. Bine educat. Bine îndoctrinat de Krishna și de sarongul portocaliu care îi cobora în falduri peste trup, contaminându-l cu...

— Niște vești bune ar fi preferabile, a confirmat. Comentatorii de la Potala au afirmat că a-l pierde acum pe Amphiaraios, a-i permite să intre liber în Mileniul următor, ar semnifica un dezastru pentru noi toți... Pundiții spun așa: *dacă nu punem mâna pe el, ar căpăta un avans atât de considerabil, încât ar fi necesare cel puțin șase decenii pentru a se întruni iar condițiile de acum.*

— Știm și noi foarte bine lucrul ăsta! a răspuns Iulianus sec.

XII

Epornus s-a descotorosit de trupul inert al Asteriei – cadavrul s-a scurs pe podea ca un sac gol. Negrul s-a răsucit să privească pe fereastră înspre Deirdre, care îi dăduse semnalul cu câteva secunde în urmă.

Dar în loggie nu se mai afla nimeni.

— Deirdre? a strigat el.

N-a primit nici un răspuns. A pășit peste corpul încovrigat al Asteriei și s-a dus să privească afară. A auzit mai întâi rumoarea care venea din strada Aventină. Din ce în ce mai multe glasuri se aglomerau jos, urcând cele opt etaje până la camera lui Epornus, amestecate cu tropăiturile cailor, cu pocnetele locomobilelor și cu strigătele promoționale: STICLE DE ANGKOR! STICLE DE ANGKOR PENTRU MILENIUL AL III-LEA! ÎNTÂMPINAȚI MILENIUL AL III-LEA CU STICLE DIN ONIX DE ANGKOR!

Epornus s-a aplecat peste balustradă și a văzut pe caldarâm corpul bizar contorsionat al secretarei. Poziția ei răsucită i-a amintit de Asteria moartă în spatele său.

— Deirdre! a șoptit el, privind în gol.

— Ediție specială! Ediție specială! i-a văzut pe copiii care alergau cu cărușurile pline cu ziare Două zile până la schimbarea Mileniului! Ediție specială cu două zile înainte de schimbarea Mileniului!

Două zile? Două zile? a căscat ochii și s-a chiorît în calendarul de perete care făcea reclamă pantofilor BATAAN – PENTRU ORICE FEL DE VREME – PENTRU ORICE FEL DE OCAZIE – PENTRU ORICE RELIEF.

De Idele lui Marte îl mai despărțeau două zile! A controlat ceasul cu apă. 10,45. Cu două zile înainte de Ide. Iar copiii continuau să răcnească:

— Ediție specială! Ediție specială!

Epornus a început brusc să se îmbrace. A golit sertarele de *minae*-le de aur și s-a grăbit să țâșnească pe culoar, îndreptându-se spre camera lui Rufinus. S-a năpustit înăuntru, fără să mai bată la ușă.

— Ce dracu' ai? s-a răstit Rufinus din fața oglinzii. Își aranja faldurile pelerinei din catifea franconă și își trecea degetele lungi prin părul țepos. Spune repede! În câteva minute trebuie să mă întâlnesc cu Ogam!

— Cu Ogam trebuia să vă întâlniți de ieri, stăpâne! a răspuns negrul precipitat și i-a arătat ceasul cu apă, calendarul pe care camerista mutase cursorul cu o zi (când? când, oare?). Apoi, l-a făcut atent la strigătele ce se auzeau din stradă.

— Ediție specială! Cu două zile înainte de schimbarea Mileniului!

Ediție specială cu două zile înainte de Ide!

Rufinus s-a încruntat și a dat să iasă pe balcon. Epornus i s-a așezat în față:

— Plecăm imediat, stăpâne!

S-a repezit la sertarele lui Rufinus, încărcându-și mâinile cu *minae*-le de aur risipite printre haine și hârtii.

Tata! și-a spus Rufinus.

— În câteva minute, zona o să plesnească de legionari și de agenți! a spus Epornus în timp ce împacheta. Am ucis-o pe Asteria, așa cum convenisem cu Deirdre. Dar, nu știu cum, Deirdre a murit și ea... o fi alunecat din loggie, sau s-o fi împiedicat și a zburat peste balustradă...

Tata! și-a spus Rufinus. Dar, n-a zis decât:

— Ești idiot? Cum naiba să zboare peste balustrada unei logii?

— Nu știu. Totul e bizar. Oricum, Deirdre e în mijlocul străzii. Zdrobită, înconjurată de o mulțime de oameni. Iar tipii ăștia curioși de la legionarii urbani o să vină aici înainte să pot ascunde trupul Asteriei! Și mai e și figura asta cu ziua... cu ziua *lipsă!* a găsit negrul o formulare.

Rufinus s-a scărpinat în creștet și și-a țuguat buzele. Și-a frecat colțurile gurii, ca de obicei, și a scrâșnit:

— Splendid! Ia cât mai mulți bani și hai să ieșim în mă-sa de aici!

tata/

Și-a scos cufărul de sub pat și l-a golit cât ai clipi de scrisorile de credit. Și-a umplut apoi buzunarele pelerinei cu *minae* din platină de Sofala și a luat-o spre ieșire, din ce în ce mai roșu la față.

— Lasă restul și hai s-o tăiem de-aici, n-auzi? i-a suflat negrului în timp ce se strecura pe culoar Sunt înconjurat de niște imbecili, asta e! Eram atât de aproape de Amphiaraos și voi ați dat cu butoiul de pământ!

Cum dracu' să se fi scurs o zi? Cum naiba să se fi șters o zi, așa, pur și simplu? Ce naiba?... mai mult: îl pierduse și pe Ogam, care i-l promisese pe Amphiaraos. O nebunie întreagă: o moartă în camera sclavului său; sclava-secretară, moartă și ea, zdrobită de calarâm...

Trebuia s-o șteargă cât mai repede! Cum naiba să mai prezinți garanții de respectabilitate într-o astfel de situație?

ooh, tată!/ m-ai adus până aici și acum mă lași?/ m-ai adus atât de departe și acum mă părăsești?/

— Sunteți niște cretini! i-a mai suflat Rufinus sclavului, pășind grăbit prin holul hotelului.

— Nu cred că avem vreo vină, stăpâne... e ceva putred la mijloc... S-a dus dracului o zi! A dispărut așa, în aer... ce vină avem? Ce vină avem noi? E ceva putred... repeta el ca un disc stricat.

Rufinus s-a oprit brusc în fața ușii de la intrare, chiar sub inscripția cu caractere DAYTONA de pe cristalul ușilor. HOTEL CARTHAGOS. L-

a străpuns pe Epornus cu privirea:

— Putred e doar creierul tău!

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu se poarte brutal cu sclavul său. Nici el nu fusese tratat altfel de Amphiaraios pe vremea când era adolescent.

La 15 ani, se ducea la școala normală din Narbonna, alături de copiii sclavilor și libertilor de pe domeniul tatălui său. Într-o bună zi, inspectorul regional al școlilor venise în clasa lor și le dictase o complicată problemă de geometrie.

Nimeni nu fusese în stare s-o rezolve. E cât se poate de clar că asta a atras un perdan general din partea profesorului, mult exagerat, având în vedere că inspectorul se prefăcea că ia notă de tot ce se întâmplă. Stând într-un colț al clasei.

Rufinus sesizase însă că datele problemei impuneau o serie de cunoștințe, net superioare față de ce li se predase la ore. Se ridicase în picioare, vehement încă de pe atunci. Avea aerul ăla neobrăzat, de individ care își petrece viața alături de plebei numai așa, ca o probă temporară, ca un experiment în urma căruia ar fi vrut să-i deposeze de ceva nedefinit.

— N-avem cum să rezolvăm problema, domnule! Încă nu ne-ați predat teoremele trigonometrice pe care le-ați înșirat pe tablă...

— Nu asta așteptam de la tine, i-a retezat-o profesorul. Eu nu vă învăț să rezolvați problemele pe care vi le-am predat deja! Eu trebuie să vă învăț cum să căutați *înainte!* îl cita, aproximativ, pe Amphiaraios, care se amuza deseori să-l pună pe Rufinus în situații imposibile. Eu speram că v-am învățat să inventați probleme noi, pe care să nu știți cum să le rezolvați... Eu credeam că v-am învățat să creați probleme nemaivăzute, pe care să deduceți apoi cum *ar trebui* rezolvate...

Inspectorul își trăsese ochelarii spre vârful nasului, privind pe deasupra lor la elevii nedumeriți. Ținea un stil în mână, gata să le noteze reacțiile.

— Dar este absurd, domnule profesor! Cum să inventăm *probleme*?

Toată povestea asta îl luase pe Rufinus pe nepregătite. Ca orice șoc pe care i-l administra Amphiaraios. Tatăl lui care se comporta ca și cum toată lumea era un creuzet special construit pentru fiul său. O zonă de foc în care îl lansase de mic.

— Așa bine, Rufinus Eutheries! subliniase profesorul, privind cu înțeles la inspector. Și te rog să nu mai comentezi! Aceasta a fost dorința tatălui tău. Să înveți în clasa mea, după preceptele mele, cu copii din toate păturile sociale! De ce crezi că tocmai *tu* înveți alături de copii atât de... atât de diverși, și nu te afli într-o clasă specială, cu colegi bogați?

Un nou schimb de priviri cu inspectorul, peste capul lui Rufinus.

Atunci a aflat el că Amphiaraios l-a angajat pe profesor, trecând

peste regulamentele școlare. Niciodată nu înțelesese de ce învață în aceeași clasă cu copii de sclavi, de liberti și de negustori... Nici un alt copil de familie bună nu mai fusese aruncat alături de nespălați, de băieți care își trăgeau nasul în loc să-l sufle în batistă; nimeni nu-și mai petrecea timpul cu băieți care scuipau și înjurau cât era ziua de lungă, cu fete care se legănau pe șolduri de la 11 ani și care vorbeau cu „fă”...

Seara, discutase cu Amphiaros despre întâmplare.

— Ai avut dreptate, a început tatăl său. Regula jocului era să vi se dea o problemă pe care s-o puteți rezolva...

— Îl dai afară? Îl dai afară, atunci? se enervase Rufinus care nu putea uita aerul scârbit cu care profesorul îl pusese la punct. În fața unor copii de condiție proastă, care exultau pe sub bănci că un Eutherus este pus cu botul pe labe. El pe jumătate moștenitor al conturilor și domeniilor care, treptat, erau impregnate cu numele de Rufinus Eutherus.

— Cum să-l dau afară? s-a mirat Amphiaros, uimindu-și de tot fiul. Eu l-am angajat. Special. Ca să te pună în astfel de situații. Pentru că, într-un fel, și el a avut dreptate. Și el, și inspectorul. Chiar dacă v-au dat o problemă pe care nu puteați s-o rezolvați.

Rufinus s-a încruntat și a înghițit în sec:

— Păi... nu spuneai că eu am avut dreptate?

— Ba da. Și, tocmai de asta e bine ce s-a întâmplat azi. Mă bucur că tu și colegii tăi ați trăit atât de devreme o astfel de întâmplare! a exclamat Amphiaros și a izbucnit într-un râs vesel, micșorând ochii.

— O astfel de întâmplare?...

— Da. O să vezi mai încolo. Lucrurile stau aproape numai așa. Totul e numai ciocnire între tipi care, și unii și alții, au dreptate. Afaceri și războaie, căsnicii și... hmm! unele legături periculoase... înțelegi?

Rufinus a simțit cum ochii i se umezesc și și-a strâns pumnii:

— Nu înțeleg nimic din ce-mi spui. Prima dată, ai zis că am avut dreptate și că el a greșit. De ce nu-l pedepsiți?

— Toată lumea are dreptate! i-a răspuns Amphiaros și și-a frecat cu degetele colțurile gurii. Mereu, toată lumea are dreptate. Numai că unii știu cum să-și impună dreptatea! Asta e vina ta de azi. Nu mă interesează că n-ai știut să rezolvi o prăpădită de problemă de geometrie... Mă doare însă că n-ai știut să-ți impui punctul de vedere. Aș fi vrut să fii deja în stare să-ți impui dreptatea! a făcut o pauză și și-a frecat iarăși colțurile buzelor cu inelarul și degetul gros de la mâna dreaptă Ai fost înfrânt, azi, Rufinus! Prima ta înfrângere. Și trebuie să plătești pentru ea.

A doua zi, Amphiaros l-a trimis pe Rufinus la școală în haine rupte, stârnind râsul colegilor săi care-și trăgeau nasul, scuipau, înjurau și vorbeau cu „fă”.

Asta, ca să se știe ce se petrecea cu cei înfrânți, se justificase tatăl său...

Așa că, Rufinus își putea permite acum să-l zguduie bine de tot pe Epornus. Ba chiar se considera îndreptățit s-o facă, câtă vreme se târâse cot la cot prin mocirlă cu tipi ca el.

— Putred e doar creierul tău! i-a mai spus o dată și s-a răsucit să iasă din recepția hotelului *Carthagos*. A rămas blocat pentru o clipă. Ceasul. Ceasul de deasupra recepției. Arăta și el că mai rămăseseră doar *două* zile până la Idele lui Marte.

Au ieșit în stradă. S-au înghesuit în mulțimea de curioși de pe strada Aventină, împingându-se spre cadavrul zdrobit al Deirdrei.

— A căzut de la a opta loggie! arătau unii.

— Cred că era beată-cui! Se bălăngănea în apropierea balustradei ca o curcă scoasă dintr-o căldare cu vin.

— Nu, nu! Era singură, acolo sus. N-a împins-o nimeni!

— Beată, dom'le, nu'nțelegi?

Un grup de legionari urbani, în uniforme azurii tivite cu violet, și-a făcut loc prin aglomerație:

— Bun! Bun! Bun! Cine a văzut ce s-a întâmplat?

Rufinus l-a apucat de cot pe Epornus și a clipit des:

— Hai de-aici! Țștia o s-ajungă în camera ta în mai puțin de un minut.

Negrul a dat din cap, mișcându-și repede buzele. Fără să spună nimic. Frica. Ochii lui cășcați. Două pete amuzant de albe, lucioase, pe chipul său negru.

S-au lăsat purtați de mișcarea anarhică a curioșilor, care îi îndepărta de grupul legionarilor urbani. Au ajuns în dreptul unor aurigi înalte, s-au strecurat printre ele, după care au luat-o pe o stradelă care ducea spre Piața Scaevola, trecând prin fața unui depou de locomobile urbane, cu pereții exteriori din traverse verticale de cale ferată.

Pe măsură ce larma curioșilor se estompa în spatele lor, vântul s-a schimbat brusc. Bătea în pale scurte și reci dinspre Marea-Ocean, aducând cu el mirosul sărat, amestecat cu cel de algă putrede.

— Se întetește ninsoarea! a comentat Rufinus, calm. S-a uitat de-a lungul străzii și a ochit o tavernă afundată sub o pancartă uriașă care făcea reclamă ciorapilor de mătase de Taipei.

COAPSE LUNGI! GLEZNE FINE! NU EXISTĂ FEMEI CU PICIOARE URÂTE ÎN CIORAPI *TAIPEI*!

XIII

Soshanna. Care spunea că de la 40 de ani încolo merita să arunci găleata. Soshanna care îl...

Epornus se apropiase de masă, privind iscoditor dintr-o parte în alta.

— Ce-ai făcut? Ai dat de tipul ăla care ne poate ajuta?

Negrul a aprobat din cap și a făcut un semn spre ușa deschisă a tavernei:

— Wu Chen! Hai!

S-a auzit mai întâi un râgâit. Apoi, în cadrul ușii și-a făcut apariția un chinez mătăhălos care mesteca bucăți de carne uscată.

— Augurii! a spus ironic Wu Chen, cu ochii sclipitori, pierduți în masa de piftie tremurândă care era fața lui.

Rufinus l-a privit scurt și a intrat direct în subiect, după cum îi obișnuise pe toți cei cu care făcea afaceri.

— Epornus mi-a spus că de la tine putem afla orice fel de informație despre locuitorii orașului. Am nevoie să dau de Amphiaraos Eutheries.

Chinezul a căscat plictisit, strâmbându-și buzele într-o grimasă gelatinoasă.

— Îmi pare rău, prietene! Despre asta știu tot atât de mult cât imbecilul cel mai beat din localul ăsta. Toți știm că Amphiaraos e pe undeva prin *jurul* nostru... dar nimeni nu știe unde anume se află *el*.

Rufinus a rămas stană de piatră. A făcut semn lui Epornus, care s-a repezit la barman și a comandat o sticlă cu vin acrișor de Rhenus.

— Dar nu întreține cu nimeni afaceri? Nu mănâncă nicăieri? Nu se aprovizionează de niciunde? Nu trimite, nu primește corespondență? a sugerat Rufinus cu voce tărăgănată.

— ... și trebuie să încheie și tranzacții la Bursă, nu? Toată lumea știe că el dă cele mai teribile lovituri! Cu toate astea, în toată West Elephantina nu există nici un ins capabil să-ți spună cum arată Amphiaraos Eutheries! Băncile primesc ordine de plată de la el, sconturi, și așa mai departe... de fapt, toate afacerile acestui oraș au legătură cu el, într-un fel sau altul! Tipul e peste tot...

— ... dar n-am cum să dau de el, este? a încheiat Rufinus fraza în locul lui Wu Chen.

— Mda. Asta vroiam să-ți spun! a plescăit chinezul. Dar nu e nevoie să faci pe șmecherul cu mine, din cauza asta!

— Splendid! a remarcat Rufinus și a făcut o mină scârbită. A sorbit din vin, bățându-și capul, nervos. A privit de jur-împrejur, prin fumul de țigară. Taverna era gălăgioasă, oamenii chirăiau, mirosul de cânepă de Taurus și de parfum ieftin impregna fiecare stâlp de lemn, fiecare zid.

— Totuși, trebuie să comunice rapid cu Bursa, nu? E nevoie de o reacție rapidă pentru a face tranzacțiile! Rufinus s-a uitat în ochii chinezului. Eh, cum face Amphiaros chestia asta?

— Numai prin oameni de încredere, venerabile! a explicat obezul, zâmbind ca o broască. Știi, eu am mai încercat o dată să dau de bătrân. Am mituit o grămadă de operatori de comunicații pentru treaba asta. De la cymbalofoane și de la luxofori, dar n-am obținut nimic serios! M-am băgat peste agenții de bursă... n-am aflat decât că tipul lucrează prin curieri privați pe care îi trimite în complexul Bursei cu comenzile de tranzacție! Agenții recepționează ordinele și operează afacerile... Însă n-am reușit să aflu cum face să-și culeagă informațiile vehiculate în Bursă. Căci, deși trimite o grămadă de curieri în complex, nici unul nu pornește înapoi la Amphiaros cu noile informații.

Rufinus dădea mecanic din cap. Wu Chen știa câte ceva, dar nu asta era ce dorea el. Cum să dea de Amphiaros pornind doar de la atât?

Oricum, era o pistă pe care merita să mai pedaleze.

— Nu vrei să guști nimic? a întrebat Epornus deodată, fără legătură. Chinezul și-a lăbărțat fața într-un surâs adipos:

— Mă cunoști bine, prietene! Aș gusta ceva stomac de cimpanzeu! Tipii din localul ăsta sunt niște specialiști...

Rufinus a pufnit în râs și a făcut semn lui Epornus să comande mâncarea:

— Sper că stomacul de cimpanzeu merge cu vinul de Rhenus pe care tocmai l-am comandat! s-a uitat el cu coada ochiului la Wu Chen.

— Stomacul de cimpanzeu merge și cu urină fermentată, dacă vrei să știi! a hohotit chinezul.

Rufinus s-a înveselit și a privit după Epornus care se aplecase peste tejghea, vorbind cu unul dintre ospătari. Pentru tânărul Euthierius însă, sclavul se afla într-o realitate secundă. De fapt, se întreba: „Cum dracu' își obține Amphiaros informațiile din clădirea Bursei?” Se întreba asta, în timp ce unul dintre clienți dădea la maximum gramofonul. Congas și castanhas ritmate de sythare din Noua Atlantă de Sud. Carol de Santaana. Dar, Rufinus stabilise odată pentru totdeauna că era bătrân. Un bătrân care n-are nevoie de muzică, mai ales când timpul îi zboară din mână.

— Poate că are niște oameni în complex! a riscat Rufinus o explicație. Poate că ăia îl anunță imediat de modificările cursurilor.

Obezul a clătinat din cap:

— Cum? Am urmărit telecomunicațiile! Nimic! Am urmărit ieșirile diverșilor tipi din complex. Nimic! Parcă ar fi magie!

— Dar curierii care vin la Bursă? Ei cum intră în contact cu bătrânul? Pe ei nu i-ai urmărit? s-a interesat Rufinus.

Wu Chen s-a așezat mai bine în scaun și și-a sprijinit coatele de

masă, scotocind cu ochii săi unsuroși în figura lui Rufinus.

— Așa deci, a început chinezul. Curierii lui Amphiaros au un program special. Sunt angajați prin interpuși să stea acasă între anumite ore. Dacă primesc vreun mesaj, prin luxofor sau cymbalofon, pornesc imediat spre complexul Bursei. De obicei, lui Eutherius nu-i sunt necesare mai mult de șapte-opt minute pentru a face să parvină un mesaj la Bursă! Și asta, drept răspuns la o modificare de curs... Nimeni n-a reușit să-și dea seama cum mă-sa comunică el atât de repede! a pufnit Wu Chen, preocupat. Apoi, realizând că vorbise urât despre ascendenții lui Rufinus, a bâiguit o scuză, deși nu era obișnuit să-și ceară scuze: Iertați-mă, domnule! Dar asta e realitatea. Tatăl dumneavoastră ne sucește pe toți, așa cum vrea el. D'aia m-am enervat și am vorbit necuviincios.

Rufinus a strâmbat din nas. Chelnerul apăruse cu mâncarea aburindă. L-au așteptat să pună tăvile pe masă, să toarne vinul de Rhenus în cupe, după care, Rufinus a repetat:

— Șapte-opt minute... În șapte-opt minute, tata primește informația de la Bursă și dă un răspuns adecvat... Trebuie să locuiască pe undeva prin apropierea complexului!

— Am făcut niște calcule, plecând de la timpul necesar parcurgerii drumului dintre complex și locul prezumtiv în care s-ar afla casa lui Eutherius. Cum să spun... am făcut o hartă a perimetrului Bursei. Am calculat viteza medie a curierilor și am trasat linii pe străzi, pornind de la complexul Bursei...

— Poftim? a zâmbit Rufinus. O gândire surprinzător de corectă...

— Poftim? l-a imitat Wu Chen, devenind brusc serios. Dar ce credeai? Ca să trăiești în West Elephantina, trebuie să gândești totdeauna surprinzător de corect. Așa deci, – a reluat el – am trasat linii, pe toate străzile care pleacă de la complexul Bursei. Înțelegeți? Distanțele pe care le poate parcurge un curier în șapte-opt minute... Ei, și într-un perimetru corespunzător celor opt minute de deplasare, se află 14 553 de locuințe închiriable. Plus 810 proprietăți particulare.

— Câte?! a exclamat Rufinus, înecându-se cu vin. În timp ce Epornus se repezea să-l șteargă cu un prosop, Wu Chen a continuat, imperturbabil:

— E cea mai aglomerată zonă a West Elephantinei. E practic imposibil să ai un control asupra rezidenților, a conchis el.

Rufinus s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Se uita, rătăcit, prin tavernă. Emigranți din toate colțurile Imperiului, jerpeliți și beți, comentau ponturile pe care și le puteau vinde unii altora. Discutau despre afacerile care se făceau în Noua Atlantă. Mine de aur și de argint, bitum și asfalt, câmpuri diamantifere, tutun și arbori de latex...

— Înțeleg că Bursa e înțesată de oameni de-ai tăi... a reflectat Rufinus cu voce tare.

— Tot t orașul e înțesat cu oamenii mei! a declarat grăsanul, zâmbind larg. Ochii i se cufundaseră de tot în fața lucioasă, în timp ce se uita satisfăcut la cei doi comeseni. Ia uite de ce sunt în stare, părea să le zică.

Figura lui Rufinus a înflorit într-un surâs. Învățase să se folosească de oameni ca Wu Chen. Nu degeaba insistase Amphiaraoș atât de mult asupra educației sale. Cu două puncte de sprijin, puteai face orice din tipii ca Wu Chen. Cu bani și cu lingușirea orgoliului lor de indivizi pragmatici ai junglei stradale.

Era o chestie la care Rufinus se pricepea de minune. Chinezul nu era Soshanna. El nu-și imagina că are de-a face cu un boșorog de 34 de ani. În fața lui Wu, Rufinus era solvabil din toate punctele de vedere.

— Înseamnă că avem o singură posibilitate de a-l depista pe Amphiaraoș, a spus Rufinus, aplecându-se peste chinez. Inventăm o afacere la Bursă... cu ajutorul oamenilor tăi de acolo...

Îi vorbea în șoaptă, obligându-l pe Wu Chen să-și plece urechea, întinzându-se peste masă, cât era de gras.

— Cum adică, să inventăm o afacere? Ochii pieziși ai chinezului deveniseră rotunzi de mirare.

— Bineînțeles! Să inventăm o afacere. Oamenii tăi vor impune niște prețuri care vor varia foarte rapid, într-o afacere în care vom constata că bătrânul este interesat. Îl vom obliga la comunicări numeroase, ca să stăpânească afacerea. Câți curieri poate el să trimită fără să săvârșească greșeli? Obligatoriu, va trimite unii care nu fac parte din echipele sale obișnuite. Noi nu vom avea de făcut decât să-i descoasem asupra modului de recrutare și o să remontăm filiera. Curierii sunt firul care o să ne ducă la Amphiaraoș, a explicat Rufinus.

— Să-i descoasem? Pe curieri? Wu Chen și-a fluturat palmele într-o parte și în alta, neîncrezător. Nimeni n-a descusut vreodată vreun curier. Și în plus, ei primesc de regulă mesajele la agenția care îi angajează. Prin cymbalofon sau prin luxofor. Agenția îi contactează apoi la domiciliu... De unde să știe ei cine și *de unde*, îi trimite?

Rufinus a ținut nerăbdător:

— Ai spus că ai oameni peste tot. Inclusiv la agențiile curierilor, nu-i așa?

— Da... a răspuns Wu Chen, ezitant. Pot să mă infiltrez și în agenții...

— Câte mesaje poate prelua o agenție într-un iureș nebunesc de tranzacții? Mai ales dacă tranzacțiile au loc chiar la Idele lui Marte, când multă lume o să-și ia liber? Agențiile vor trebui să-i cam ia cu japca pe curieri, *direct* de la casele lor. este?

— Mda... așa se procedează când apar urgențe... a admis chinezul,

uluit.

— Numai că oamenii tăi vor fi peste tot. Interceptând toate mesajele. Poți să faci asta, nu?

Wu Chen a dat din cap, cu gura căscată, zgâindu-se la Rufinus care mustăcea, amuzat.

— Prietene... ai înnebunit! Praf facem Bursa! O să intre toți în jocul ăsta! Așa ceva nu se poate! a stabilit obezul. Rămăsese cu furculița suspendată deasupra farfuriei aburinde.

— Ți se răcește mâncarea, Wu Chen! l-a făcut Rufinus atent, cu un gest scurt al bărbiei. Automat, chinezul a început să înfulece, ca și cum ar fi fost *obligat* s-o facă, privind mai departe, cu ochii măriți, la Eutherus.

— Nu se poate! a spus el cu gura plină. Se duce Bursa de răpă.

— Ba se poate! Dacă restul de active va fi cumpărat și negociat tot de oameni de-ai noștri. Fictiv, bineînțeles! Practic, doar noi și Amphiaraoș vom avea legătură cu afacerea asta pe care o vom inventa.

— N-are a face! Și știi foarte bine lucrul ăsta, nu căuta să mă îmbrobodești! Prețurile or s-o ia razna... Wu Chen era din ce în ce mai speriat și îmbuca grăbit, înghițind pe nemestecate, în ritmul accelerat al sytharului lui Santaana care zdrobea membranele gramofonului, amplificat în cutiile metalice de rezonanță.

— Mmmh... nu-ți face probleme! Își vor reveni în scurt timp! l-a încurajat Rufinus. Am mai făcut de câteva ori chestia asta, în Acquitania. La Narbonna și la Pictavi. Vreau să spun că mă pricep puțin la lucrurile astea!

Rufinus se ridicase în picioare și îl examina pe chinezul care, buimac, mesteca mai departe. Tam-tam-urile și congas-urile s-au revărsat într-un torent bubuitoare, iar Wu Chen s-a înecat cu mâncarea.

— Nu se poate... îmi pun tot orașul în cap! a suflat el, tușind.

— Dacă dăm peste Amphiaraoș, orașul ăsta de provincie te va ovaționa în mai puțin de o săptămână. Numele tău va fi în toate ziarele și curvele se vor lăuda că au trecut prin patul tău, mă înțelegi?

— Curvele? a izbucnit Wu Chen în râs. Dar toată lumea știe că n-ami plac femeile! Eu...

— Ai să vezi că o să afli despre tine că-ți plac și femeile și bărbații! Mai ales, după ce o grămadă din banii mei va ateriza în buzunarele tale. Vei intra în lumea mare, Wu Chen! Celebru și cu bani! N-o să mai trebuiască să-i mituiești tu pe cei din administrație, ca să fii lăsat în pace! Se vor îmbulzi ei să te mituiască pe tine!

Ochii chinezului au sclipit pentru scurt timp. Apoi a întrebat, neîncrezător:

— Și dacă spulberăm Bursa?

Rufinus s-a întins peste masă și l-a apucat de mână.

— Vei fi celebru și bogat, Wu Chen! Ce-ți pasă dacă se spulberă Bursa? Ce contează niște prețuri bulversate pentru câteva zile? Dacă știi să joci, vei primi răsplata cea mare! Aia după care umblați cu toții cu ochii scoși!

Tânărul Eutherius i-a făcut un semn scurt lui Epornus care a scos din buzunar câteva *minae* de aur. Rarități ceyloneze pentru Noua Atlantă...

— Un aconto! a spus Rufinus.

Continuând să mestece, grăsanul a luat aurul în mână, cântărindu-l. Putea obține oricând un preț bun pe el. Și asta acum, fără să facă altceva decât să spună „da”.

— Și dacă nu ține mișcarea? s-a mai interesat el.

— Dacă mișcarea nu ține, o să rămâi un caraghios care umblă în West Elephantina după potcoave de cai morți. Cum ai făcut și până acum.

Rufinus i-a făcut din nou semn lui Epornus, care a scos din faldurile togii un pachet voluminos și greu.

— Astea sunt ca să ne găsești o ascunzătoare în oraș, a explicat nubianul.

— Poți să nu fii de acord, Wu Chen, a mai spus Rufinus, frecându-și colțurile gurii cu degetele. S-ar putea ca oferta mea să nu te intereseze!

Chinezul a scuturat din cap, ca și cum și-ar fi revenit după o lovitură puternică.

— Deci? l-a întrebat și Epornus.

Wu Chen a dat farfuria la o parte și a rostit apăsător:

— West Elephantina merită un circ ca ăsta! O să închiriez de pe acum o linie de luxofor în incinta Bursei! Va trebui să comunicăm rapid cu oamenii noștri de afară! Când ai de gând să dai foc bombei?

— La Idele lui Marte! În ultima zi a Mileniului! a zâmbit Rufinus subtil și a întins mâna spre Wu Chen, care dădea mereu din cap, mestecând în gol. Păstrând ritmul *Afro* al melodiei care nu se mai auzea din gramofon de câteva secunde bune.

Auriga krishnaiților s-a oprit în fața AQUILEI CINAERAEA. Rassul s-a dat jos și a aruncat o privire înăuntru.

— Perfect! Mwana e tot aici. Cu Hsing I. Puicuța... a spus el, amuzat, ocupanților aurigii.

— Coboară, Aelia! s-a auzit dinăuntru vocea lui Sapor. A scos capul pe fereastră și s-a uitat la Rassul. Eu nu prea mă pricep la chestiile astea... crezi că cinci ore îi sunt suficiente Aeliei?

Rassul a izbucnit într-un râs zgomotos:

— Mda! Bursa se deschide peste cinci ore, într-adevăr! Suntem în mâinile ei! a comentat, apucând-o pe Aelia de braț. Tu ai grijă de Rustam, Sapor! De Mwana ne ocupăm noi! a încheiat, înclinându-se în fața coreligionarului. Cu mâinile împreunate în fața pieptului. Șifonând sarongul portocaliu.

Sapor a privit plictisit peste clădirile încărcate cu ornamente grele, care anunțau că până la schimbarea Mileniului nu mai rămăseseră decât 21 de ore.

— Totdeauna mi-am imaginat că voi petrece în liniște ziua asta. Făcând bilanțuri... filozofie subtilă, pricepi? a remarcat el obosit.

— În cazul ăsta, tot e bine că ai obținut de la șef să-l iei tu în antrepriză pe Rustam și să mă lași pe mine cu Mwana... N-aș putea spune că-mi displace schimbul! a râs Rassul vulgar.

— Asta-mi mai lipsea! Să dau roată unei dezaxate în ultima zi a Mileniului!

Sapor a făcut un semn vizitiului care a pornit auriga, derapând pentru câteva clipe. Dar caii și-au înfipt potcoavele cu colțari în polei și au clintit vehiculul. Au dispărut printre burțile moi ale ninsorii. Roțile sunau înfundat pe stratul moale de zăpadă, sfârâind ușor în scânteii albastrui care reflectau lumina felinarelor. Brațul înfășat în cutele portocalii flutura pe geamul deschis, dizolvându-se în cortinele de fulgi.

cât naiba o să facă până în carltonia boulevard?/ nu mai mult de 15 minute/ să-l păcălească pe rustam/ o mână întinsă de frații krishnaiți/ dumnezeu e în toate/ frăția/

Prostii! a zâmbit Rassul în sinea lui și a privit-o pe frizona înaltă, solidă, înfășată în sarong. Cheală. Ca toți coreligionarii ei krishnaiți. Cu un tatuaj înfățișându-l pe Shiva Distrugătorul, pe obraz. Verde și roșu, își întindea cele opt brațe de la bărbie până la tâmpla dreaptă.

— Să intrăm! Să ne ocupăm, fiecare, de ce ne pricepem cel mai bine! i-a făcut el cu ochiul Aeliei.

Știa că Mwanei îi vor luci ochii la vederea acestui sex ambulant care era frizona. În plus, spera că Aelia va fi în stare s-o domesticească de

tot pe agenta de bursă în răstimpul care mai rămăsese până la deschiderea operațiunilor.

În definitiv, la altceva nici nu mai aveau cum să spere. Evenimentele erau deja lansate. Sorții vor arăta dacă făcuseră un plan bun.

— Ai cânepa noastră la tine, sper! s-a mai asigurat Rassul înainte de a intra în local. AQUILA CINAERAEA în caractere gotice turcoaz.

Aelia a părut că strănută ușor și a scos din sarong două tablete negre, de forma unor *minae* egiptene.

— Sunt suficiente? a întrebat.

— În regulă, a aprobat Rassul. Bineînțeles că sunt suficiente! Am nevoie de o Mwana cu creierul funcțional în cursul tranzacțiilor... nu-mi trebuie o minte dizolvată!

— Mda. Nu ne trebuie o minte dizolvată, a aprobat Aelia.

Gălăgia din local scăzuse simțitor în ultima oră și jumătate. Trupa de muzicanți se lansase în interpretarea unor piese lascive. Cymbalele și xylofoanele se auzeau lemnos, insistent, umplând încăperile tavernei. Nimeni nu mai dansa, deși, în mod normal, ritmul insidios ar fi adus o grămadă de inși pe ring.

Se refugiaseră cu toții pe canapelele lipite de pereții din bârne negre. Togi amestecate cu djellabale, pelerine chinezești viu colorate și sari-uri hindu, pantaloni franconi haine răstignite pe jos, desfăcute obscen, făcute sul printre blănurile pătate de cameleopard. Lămpile care răspândeau o lumină parfumată, galbenă.

Și mirosul. Cânepă, pulberi orientale, ierburi numidiene.

— O să guste... o să guste... a zâmbit Aelia, respirând adânc.

— Gustă orice. La ora asta, Mwana a dat pe gât și câteva degetare cu praf de Tibet. Plus cânepa de Taurus cu care a semnat deschiderea.

Aelia a scuturat din cap.

— Păi, dacă-i mai dau și eu cânepa noastră, negresa asta o să cânte pe mai multe voci în timpul tranzacțiilor. O să încurce toate cifrele de la Bursă.

— În nici un caz. Dimineța, înainte să plece la complex, își dă de fiecare dată un brânci cu pastă somaleză. Pricepi?

— Pricep că în câteva luni Mwana asta o să zacă cu burta umflată pe trotuar. Asta pricep.

— Ce-ți pasă? De poimâine, Mwana nu va mai fi decât o poveste despre o agentă de Bursă. Ce-ți pasă cum o să crape? a întrebat Rassul, scârbit. S-a îndreptat spre cea mai apropiată bancă Uite-o!

Mwana stătea cu ochii pe jumătate închiși sub trupul galben al lui Hsing I care, obosită și ea, își mai trecea din când în când mâinile peste pielea închisă la culoare. Rassul s-a aplecat spre agenta de bursă, șoptindu-i:

— N-ai dori acum o fată care gungurește *Hare Krishna*? Una pe

potriva dimensiunilor tale?

Mwana a întors capul cu lentoare și a privit spre cei doi. A întins brațul drept, ca un orb care nu-și găsește drumul, și l-a insinuat pe sub faldurile sarongului frizonei. Apoi, a zvâcnit brusc, alunecându-și mâna și mai mult pe sub materialul portocaliu.

Zâmbea:

— O carne simpatică, a răsuflat ea spre Rassul. S-a întors către Hsing I: Tu nu mai pleci odată, păpușă?

Chinezoaica s-a strâmbat de furie și s-a repezit cu dinții în umărul negru. Mwana s-a încordat toată și a plonjat mâna rămasă liberă în părul lui Hsing I, zgâlțâindu-i capul în toate părțile.

Aelia a pufnit în râs și s-a aplecat spre canapea. A săltat între brațe trupul micuț al chinezoaicei și s-a răsucit ușor într-o parte, lăsând-o să cadă pe pardoseală.

— Dispari! i-a spus cu un aer plictisit, privind apoi din nou la Mwana, galeș.

— Hare Rama! a exclamat, amuzată, agenta de bursă. Cât să fie ceasul?

Rassul s-a uitat la clepsidra de pe cea mai apropiată masă.

— Trei și cinci.

— Mda... înseamnă că mergem la mine acasă. Avem timp suficient. Numai că, dimineață o să trebuiască să mă schimb înainte să plec la Bursă.

Mwana s-a ridicat cu greutate de pe canapea. Și-a tras pe ea pelerina roșie, specifică brokerilor. Modelul pe care îl cunoștea foarte bine orice ins care intra într-o Bursă. Cel folosit peste tot, ca o pestă a uniformelor ce girau conturi de la Roma la Singidunum, de la Luteția la Luxor, de la Athena la Invernia...

Rassul a ajutat-o să se îmbrace, privind cu coada ochiului la Aelia, care zâmbea bizar.

— Să te sprijin? s-a apropiat Aelia de negresă. Cu un aer îndatoritor.

Mwana a făcut un semn obosit cu mâna. Nu. Nu era nevoie de ajutorul krishnaitei. Se putea descurca și singură. Deși era beată de tot, după cum dedusese frizona. Cânepă de Taurus, vin vechi de *Kritias* și pulbere de Tibet. La ce dracu' te mai puteai aștepta după amestecul ăsta?

Mwana stătea îndoită de mijloc, abia reușind să-și prindă centura neagră pe care și-a încins-o peste talie. Sâni grei îi atârnavă, tonici, printre reverele lucioase ale uniformei.

doi pepeni dați cu catran/ de ce doar cu femeile?/ ce aveau ele și n-aveau ei?/ bărbații?/

Unul dintre ospătari s-a apropiat de agenta de bursă:

— Nu mai stați, domnișoară Dagbert?

— Nu, dragul meu Flavinius. Se apropie ultima partidă comercială a

Mileniului. Vreau să fiu cât mai proaspătă, ca să zic așa. Iar o soră krishnaită e lucrul cel mai bun pentru remontare! a hohotit Mwana, gros.

— Ies să opresc o aurigă! a spus Rassul când Mwana a terminat să se îmbrace. S-a întors spre ușa tavernei și a luat-o agale, înaintea celor două femei. Agentă de bursă o îmbrățișase pe după umeri pe frizona rasă în cap și s-au îndreptat și ele spre ieșire. Pașii nesiguri ai negresei.

— Ai să plângi, Mwana! Ai să regreti că m-ai lăsat aici... s-a auzit vocea lui Hsing I printre sunetele elastice ale unui solo de marimba.

Agentă de bursă s-a întors brusc cu fața la chinezoaica buimacă, urmărind-o cu curiozitate cum patina pe podea. Amețită. Băgase și ea de toate pe gură în noaptea aia și nu era în stare să se scoale de jos.

— Hare Krishna, Hare Hare! a spus Mwana, râzând spart. După care, imitând un gest masculin consacrat, a plesnit-o pe Aelia peste fund.

Din stradă, cymbalele se auzeau înfundat, insistent. Aerul dospea de pudra albă a zăpezii. Ascutit, ca un cuțit de oțel. Un locomobil pufnea, scoțând aburi, la intersecția viei Ulpia cu Calle Venedig. Reflectând în tabla lucioasă firmele vopsite luminescent pe fațade. DORRIANA CIGARS.

— Marea-Ocean! a întins Rassul mâna spre port, de unde se rostogoleau palele de aer ghețos. În spatele lui, Mwana o cuprinsese în brațe pe frizonă și îi mângâia țeasta lucioasă și rotundă ca o bilă de popice. O săruta clătinându-se, frământându-i carnea prin sarongul portocaliu care abia foșnea.

O aurigă a oprit în dreptul lor, spulberând o jerbă de zăpadă.

— Va fi o zi bună pentru tranzacții, a lansat Mwana spre Rassul, adulmecând aerul.

— Da? s-a prefăcut el interesat. De unde naiba știi?

— Ninsoarea! a făcut ea un gest larg, gata să cadă pe poleiul care tapisa trotuarul. De câte ori ninge, oamenii sunt tentați să stocheze și să cumpere cât mai mult... Un reflex al perioadelor petrecute prin peșteri. Probabil...

ca și cum n-ar fi fost convinsă de ce zicea/ cânepa și pulberea de tibet/

— Crezi? a întrebat-o Rassul, cu o mină bizară. De parcă...

Dar Mwana nu mai era atentă la Rassul. Glisa ușor către aurigă. Reflectând în pelerină lumina felinarelor cu gaz aerian.

— Să plecăm! a zis.

A ajutat-o pe Aelia să urce și să se așeze confortabil pe pernele moi.

— La ce oră vă iau? a întrebat Rassul.

— Vino pe la opt – opt jumate, Rassul! Altfel, nu-ș' dacă sunt în stare să mă târăsc până la Bursă... s-a mai auzit vocea Mwanei.

Auriga a pornit pe străzile iluminate ale West Elephantinei. Printre

chiotele chefliilor din Cartierul Central. Chiotele și cymbalofoanele amplificate în cutiile de metal.

— Bineînțeles că am să vin, a murmurat Rassul în spatele aurigii și a făcut stânga împrejur. Fii sigură că am să vin!

Lansați pe urmele lui ca niște hăitași de rasă. Îi adulmecau semnele răspândite prin Imperiu. Conturi. Mărfuri. *Minae*. Guvernatori dirijați din umbră. Erau pe urmele sale, iar Amphiaros îi vizualiza bine pe toți.

În primul rând: Rufinus. Avea de gând să declanșeze o operațiune fictivă la Bursă. Să-l atragă într-o licitație nebunească și să-i epuizeze rezervele de curieri. Un plan inteligent, o echipă solidă: oamenii lui Wu Chen, niște traficanți șmecheri care împânzeau zi și noapte complexul Bursei.

Recunoștea în el pe adevăratul moștenitor din familie al puterii Eutheriilor. Virgilius, fiul mai mare, era mereu cufundat în studiul comparativ al discursurilor senatoriale și în dirijarea problemelor administrative. „Bunul public”, i-a trecut prin cap lui Amphiaros.

Pentru Virgilius, banii nu erau decât mijlocul prin care putea să pună pe picioare o structură administrativă eficientă. Cu condiția să n-o conducă el.

Nu. Virgilius știe doar să aplice decizii. Nu are puterea să le și ia. Totdeauna a detestat să ia hotărâri în problemele importante. Fie că-l priveau, fie că-i implicau pe alții...

— Așa că, Rufinus este cel care mă moștenește! a șoptit Amphiaros, privind absent pe fereastră.

Varrus l-a întrebat:

— Dacă ai stabilit că Rufinus te moștenește, de ce nu-i oferi Însemnele, pur și simplu?...

— Știi bine că nu pot face asta! a ripostat Amphiaros. Mi-am permis doar să-i dau o mână de ajutor. Când le-am eliminat pe cele două femei, când i-am amestecat pe amicii de la Roma și când l-am aiurit pe persanul care se tot ține după el! Un încrezut! a clătinat Amphiaros din cap, amintindu-și de Rustam.

— ... și când l-ai făcut să câștige o zi! a surâs Varrus.

— Da. L-am făcut să câștige o zi. L-am iertat de o zi din viață, a murmurat Amphiaros.

Obosit, s-a așezat pe cel mai apropiat scaun. Gura i se transformase într-o dungă îngustă, dreaptă, în timp ce ochii vioi, închiși la culoare, urmăreau tabla de șah închisă de dalele de marmură.

În afară de Rufinus, îl mai vâna secta aceea extrem orientală. Krishna? *Hare Krishna*? Așa se denumea? Așa își imaginau că îl cheamă pe Dumnezeu lor? religios vorbind, erau un fel de imbecili, asta erau toți indivizii ăia drapați în saronguri portocalii.

Și ei puseseră pe picioare un plan detaliat. Sperau să obțină date despre el de la curierii care vor intra în biroul Mwanei. Cum vor pune

mâna pe vreun rezultat, îl vor trimite prin luxofor la Rassul (ăsta ştia să dea din coate! îl înlocuieşte pe mai slabul Sapor dintr-un punct nodal al operaţiunii... semăna cu Rufinus, oarecum...).

Rassul era cel care trebuia să iniţieze căutarea efectivă a lui Amphiaraoş cu ajutorul fraţilor krishnaiţi, să-l găsească (dacă va putea) şi să-l înlocuiască... pe El, pe Amphiaraoş...

— Hare Hare! a spus Amphiaraoş şi a pufnit în râs. Chelioşii progresaseră mult în ultimul timp. Dacă n-ar fi căzut şi ei pe panta asta pragmatică (cum făcuse toată lumea de vreo două secole şi jumătate încoace) puterea Eutheriilor chiar că ar fi fost ameninţată. La modul cel mai serios.

Şi poate că acum, nu un Eutherius ar fi fost cel care se întreba *cui* trebuiesc transmise Însemnele. Vreun chelios în sarong portocaliu şi-ar fi holbat ochii, şi-ar fi pus pânii în urechi şi ar fi plătit o grămadă de oameni ca să studieze grupurile ieşite la vânatoare.

Dar, krishnaiţii nu-şi continuaseră linia iniţială de dezvoltare. Din cauza asta, Amphiaraoş putea să se gândească acum la toate astea.

ah, nu care cumva să vă imaginaţi că discuţia de mai sus n-ar mai fi avut loc/ că ar fi fost ştersă/ e o nuanţă/ conversaţia tot s-ar fi purtat, numai că alţii ar fi fost cei care ar fi spus cuvintele.../ sunt sigur de asta/ voi nu credeţi că discuţiile sunt cam aceleaşi/ dar că apar mereu alţii care le schimbă ordinea propoziţiilor şi a frazelor/ numai că, iată! eu sunt cel care vă povesteşte acum/ şi asta, din cauză că lucrurile s-au petrecut după tipicul lor cimentat în trecut/ adică: nici krishnaiţii nu scăpaseră de pegra care macula tot ce atingea/ mă refer la finanţe şi pragmatism/ era suficientă o boare care să miroasă a minae, talanţi, sau a cuvântul necesar, şi totul se ducea de râpă/ toată şandramaua se ducea de râpă/ deşi, el unul, amphiaraoş, se străduise din răsputeri să menţină lumea conform canoanelor iniţiale/

— Bine că Rufinus a băgat la cap tot ce l-ai învăţat de mic! a constatat Varrus, clătinându-şi creasta îngustă de păr care i se ridica din creştet. Un *papoose* care a ascultat de bătrânul *sachem*...

— Mda... n-ar strica să fie *el* acela... m-aş simţi mândru de stirpea mea. Dar întâmplările din jurul nostru sunt mult mai grave decât simpla transmitere a puterii într-un trib Algonquin, nu te supăra că ţi-o spun, dragul meu Varrus!

Amphiaraoş zâmbea hidos, ca un bătrân care nu-şi mai putea stăpâni mimica. Dinţii i se dezgoliseră. Ruşinos. Prevestirea hârcii care va deveni în câţva timp. Luni? Ani? puţin probabil să dureze atât de mult.

— Eutherii! Cred că au suficiente motive să fie mândri de ei. Nu? Chiar dacă Însemnele nu vor mai fi moştenite de unul de-al lor!

Amphiaraoş l-a examinat pe Varrus Aemianus Lupus. Nici tonul, nici mimica lui nu exprimau linguşea. Nici ironia. Şi asta era bine.

Pentru că bătrânul Eutherius devenise prea bătrân ca să mai suporte altceva decât constatările pure. Exprimarea sentimentelor i se părea o operație obositoare și contraproductivă, indiferent din partea cui ar fi venit.

Dar un Algonquin, ai cărui bunici umblaseră în mocasini, învățându-se în jurul unor wigwam-uri de piele argăsită, nu învățase încă funcția socială a lingușirii sau a ironiei. Știa doar să fie devotat.

Mai era grupul lui Hippas, Mallobaudes și Iulianus. Reprezentat aici, în West Elephantina de Rustam și agenții trimiși de Cornelius Agricola în stradă. Să se plimbe prin frig și prin vântul de Marte ca să intercepteze mai devreme mesajul adresat prin luxofor lui Rassul.

Romani, aidoma lui Amphiaros. Raționali până peste poate. Găsiseră un limbaj universal acceptat. Primii care îl găsiseră, de altfel. Finanțele. Și, din cauza asta, se simțeau răspunzători pentru progresul social.

Numai că Eutherius știa foarte bine care era treaba cu progresul social. „Un microclimat care îmbracă individul din ce în ce mai bine. Haine ușoare și călduroase. Case mari și călduroase. Comode. Un teritoriu individual mai sigur. Mai puțin expus intemperiilor și atacurilor...”

— Nu-i așa, Varrus? a întrebat el ca și cum gândise tot timpul cu glas tare.

— Poftim? Nu înțeleg! chiar că nu deprinsese funcția socială a prefăcătoriei! Un altul ar fi răspuns: „Bineînțeles! Bineînțeles!”. Dar generalul avea în continuare mutra mirată. Clătina din cap, făcând ca ciuful să i se balanseze ușor.

— Nu înțeleg! a repetat Varrus.

nervos/ crede că-l iau peste picior/ pe un algonquin să nu-l iei peste picior/ uită și devotament și tot/ asta fusese de mult/ când legiunile ocupaseră noua atlantă/ acum începuse deja pervertirea lor/

— Nimic, a spus Eutherius. Era bătrân și obosise să tot dea explicații. „Circulația rapidă a informației” a mai găsit el un element prin care Hippas și Mallobaudes și alții ca ei, justificau că, de fapt, progresul există.

Ce nu știau Hippas & Mallobaudes era că informația putea fi absorbită doar într-o anumită cadență. Într-un anumit ritm. Tot ce părea viteză și acumulare crescută de informație, era stocat de indivizi într-un mod cu totul și cu totul dezechilibrat. „Tipi incoerenți.” Mda, despre asta era vorba. Tipi care se dezaxau pe măsură ce erau bombardați informațional. Dezaxați. Din ce în ce mai imorali.

Ca și Algonquinul din fața lui. Devenit general roman al trupelor de pe Coasta de Est, uitase de strămoșii săi, uitase cum să caute o urmă în pădure, uitase de dansurile seminției lui. Păstra, reflex, câteva urmele ale tipului de comportament specific tribului său. Dar, nepoții lui nu

vor mai avea nici atâta lucru de care să se agațe.

Slavă Domnului! Slavă Domnului! Bine că Eutheriii reușiseră să blocheze până acum dezvoltarea prin *electricitate* și *plastic*! Altfel, omenirea de acum, de la sfârșitul Mileniului al II-lea, ar fi fost un ospiciu planetar!

— Dar nu mai am puterea să-i țin în loc! Nu mai am puterea! s-a întors Amphiaros trist spre Varrus.

Generalul a ridicat din umeri:

— Nu asta e motivul pentru care ai declanșat competiția asta *sui generis*?

— Ba da! a aprobat Amphiaros ținând buzele. Dar nimeni n-o să mai poată să țină lucrurile astea în loc. Îmi pare rău...

Varrus s-a scărpinat în palmă, prefăcându-se absorbit de gestul său inutil. Știa însă că acest Manitu din fața lui îl putea citi perfect. Pudoarea. Pudoarea de a nu formula lucrurile evidente. Dar Manitu o să vadă cât de milă îi era de el. Prin ochii lui negri.

— Ei... haide, haide! a spus Varrus cu voce înceată.

Eutherius se încruntase însă. Se gândea iarăși la grupurile care îl vânau. Gravitau, în acest moment, în jurul Mwanei. Mwana care era linia de start a ultimei probe la care îi supunea, prin vrerea Lui supremă, Amphiaros Eutherius.

A privit spre ecranele aglomerate în peristilul său micuț. Locuia în mijlocul West Elephantinei, într-o *insula* rătăcită printre proprietăți exuberante. La zece minute de mers pe jos de Bursă. N-ar fi putut să-și permită luxul unei proprietăți întinse fără riscul de a fi descoperit. Câteva apartamente modeste prețul puterii absolute.

A deschis ecranul care îi arăta sala mare a Bursei, goală la această oră. A privit apoi pe un alt ecran. Înfățișa camera Mwanei, unde cele două femei se rostogoleau printre blănurile catifelate de urs arctic. A comutat, și pe ecran a apărut Rustam, care începea să-și recapete vederea în camera sa de pe Carltonia Boulevard. Deslușea, ca prin ceață, inscripția violetă de pe fațada de vizavi:

SEMINOLE-HOROWITZ BANCA CEA MA

Atât reușea să vadă.

Pe un alt canal, Rassul făcea ultimele pregătiri în clădirea *Hare Krishna*. Mai departe, tocmai în Novum Naucratis, subprefectul Cornelius dădea ordine unor agenți, fluturând un dosar deasupra capului. În fine, ascuns undeva în Cartierul Central, Rufinus fuma, gânditor, în pat.

— Ce vechime au înregistrările? a întrebat Amphiaros.

— Între 30 și 57 de minute, a răspuns unul dintre tehnicieni. Vreți să dezvolt?

— Nu. Nu e nevoie... Vezi, Varrus? Ei mi-au scăpat din mână. Cu toții! s-a întors Amphiaros spre general Singurul lucru pe care îl mai

pot face acum, e să-i studiezi și să afli cum au de gând să acționeze. Pentru ca să mă pot folosi de puterea mea de a inventa substanță, spațiu și timp. Mi-au scăpat de tot de sub control. Niciunul dintre strămoșii mei n-a bănuț că se va ajunge aici... nenorocirea e că lumea a devenit din ce în ce mai autonomă!

— Și lipsită de etică! De aceea, dacă îmi permiți, eu aș fi oferit însemnele de la bun început, lui Hippias. Dintre toți, este cel mai respectuos față de legile instituite! a replicat Varrus, urmărind cu privirea un ecran în care, patronul marelui concern de comunicații, făcea abluțiuni rituale. Îmi pare rău că ți-o spun direct, mai ales că Rufinus e și el implicat în joc. Dar, am văzut că încă nu ești sigur pe el. Iartă-mi sinceritatea!

Amphiaraos și-a frecat colțurile gurii cu inelarul și cu degetul gros.

— Câtă vreme l-am pus și pe el la încercare, e clar că nu sunt sigur pe el. E sângele meu și m-aș bucura să câștige. Cu ajutor cât mai puțin din partea mea... a zâmbit bătrânul, făcând cu ochiul spre general. Cât despre Hippias, ai dreptate până la un punct. Hippias este într-adevăr strict. Dar asta nu e sinonim cu a fi moral! a stabilit Amphiaraos.

Varrus a zâmbit, a scos un evantai de sub pelerină, l-a deschis și și-a aprins o țigară în spatele foliilor din hârtie fină de Yedo.

Respectuos. Să nu-l jeneze flacăra brichetei pe acest Manitu din fața sa.

— Cine crezi că va ajunge aici cel dintâi?

Bătrânul a zâmbit, Ar fi vrut să clipească mai des. Să sugereze cumva că este emoționat. Dar, spre groaza lui, îmbătrânise de tot. Nu mai era în stare nici să se emoționeze. Nici când trăia evenimente cu adevărat fundamentale!

— Dacă aș fi avut puterea străbunilor mei, aș fi știut cine va fi primul. Aș fi estimat corect și n-aș mai fi recurs la competiție ca să văd cine e cel mai efectiv! Totuși, n-am cum să nu constat că tot Rufinus a fost cel mai sistematizat. A elaborat un plan minunat! Dar, planul cel bun nu garantează succesul acțiunii.

— Păcat că e și cel mai imoral dintre toți, a constatat Varrus.

Ochii lui Amphiaraos au părut că patinează în orbite. Unde greșise cu Rufinus? Ce naiba făcuse de-l scăpase din mână, tocmai *acolo* unde era mai important?

— Cât ne-a scăzut puterea! Nu mai putem influența în mod serios nici măcar progenitura noastră, a supus el sacadat, privind la ninsoarea iluminată de lămpile turcoaz. Masa de fulgi de zăpadă se târa peste West Elephantina Mda. Numai că trecerea însemnelor pe care o voi oficia azi, va fi însoțită de o nouă condiționare. Sper să corecteze în timp dezastrul ăsta în care înotăm Eutherius s-a îndreptat de spate și a bătut cu degetul în geam: Ninge, domnule! Nu se încurcă!

Au pufnit amândoi în răs, ca de o întorsătură de frază de care știau

doar ei. Varrus a privit la ceasul de pe fundul havuzului.

— Au mai rămas doar două ore până la deschiderea operațiunilor bursiere. Dacă n-aș ști cine ești, acum m-aș ruga la zei. Să facă în așa fel încât să câștige cel mai merituos să poarte Însemnele!

Amphiaraos s-a răsucit să-l privească pe Varrus și a răspuns, râzând cu poftă:

— Ca un adevărat roman! Ai vorbit ca un adevărat roman. *Civis Romanum sunt!* a făcut o pauză, după care a continuat: Din păcate, în ceea ce-i privește pe zei, ai avut dreptate. Se pare că suntem doar un club cu circuit închis.

Încă două ore și se va deschide Bursa! a gândit Aelia, privind la trupul de abanos pe care învățase să-l controleze. Dar asta nu era suficient. Următoarea treaptă era s-o domine pe Mwana astfel încât mintea și corpul ei să devină total dependente de gesturile frizonei.

Mwana nu renunțase încă la atitudinea ei masculină. Își explora meticulos partenera, o săruta și se mișca adoptând pozițiile unui bărbat orgolios, mândru de toate femeile pulverizate prin somiere. Conștientă că alimenta mitul referitor la geniul ei bursier, cel căruia i se putea permite să derapeze în perversiune. Pentru că, pe vremea aia ciudată de dinainte de schimbarea Mileniului, se spunea așa: *perversiune*. Deși, în fond, era doar *altceva*.

— Ce dracu' mi-a mai adus-o Rassul pe prăpădita de Hsing I? Mi-e mult mai bine cu tine! De ce n-ai venit de la bun început?

— Am avut de lucru până târziu la comunitate. Pregătim noaptea de mâine.

Mwana a râs sănătos.

— Sunt fericită că am prins noaptea asta. Nu știu de ce, dar, de când mă știu, sper la o întreagă nebunie cu ocazia asta... așa, ceva ca o veselie fără margini. Ca și cum aş lua cânepă și pulbere de Tibet și aş sta cu o tipă ca tine! Totul în același timp!

Aelia s-a urcat peste trupul negru ca păcura de Sâr-Daria și a ridicat mâna făcută pumn, fluturând-o deasupra ochilor agentei de bursă.

— Te interesează așa ceva?

Negresa și-a micșorat ochii:

— Ce-i asta?

— Sărută-mă, și-am să-ți dau! Numai, sărută-mă!

Mwana a îmbrățișat umerii albi și și-a cufundat capul, clătinându-l, sub figura spelbă.

— Cred că acum te iubesc, albo! a spus, languros. Dar nu la așa ceva mă aștept de la noaptea care urmează...

— Știi ce vrei să zici. Dorești ceva simplu. O bucurie curată, nu? Ca o purificare, nu? Ca o lipsă de probleme.

Mwana Octavia Dagbert a dat din cap.

— Da. Da. Ca și cum m-aș naște din nou.

— Bine. Înseamnă că nu vrei cânepa mea... s-a prefăcut Aelia bosumflată și s-a rostogolit pe o parte, întinzând mâna spre sarongul întins lângă pat. Schițând că dorește să pună tabletele la loc.

— Nu fi proastă! Asta am plănuit pentru noaptea *următoare*! Acum sunt cu tine și vreau cânepa ta! s-a urcat Mwana pe spatele frizonei, sărutând-o lung și rar pe ceafă. Aelia a gemut ușor și s-a întors cu fața în sus, sub partenera ei. Ținea mâna dreaptă făcută pumn.

— Dă-mi! a căscat Mwana gura și a închis ochii.

unu/ doi/ cele două tablete au dispărut între buzele cărnoase ale agentei/ mwana octavia dagbert/ pentru câteva secunde încă: va mai fi mwana octavia dagbert/ mestecând alene cânepa de tibet/

Frizona a început să numere în gând, privind la ornamentele numidiene răspândite prin cameră. Trofee de vânătoare, scuturi de Tabreew, pielărie kabilă.

patruzecișase/ patruzecișapte/ umbrele fine ale ninsorii proiectate pe pereți/ lumina tremurată a felinarelor/ șaizeci/ șaizeci și unu/ gemetele mirate ale mwanei/ vuietul unei locomobile care părasea west elephantina/ aburii locomotivei ca ceața din capul celei care devia treptat din mentalul mwanei ca ninsoarea de afară/ mississippi fred traore se tânguia într-un gramofon, la câteva camere depărtare/

— Aahh! a suflat negresa lung, clătinându-și capul.

Gata. Sosise momentul. Mwana Octavia Dagbert se dizolvase ca un cub de gheață într-un bol cu cerneală de Yedo.

— Hare Krishna! a spus Aelia, privind fix la ce mai rămăsese din Mwana. La corpul ei, adică. I-a cuprins mijlocul cu brațele și a săltat-o de pe sofaua îngropată în blănurile albe de urs arctic. A răsturnat-o sub ea și, fără a-i da timp să gândească, și-a cufundat fața de-a lungul curbelor tucurii:

— Hei... mmhh... ce faci? s-a împleticit limba negresei. Încearca să se ridice de sub corpul alb, dar Aelia se aștepta la aceste zvâcnete obosite ale unui trup din ce în ce mai îndepărtat de numele său... A fixat-o și mai bine sub ea:

— Ești cumva creștină, dragoste? a întrebat-o, scrâșnind.

Mwana Octavia Dagbert a părut că se restructurează. Mozaicul ce-i purta numele s-a adunat la loc. Pentru câteva secunde, în care a încercat să riposteze:

— Termină cu joaca asta stupidă, Aelia! Știi foarte bine pentru ce te plătesc! Eu trebuie să te...

Dar ochii i s-au răsucit ca două bile de gheață sub pleoapele ce fasciculau. Mwana se pulveriza iarăși, ca o sferă de păpădie suflată de o boare. A început să geamă lung, nestăpânit, arcuindu-și mijlocul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, scumpete! Ești creștină? a repetat Aelia, strivind sânii Mwanei între degete Știi, te întreb asta pentru că am auzit că tipii ăștia, creștinii adică, cred într-un individ pe care îl cheamă Christos! Unul care e reprezentat în daguerrografiile lor într-o poziție pe care o s-o cunoști și tu! Curând!

Durerea a făcut ca gemetele trupului denumit Mwana până acum câteva secunde, să se transforme în strigăte ascuțite. S-a zvârcolit, încercând s-o arunce jos pe frizonă. Numai că Aelia era prea grea pentru a fi împinsă atât de ușor, iar fosta Mwana Octavia Dagbert se

diuase într-o mlaștină de pasiuni rotitoare.

Krishnaita a continuat să-i strivească în palme emisferele elastice și s-a așezat și mai bine peste corpul agentei de bursă.

— Înțeleg că habar n-ai de Christos, ăsta! a pufnit frizona în râs și a început să parcurgă trupul Mwanei, umezindu-l cu lentoare. Știa precis unde trebuie să atace pentru a spulbera de tot entitatea cunoscută sub numele de Mwana. O lingea, o mângâia conștiința Mwanei devenea fluidă precum magma scursă din Krakatoa. Mwana Octavia Dagbert care se evaporă.

— Termină, Aelia! asta a fost o reșezare a filoanelor mentale ale agentei. Știai de la bun început ce vreau de la tine! Ce-i asta? și-a adunat ea ultimele resurse. Rassul mi-a dat întotdeauna... mmh... ahhh... ce-am vrut!

Dar gândurile i-au intrat în derivă, straturile raționale i s-au împrăștiat pe rând, ca niște falii tectonice care se prăbușeau cataclismic, cuvintele deveneau semnale din ce în ce mai elementare, patinând spre onomatopee.

Ce rămăsese din ea? un recipient de senzații tactile pure. Un balon preaplin de arcuri reflexe.

O excrescență corporală a Aeliei...

— De data asta, Rassul ți-a oferit ce-a vrut el, a șoptit Frizona, lingând urechea negresei.

— De ce faci... asta... asta... Aelia?

— Hare Krishna Hare Hare Hare Rama Rama Rama! a răspuns frizona, languros. ți-am spus că vreau să-l cunoști pe Christos în noaptea asta! Aelia a coborât de pe sofa, dând în lături mâinile momâii negre, care căutau s-o rețină, s-a aplecat lângă pat și a scos din pulpanele sarongului câteva frânghii.

— Ce zici? Vrei să vezi cum L-au răstignit necredincioșii pe Fiul Omului?

Înainte ca Mwana să răspundă, Aelia a început s-o lege de mâini și de picioare. Agentă se mai opunea de formă, incapabilă de inițiativă, rătăcită mental printre straturile ancestrale de colonie pluricelulară care ar fi emis pseudopode. Frizona o săruta pe sân, lansând-o înapoi în memoria regnului animal, o mângâia discret pe pubis, azvârlind-o în turbioanele hidrice prebiotice.

Mineral.

După câteva minute, agenta de bursă zăcea răstignită pe pat. O mumie asfaltică. Inertă. Aelia o examina cu seriozitate prefăcută, din mijlocul camerei.

— Ești un Christos perfect! Cu o mică aproximație. El avea picioarele apropiate, când l-au urcat pe cruce! Eu una, așa am auzit!

A privit la orologiul cu apă de pe birou. Încă 90 de minute până la deschiderea Bursei. Avea suficient timp ca să facă din Mwana Octavia

Dagbert o păpușă ascultătoare. 60 de minute pentru joacă. 30 de minute ca s-o trezească și s-o pună pe linia de plutire cu pastă somaleză. Creierul Mwanei va funcționa astăzi ca un metronom.

Ultima zi a Mileniului! Cea mai bună din viața prăpăditei de negresă! Visul din copilărie, devenit realitate!

Mai puțin senzația de bine care trebuia să însoțească noaptea de după. Puritatea regăsită, curățenia morală și toate celelalte. Cum naiba să se mai simtă Mwana curată, după ce krishnaiții vor afla tot ce se putea de la curierii lui Amphiaraios, manipulând-o pe ea? Storcând-o în fel și chip de tot ce știa.

Va fi o zi eficientă. Punct.

Aelia a început prin a explora coapsele ca niște lungi vine asfaltice de Persia.

SEMINOLE – HOROWITZ

BANCA CEA MAI COMPLICATĂ

MINAE-LE VOASTRE SUNT SIGURE

Rustam a citit inscripția violetă de deasupra *insulae*-i de vizavi. Soarele nu ieșise încă din Marea-Ocean. Zorii cenușii, ca o tablă abia trasă dintre valțuri. Cerul mat în care strălucea inscripția mov.

— Acum *văd!* Văd bine, Amphiaraios! a șoptit Rustam și a sorbit o gură de cafea, silabisind în continuare ca un copil care abia învață să citească: Ban-ca, Se-mi-no-le, Ho-ro... ro... witz!

Și-a scuturat capul de câteva ori. Încă simțea vâlul gri pe ochi. Ca un nisip. Mă rog. Asta nu-l împiedicase azi-noapte, la doar o jumătate de oră după ce ajunsese la hotel, să-și adune puterile și să coboare la recepție, să ceară un acces direct la cymbalofonul *Colyseum*-ului și să trimită un mesaj la Roma.

— Acces direct la cymbalofon? se mirase recepționarul, urmărind mersul nesigur al lui Rustam. Unde ați fost în noaptea asta... domnule?

Accentuase cuvântul *domnule*, încărcându-l cu o undă de silă. Își imagina că Rustam este beat, sau în plin zbor cu aripi din cânepă, sau sleit de vreuna dintre fetele cu certificat de competență din Cartierul Central. Dar persanul învățase lecția. West Elephantina era un oraș extrem de scump. În West Elephantina locuia Amphiaraios, în West Elephantina se termina vânătoria celui de-al Doilea Mileniu, în West Elephantina concerta Mississippi Fred Traore, în West Elephantina se plăteau șpăgi și se trăgeau țepe.

S-a căutat de câteva ori *minae* germanice. Le-a numărat. Cinci *minae* care au pocnit sec pe biroul recepției.

— Vreau acces direct la cymbalofon...

— Să vă conduc! a spus recepționarul și s-a apropiat de Rustam, culegând din mers *minae*-le.

— Mă descurc și singur.

După o oră și jumătate, a auzit o bătaie la ușa camerei sale. N-a răspuns. Bătaia s-a repetat, iar vocea de pe hol a rostit în șoaptă:

— E pentru d-na Naila Trong! Un mesaj pentru Naila Trong!

Rustam a luat-o spre intrare cu pași mici, pipăind obiectele din cameră. Aprinsese toate luminile, începuse să vadă din ce în ce mai bine, dar nu se simțea încă în stare să aprecieze corect distanțele. Ca și cum picioarele și mâinile i se telescopau în permanență: călca pe covorul gros când, de fapt, avea senzația că piciorul îi este în aer, atinge pereții când, de fapt, avea senzația că brațele îi plutesc fără sens. Al naibii Amphiarao!

A deschis ușa și a luat cilindrul. L-a pipăit. N-avea ștanța *Hippias Comcom*. L-a privit, dar literele încrustate în metal nu-i spuneau nimic. Atunci, și-a trecut palma peste înscris și a înțeles: NOVUM NAUCRATIS – SECRETARIAT SUBPREFECTURĂ.

— Să vă ajut, domnule? a dat mesagerul să scoată hârtia din cilindru.

Rustam s-a prefăcut că se uită țintă în ochii lui. A rămas așa, cu gâtul înțepenit, ca și cum l-ar fi sfredelit cu privirea pe noul venit, timp în care a extras mesajul din cilindru, l-a desfăcut și și-a trecut degetele peste el. A răsuflat ușurat. Funcționarii ăștia n-o să se schimbe niciodată! Oriunde ar fi fost, fie că lucrau pentru Imperii, Corporații sau confrerii religioase totdeauna o să trimită hârtii cu antet, pe calc poros, cu înscrisuri tipărite în relief.

— Cornelius Agricola ăsta al meu e un tip de rasă! a zâmbit Rustam acru, vorbind rar.

— Cornelius Agricola este subprefect de Noua Atlantă, s-a simțit șifonat mesagerul.

— A avut grijă să stabilească asta foarte clar! a constatat Rustam, trecându-și palma peste antet, după care a mai parcurs mesajul o dată. Subprefectul primise instrucțiuni de la Roma. Doi agenți din West Elephantina vor lua legătura cu persanul, înainte de crăpatul zorilor. Dispuneau de o echipă relativ puternică pentru supraveghere acolo, în oraș, iar Rustam va dispune de ei după bunul ei plac. Urma semnătura. Rotundă, de tip mereu sigur pe el însuși. Probabil că e vreun gras căruia îi place să dea ordine fumând, stând răstignit în fotolii, cu picioarele cățarate pe masă, și-a imaginat Rustam.

— Câte livre trage Cornelius ăsta al tău? a întrebat persanul, de-a dreptul ironic de data asta.

— Vorbiți despre subprefectul Noii Atlante, domnule! a subliniat mesagerul, din ce în ce mai jignit.

— Vorbim despre un tip care se întâmplă să fie încă subprefectul Noii Atlante... Întrebare: pentru cât timp?

Mesagerul a făcut un gest brusc. Și-a aranjat vesta britonă și pantalonii largi, ridicând bărbia în sus. Nu. Nu era amenințător. Doar

că-și jucase rolul de funcționar călcat pe bătătură.

— Răspunsul, d-le Kaïr! s-a răstit el.

Rustam a scos bricheta din buzunar, a aprins mesajul trimis de Cornelius Agricola și a introdus hârtia arzândă în cilindrul de metal ștanțat cu însemnele secretariatului subprefecturii. L-a întins individului din fața sa, care îl privea uluit.

— Poftim! Vezi să nu te arzi! a mai spus el și a închis ușa în nasul mesagerului.

Cerul era din ce în ce mai lucios. Rece și tăios, ca orice răsărit de Marte. Rustam se pregătea să citească iarăși inscripția *promo* a băncii SEMINOLE – HOROWITZ când a auzit bătăile la ușă. N-a răspuns. Bătăile în ușă s-au repetat. Chiar atunci, Marea-Ocean a scânteiat portocaliu. Soarele ieșea din apa cenușie, umed, ca un submarin orbitor, sferic, plin cu aer stătut.

— Un mesaj pentru Naila Trong! s-a auzit o voce de pe culoar.

— Intrați! a spus Rustam, pufnind în râs. De când dispăruse, Naila primise mai multe mesaje decât toți anii petrecuți în apropierea lui... Uite că erau o grămadă de tipi care știau de ea și care o căutau cu disperare acum, când plecase vraiste fără să-și lase adresa.

Ușa s-a deschis și doi inși îmbrăcați în pelerine iberice groase, au intrat în cameră și s-au îndreptat spre Rustam:

— Venim din partea prietenului nostru comun. Eu sunt... a început cel mai apropiat.

— Nu mă interesează nici un nume! l-a întrerupt Rustam. Știm cu toții foarte clar ce avem de făcut. Voi știți foarte clar cum mă cheamă pe mine. Eu zic că asta e suficient.

Cei doi s-au privit scurt și au ridicat din umeri. Au ochit apoi fotoliile din dreptul ferestrei. S-au dus spre ele și s-au așezat. Unul dintre ei și-a aprins o țigară.

Deranjează? a întrebat.

Rustam a făcut semn că nu. Celălalt a dat să vorbească:

— Domnul...

— Am spus: fără nume! a repetat Rustam, nervos, după care a continuat: Am înțeles că dispunem de o echipă antrenată...

— Exact! a zis primul, suflând fumul direct în ochii persanului. Dar Rustam a părut că nu remarcă gestul. A crezut că ochii îi joacă iar feste, un efect secundar al întâmplărilor de peste noapte, așa că s-a uitat din nou la inscripția violetă a băncii, scăldată de acum în rafale de raze purpurii ce țâșnea din Marea-Ocean.

— Câți oameni? a întrebat.

— Treizeci.

Și-a aprins și el o țigară și a mai sorbit o gură de cafea. A revăzut în minte clădirile din jurul Bursei. Treizeci de inși... Mda...

— Pe clădirea Bursei... Putem planta pe vreunul din oamenii noștri

pe clădirea Bursei?

Agenții lui Cornelius Agricola au căscat ochii. Pe clădirea Bursei? Ce dracu' putea face un tip cățarat pe acoperișul Bursei?

— În principiu, da... Putem plasa un om *pe Bursă*...

— Buun! În jur sunt cinci clădiri mai înalte. Ne mai trebuie câte un om pe fiecare dintre *insulae*-le astea...

Agentul care fuma a rămas cu țigara suspendată în aer. Închisese pleoapele pe jumătate și se bătea cu unghia în dinții de sus.

— Se poate. Și asta se poate. Mai rămânea cu 24 de oameni la dispoziție. P-ăștia unde-i punem?

— Paișpe străzi! Am numărat paișpe străzi care duc la Bursă. Eu nu știu care sunt străzile mai circulate. Voi trebuie să le știți... Puneți câte doi oameni pe străzile astea, iar pe restul, plantați câte un singur om...

Cei doi agenți au dat din cap. Cel care fuma s-a întins spre măsuta din mijlocul camerei și a stins țigara.

— Până aici e clar. Am înțeles cum vrei să amplasăm echipa. Acum, vreau să știm: ce are de făcut fiecare?

Rustam a tușit de câteva ori. S-a uitat prin cameră. Da, da! Putea să spună că vede perfect. A întins mâna spre cana cu cafea și a apucat-o fără ezitare. Da, da! Era sigur pe el!

— Cei șase de pe clădiri. Vreau să aibă deltaplane. Vreau să-mi urmărească ieșirile din Bursă, atunci când o să fie cazul! Vreau să zboare pe deasupra străzilor și să nu-mi scape din ochi pe dobitocii pe care *o să punem mâna*!

De data asta, agenții lui Agricola s-au îndreptat pe scaune. Înțepați.

— E vânt! În zilele astea bate un vânt teribil prin West Elephantina!

— Cornelius ăsta al vostru mi-a transmis că-mi pune la dispoziție profesioniști! Aveți așa ceva aici, sau dăm dracului toată treaba?

— Avem profesioniști, fir-ar al naibii să fie! s-a ambalat unul dintre agenți. Da' cum vrei tu să țină ei direcția pe curenții ăștia nenorociți dintre clădiri? Ce-o să se facă dacă ninge?

Rustam s-a uitat pe fereastră. Peste Marea-Ocean se strânseseră nori cenușii. Poate că nu va ninge. Poate că nu va ninge. Nu, nu! N-o să ningă!

— Nici gând să ningă azi în West Elephantina! Cât despre curenții de aer dintre clădiri, un individ deștept se folosește de ei, nu se lasă izbit de fațade! În Bactria, acum câțiva ani, am făcut chestia asta... Eu și o femeie... Naila Trong, aia de care ați întrebat când ați intrat în cameră...

De ce n-o pui pe Naila Trong să pândească de pe Bursă, atunci?

Rustam și-a dat ochii peste cap. ăștia îl luau peste picior, sau ce? ăștia chiar nu știau cum stăteau lucrurile?

— Dacă Naila Trong era cu mine, fiți sigur că dădeam liber la vreo zece dintre oamenii voștri... Să petreacă și ei cum trebuie ultima zi a

Mileniului. Și am fi fost mai puțini la împărțitul banilor... Deci?

Agenții lui Cornelius au oftat la unison. Unul dintre ei a scos o hârtie și a început să noteze ceva. S-a oprit la un moment dat și l-a întrebat pe Rustam:

— E vreun cymbalofon la recepție?

— Da.

— Bine. S-a întors către colegul lui și i-a întins hârtia. Du-te și ia legătura cu echipa. Și spune-le de șase deltaplane. Îi vreau pe cei mai buni... a făcut o pauză și s-a chiorât la Rustam. Ziceai ceva de niște bani de împărțit? De niște bani, alții decât cei plătiți de Prefectură?

Rustam i-a făcut semn că da. Că o să fie vorba de mulți bani. I-a și spus că West Elephantina era un oraș cam scump și cam provincial pentru gustul lui, dar că oamenii pe care îi reprezenta el nu se uitau la *minae*-le rare de Ceylon, când era vorba de rezolvat o treabă serioasă. Nu, nu! Niciodată nu se uitaseră la bani, chiar dacă trebuiseră să plătească șchiopi, nespălați, idioți și agramați! Pe agenții din Noua Atlantă în schimb, era o plăcere să-i plătești! Ei știau să aprecieze conturile cu multe zerouri. Băieții din Noua Atlantă știau să aprecieze cifrele mari la justa lor valoare.

— Și mai spune-le celor cu deltaplane că au nevoie de lămpi de semnalizare policrome! Ția de jos o să trebuiască să știe după cine se iau, nu crezi?

Agentul s-a oprit în ușă și a scris pe hârtie: *6 lămpi policrome de zi.*

— Tipul de la recepție o să vrea niște bani, a mai spus el, privind cu înțeles la Rustam. O să spună că ne transmite el mesajul...

— Îl cunosc de azi-noapte pe tipul ăla de jos... Da' n-a ieșit din tură?

— Recepționerii sunt o specie aparte, a zâmbit agentul. O *mina* ceyloneză pentru el!

— Mda. O *mina* ceyloneză.

Rustam i-a aruncat-o. Pentru o clipită, bara luminoasă a reflectat razele soarelui, apoi, agentul a prins-o în mână și a ieșit pe culoar, trăgând ușa după el.

— Și acum, să facem planul noi doi, a spus Rustam. Să vedem cum aflați voi datele care mă interesează pe mine, cum află ăia cu deltaplanele datele pe care să le transmită agenților de la sol, și cum o punem ca să ajungă totul la mine în timp util. Contra cost, bineînțeles!

— Păi, a început agentul, în primul rând, eu și colegul meu trebuie să aflăm ce unghi de emisie luminoasă a închiriat Hare Krishna din Bursă. Apoi...

XVII

Afișaseră primele prețuri în sala cea mare a Bursei. Bitum de Bactria cu 32 de *minae* tona, asphalt de Numidia cu 37 de *minae* tona, fier de Magnezia cu 90 de *minae* tona...

Rufinus a apărut brusc din spatele coloanelor înalte care străjuiau intrarea în complex. S-a oprit pentru un scurt moment, a privit dintr-o parte în alta în căutarea unei figuri cunoscute, și l-a localizat pe chinezul obez. Stătea lângă ghișeele unde se aglomerau deja ofertele cumpărătorilor.

S-a îmbujorat la față și a ridicat mâna, atrăgând atenția lui Wu Chen.

— Augurii! ți-ai așezat oamenii unde trebuie?

A luat-o iarăși din loc. Era îmbrăcat în tunică și pantaloni largi, neustrieni, care se asortau cu trăsăturile lui efilate, cu părul lui blond, tuns scurt. Chinezul și-a rostogolit șuncile după el.

— Oamenii mei sunt tot timpul la locul lor! a spus Wu Chen, hlizindu-se. Numai că am auzit un zvon cam neplăcut. Cică Amphiarao e foarte bolnav. Zic unii că n-o să apuce nici apusul soarelui...

Rufinus a privit tăios spre fața înecată în falduri tremurătoare de grăsime.

— Ce-i cu prostia asta?

— Nu-i nici o prostie! În general, zvonurile care ajung la mine, se dovedesc a fi adevărate. Așa că trebuie să ne grăbim, dacă vrei să ne alegem cu ceva de pe urma bătrânului... Să nu rămânem cu buzele umflate!

Wu Chen își recăpătase aplombul în fața lui Rufinus. Făcea parte din operațiune și juca acum pe terenul său: Bursa din West Elephantina. Se purta ca și cum uitase că vorbește despre tatăl lui Rufinus. Tatăl celui care îl plătea cu bani grei.

Ce naiba mai vrea? s-a întrebat tânărul Eutherius, dar n-a spus decât:

— Ești sigur de ce-mi spui?

— Absolut! Ar fi un ghinion teribil pentru tine. Nu mai pun la socoteală că diseară, în loc de sărbătoare, ar trebui să ai grijă de un mort! Îți dai seama? Un mort în familie la două mii de ani de la marea reformă calendaristică!

— E tatăl meu, obezule! Vorbești de tatăl meu! a șuiertat Rufinus.

în felul ăla pe care îl știa cu toții/ sau și-l amintea cu toții, atât de bine/

Chinezul însă continua să-l privească zâmbind. Dar, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap să-și ceară scuze pentru mitocănie, Rufinus nu-l mai

putea auzi. Apăruseră curierii, așezând în ordine ultimele știri generale:

EXPEDIȚIA LUI ADALBAERT A ATINS NOI PĂMÂNTURI, ACOPERITE DE GHEAȚĂ, LA SUD DE NOUA ATLANTĂ. MAI JOS DE 70 GRADE LATITUDINE SUDICĂ. SE ESTIMEAZĂ CĂ ZONA ESTE BOGATĂ ÎN ASFALT COMBUSTIBIL. CERCETĂRILE INGINERILOR COMPANIEI WONG & SEVERUS APRECIAZĂ LA PESTE...

— Poftim! Iar o să cadă cursul la asfalt persan! a constatat chinezul, căscând ochii. Am niște bani investiți în acțiunile persane. Scuză-mă puțin! Vreau să dau ordin să vândă! s-a repezit matahala, gata s-o zbughească de lângă Rufinus.

— Așteaptă!

Wu Chen a respirat adânc.

— Știu. Ai să mă faci celebru și bogat. Dar ăsta nu-i un motiv să-mi las afacerile *mele* din mână. Îl cunosc bine pe Wong, și ce spune el... Sau ți-e frică să nu ratăm începutul operațiunii? s-a luminat el brusc la față Nu-ți face probleme! Până începem noi...

— Nu te grăbi să tragi concluzii! a zâmbit Rufinus, redescoperindu-și reflexele de speculant Sau, dacă ții neapărat să vinzi îți cumpăr eu asfaltul...

Grasul și-a tras brusc capul înapoi:

— Ai chiar atâția bani? Ai spus că vrei să intri în competiție cu taică-tău pentru o partidă. Chiar dacă-i bolnav, bătrânul o să facă în așa fel încât să te stoarcă în câteva ore de toate lichiditățile! N-o să mai fii în stare nici să-ți plătești taxa de intrare într-un W.C. public!

— Îți cumpăr eu acțiunile, fir-ar ale naibii să fie, dacă ești așa de prost!

— Dacă te-ai tăcănit, al dracului să fiu dacă nu ți le vând... 34 de *minae* bucata! s-a lansat chinezul, dar, privindu-l mai atent pe Rufinus care mustăcea, a revenit: E-n regulă! Mai stau, dacă zici tu! Nu vând!

Între timp, curierii continuau să lipească afișele cu știri.

RĂSTURNARE DE GUVERN ÎN PROTECTORATUL INSULINDEI. NOUL GUVERNATOR, SYFAX GARDES, A ANUNȚAT CĂ VA DESCHIDE PORTURILE PE RUTA CIPANGU-TERRA AUSTRALIS.

S-AU DAT ÎN FOLOSINȚĂ VIA CAPIDAVA-SAGDUNUM. PRIMELE TRANSPORTURI DE CHIH LIMBAR COBOARĂ DINSPRE MAREA NORDULUI SPRE HELLESPONT, TRANZITÂND BOSPHORUL CIMMERIAN.

TRUPELE SCYTHICE AU FOST RESPINSE ÎN NUBIA DE OFENSIVA GARAMANȚILOR. MLAȘTINILE ASFALTICE DIN TRIPOLITANIA AU FOST REOCUPATE...

— Eh, ai văzut? a zâmbit Rufinus. Dacă apucați să lansezi vânzarea, pierdeți o grămadă de bani.

— Cum naiba faci de știi toate astea? s-a mirat Wu Chen. Stau de

ani de zile prin Bursa asta împutită, dar niciodată n-am știut cum să fac ca să aflu mai devreme informațiile politice care mă interesează... Deși, sunt cel mai rapid în domeniu!

EXPEDIȚIA LUI ASTYAGES A TRECUT DE INSULA PHAROS. REVINE DE PE COASTA MALABAR. VAMA DIN NAUCRATIS ANUNȚĂ CĂ ASTYAGES ADUCE 500 DE TONE DE GHIMBER, 70 DE TONE DE NUȘOARĂ, 85 DE TONE DE PIPER...

AVEM ÎN PORT UN NOU TRANSPORT DE STICLĂ FENICIANĂ. O PARTIDĂ DE 200 DE TONE, LA 84 DE *MINAE* PER TONĂ. CEL MAI VOLUMINOS TRANSPORT DIN ULTIMELE 9 LUNI...

Rufinus a făcut cu ochiul spre Wu Chen:

— Țsta e anunțul nostru. *Afacerea* noastră. Aranjează să înceapă notarea cursurilor!

Mwana privea de sus, din birou. Încă buimacă din cauza ultimelor două ore petrecute cu Aelia. Tranzacțiile începuseră să se încălzească, iar Amphiaraos dăduse deja primele comenzi de cumpărare: 30 de tone de sticlă la 84 de *minae* tona. Iar acum, pe panoul înalt apăruse o nouă comandă. Un necunoscut oferea 86 de *minae* pe tona de sticlă Feniciană. Baalbek veritabil, după cum umbla zvonul pe coridoare.

— Să așteptăm răspunsul bătrânului, s-a întors Mwana spre Aelia. Nu obișnuiește să lase sticla din mână. Mai ales când o are atât de aproape, chiar în port! Deține un fel de monopol asupra ei, aici, în West Elephantina! De când s-a lansat în producția de locomobile, știi...

Frizonă a dat din cap, sugerând Mwanei s-o lase baltă. Știa și ea chestia asta. Parbrize, mânere și oglinzi. Mai ales la locomobilele de stradă. Numai că, acum o interesau prețurile și privea la panourile cursurilor. A chemat la ea pe unul dintre frații trimiși de guru:

— Du-te și dă comanda de urmărire a mesajului prin luxofori! Poate reușim să prindem ceva... Și spune-le că aranjamentul cu bitumul a căzut. Bătrânul se bate pentru o partidă de sticlă...

Începuse prost. Speraseră să-l atragă în jocul cu bitumul. Ieftin, legat de producția de locomobile, cu partide destul de rare în ultima vreme, avea toate condițiile să fie căutat de Amphiaraos.

Bătrânul dorea însă sticlă. Dorea să cumpere sticlă în ultima zi a Mileniului...

După numai cinci minute, a sosit prin curier răspunsul lui Amphiaraos: 87 de *minae* tona. În câteva secunde, panoul a afișat noul preț, la comanda agentei de bursă. N-a trecut mai mult de un minut și grupul de jos a făcut o nouă comandă: 130 de tone a câte 88 de *minae*.

— Pfuh! Se anunță o zi înfierbântată! a constatat Mwana. Sunt unii care se pun cu bătrânul... dar asta ne va ajuta să-l localizăm, nu? Va trimite mai mulți curieri și ne va ușura sarcina... s-a gudurat negresa, privind la frizonă.

Aelia i-a răspuns sec:

— Află mai bine cine sunt ăștia care cumpără sticlă!

Mai era cineva pe urmele lui Amphiaraos! Cineva care aplica un plan similar cu al krishnaiților. O rețea romană paralelă cu a lui Rustam? Sau chiar Rufinus?

— Vreau să știu cine se bate cu bătrânul Eutherius pe partida de sticlă, a șoptit Mwana în pâlniile din stânga biroului. Să așteptăm, s-a întors ea spre Aelia, băieții mei nu pierd timpul.

Au aflat răspunsul concomitent cu noul ordin de cumpărare al lui Eutherius: 89 de *minae* tona.

— Cei care se bat cu grupul lui Amphiaraos sunt oamenii lui Wu

Chen, grasul! Cică vor să facă o mare investiție imobiliară în Arapahoe... a spus Mwana.

— Pe mă-sa, investiție imobiliară în Arapahoe! a exclamat Aelia și s-a întors spre krishnaiți: Urmăriți luxoforii! Urmăriți-i cum trebuie! Poate aflăm ceva! Bătrânul va fi obligat să culeagă informații direct de aici! O să fie obligat să vină la Bursă!

Rassul a operat primul mesaj către centrul *Hare Krishna*:

— N-am stabilit încă poziția lui Amphiaraios. A intrat în competiție cu grupul lui Wu Chen pentru o partidă de sticlă. În Bursă are loc o escaladare rapidă a prețurilor la sticlă. Aranjamentul nostru cu bitumul a căzut.

În clădirea Bursei, luxoforii începuseră să clipească nebunește. Era practic imposibil să acoperi tot peretele rezervat transmisiei luminoase pentru a căuta să descifrezi un anumit mesaj emis în afară. Rassul avusese dificultăți chiar în recepționarea comunicației care îi era adresată, deși luneta lui de recepție era plasată exact în unghiul de emisie închiriat. Pur și simplu, mesajele luminoase erau prea aglomerate.

Chiar atunci, cei de la centru l-au întrebat prin cymbalofon:

— Nu poți să-l localizezi pe emițătorul bătrânului?

Primul gând al lui Rassul a fost să transpună o înjurătură în ritmurile distincte ale cymbalofonului. Dar, în acel moment, oglinda a început să pâlpâie, semn că trebuia să primească un nou mesaj din complexul Bursei. Și-a tras pe ochi ochelarii cu lentile groase, închise la culoare, și a început să scrie grăbit, privind prin lunetă.

Agenții subprefectului Cornelius Agricola patruleau în dreptul intersecției dintre via Parisii și via Dioclețian. Aveau sub ochi atât fațada Bursei, încărcată cu luxofori, cât și cele două stații de recepție a mesajelor luminoase, închiriate de adepții lui Krishna.

Împărțiseră bani grei la serviciul de comunicații al Bursei și aflaseră ce unghiuri de transmisie închiriasse gașca chelioșilor. Noroc că fusese vorba despre krishnaiți! Nu-i înghițea nici dracu', așa că informațiile despre ei se vindeau fără multe fasoane. De fapt, stabiliseră cei doi agenți, erau singurele informații cumpărabile prin mită de la Bursă... Celelalte grupuri erau prea bine protejate. Dar *Hare Krishna*ăștia, infiltrați peste tot, operând cu bani dintr-un imperiu în altul, cu mâinile băgate până la coate în toate mișeliile... fiecare cetățean considera că face un gest de eleganță elementară în a-i turna oricui...

— Pe krishnaiți și pe tipii nu prea bogați! Păștia putem să-i cumpărăm ușor, conchiseseră cei doi pentru a suta oară de când făceau echipă.

Acum interceptau, cu dificultate, ce-i drept, *toate* mesajele chelioșilor emise din clădirea Bursei.

— Pregătește-te să notezi! Iar paseazăăștia un mesaj către Rassul!

S-au apucat să stenografieze, nestânjeniți. Prezența lor pe stradă, înarmați cu stil, cu hârtie, nu atrăgea nimănui atenția. Prefectura West Elephantinei nu reușise să treacă prin vot proiectul de lege care interzicea interceptația mesajelor particulare provenind de la Bursă. De altfel, cei doi se mișcau într-o aglomerație de indivizi care priveau cu lunetele spre fațada Bursei, plină de luxofori. Niște aventurieri, cu toții. Care sperau să dea lovitura, aflând primii cursul la cutare sau la cutare marfă.

— Scrie: Wu Chen a ridicat prețul sticlei la 94 de *minae* tona. Eutherius trimite curier după curier în biroul Mwanei. Nu putem încă să stabilim poziția bătrânului. Curierii angajați suplimentar au primit mesajele *tot* la domiciliu, prin cymbalofon. A făcut o pauză, a mai privit o dată luxoforul urmărit și a stabilit: Bun! Țsta e un mesaj terminat. Îi joacă moșu' ca pe hoții de cai!

Celălalt a încheiat transcrierea comunicării. A pus stilul și plăcuța în buzunar și și-a suflat în palme. Apoi s-a uitat pe acoperișul Bursei, făcând un semn scurt cu mâna. Un braț a fluturat acolo sus, în loc de răspuns. Au urmat trei sclipiri portocalii de lampă policromă.

— Bun. Țsta e gata să-și ia zborul. Numai să-i punem noi ardeii la cur...

Au continuat să privească de jur împrejur, pe clădiri. De pe *insula* Corporației de Latex Cherokee s-au văzut aceleași sclipiri portocalii. Blocul de la intersecția Dioclețian cu Parisii, Turnul de Control al Locomobilelor de Coastă, Cazinoul Yasodaro oamenii lui Agricola erau peste tot. Gata să-i urmărească pe cei din Bursă. Gata să-i pună pe agenții de pe stradă pe urmele lor și gata să-l pună pe Rustam pe jar.

— Mmhh... dispozitivul e la locul lui.

— Bineînțeles că e la locul lui. Banii nu sunt la locul lor?

Minae-le erau la locul lor. Reflex, ambii agenți s-au scotocit în buzunare și au scos ordinele de plată cu antetul *Iulianus Celler* – ARENAE TYRSAE... Adresate Băncii SEMINOLE –HOROWITZ. Era bine să ai astfel de hârtii prin buzunare în ultima zi a Mileniului.

— Cel mai mult aș fi vrut ca azi să stau acasă și să beau hydromel din cel bun, de Norvegia... Și acum, uite! Am ajuns să batem strada, în ger!

— Zi mersi că a stat ninsoarea! Ne făcea oameni de zăpadă și ne-am fi chinuit ca naiba să descifrăm mesajele luminoase... Al dracu' moș! Ai văzut cum își recrutează curierii acum? Parcă ar avea catalog cu ei!

— Am zis-o mereu! Amphiarao Eutherius se joacă! Se joacă atunci când recurge la serviciile companiilor de curieri! Îi are în mână pe toți... S-a oprit și a bătut de câteva ori cu picioarele în caldarâmul înghețat. Ce zici? Merită să transmitem mesajul ăsta la șefi?

— Nu. Nu mi se pare important. Mai bine să intrăm undeva, să ne încălzim un pic...

— N-ar strica! a comentat celălalt și a privit de jur-împrejur în căutarea unei taverne apropiate. Era ger și vântul rece aducea un miros sărat de alge.

Deodată însă, luxoforul pe care îl urmăreau a început să clipească din nou.

— Las-o baltă! Notează! a exclamat nervos primul agent și și-a pus luneta la ochi.

Rustam a plescăit și a așezat pe masă pachetul unsuros. Găsise pe Parvum Avenue un restaurant persan și nu pierduse ocazia să-și cumpere o porție de *şaşlâc*.

Intrase vesel în camera închiriată de sectă. Juca pachetul fierbinte cu mâncare dintr-o mână în alta. S-a uitat amuzat la Sapor și l-a invitat să guste din bucatele aromate, cu mentă tocată mărunt, burtă de vițel și usturoi.

— Nu mâncăm ceva înainte de treabă?

Krishnaitul adulmecase pachetul de la depărtare. Dacă Rustam bănuia ceva și pusese otravă în mâncare? Poate că persanul se mitridatizase împotriva unor otrăvuri pe care le putea împărți acum bine mersi cu Sapor.

sapor avea dreptate/ într-o oarecare măsură/ regulamentul interior al polițiilor hermetice prevedea mitridatizarea agenților împotriva otrăvurilor cunoscute/ prea îi alergau dintr-o parte în alta a Imperiilor, ca să-i lase așa/ expuși unor pulberi măsurate cu miligramele/

Cu toate astea, Rustam nu otrăvisese *şaşlâcul* pe care îl oferea lui Sapor.

— E cu burtă? a reușit sectantul să localizeze unul dintre mirosuri.

— Exact, a zâmbit persanul.

— Îmi pare foarte rău... trebuie să te refuz. Krishna îmi interzice să mănânc orice fel de carne... Hare Rama! s-a bucurat el că găsise o ieșire onorabilă din impas.

ieșire elegantă/

Asta era. Greșise când schimbase locul cu Rassul? Nici prezența lui Rustam nu-i inspira siguranță lui Sapor. Oricum, bine că scăpase de miezul problemei. N-ar fi suportat să știe că este depozitarul unor informații esențiale pentru krishnaiți. Frați de-ai lui muriseră pentru mult mai puțin decât participarea la *înlocuirea* lui Amphiaraios Eutherus!...

Rustam se ridicase de la masă și privea pe fereastra ce dădea spre Forul West Elephantinei. În loc de rostre, ca la Roma, piața de marmură era împodobită cu parûrile de pene colorate, care aparținuseră sachemilor învinși de legiuni. Clanuri întregi: Iroquius, Mohegan, Algonquin, Delawarus, făcute praf și pulbere acum două-trei sute de ani...

— ... Wu Chen crește prețul la sticlă, transmitea Sapor în cymbalofon spre centrul *Hare Krishna*. Se vehiculează, de asemenea, zvonul că Amphiaros e grav bolnav. În Bursă, gurile rele spun că nu va apuca nici măcar apusul soarelui...

Receptorul cymbalofonului a început să vibreze, disritmic, pe diferite tonuri, livrând răspunsul înapoi:

— Cât este acum cursul sticlei?

— 95 de *minae* tona.

— Zvonul despre moartea apropiată a lui Eutherius ne-a parvenit și nouă. Prin trei canale separate. Informație confirmată, deci... Vom transmite noi instrucțiuni Aeliei. Terminat.

Rustam a zâmbit, privind la Sapor:

— Ce importanță are dacă bătrânul crapă? Noi trebuie doar să-i localizăm bârlogul. Să punem mâna pe toate cheștiile alea... pe care le caută șefii noștri.

Sapor și-a aprins o țigară și a strâmbat din nas.

— Spune-mi! Ți-ai cumpărat vreodată un daguerrotyp?

— N-a fost nevoie. Am primit daguerrotypuri de la șefii mei. Am lucrat foarte des cu ele. Profesia, pricepi? a replicat Rustam.

— Mă rog... și ce te-ai fi făcut dacă ți-ar fi pus cineva daguerrotypul în brațe fără să te învețe să-l folosești? Rustam s-a încruntat, neînțelegând unde bate krishnaitul. Dar acesta a continuat: Cam asta se va întâmpla dacă vom pune mâna pe Însemnele lui Amphiaros, fără să obținem și maniera lor de utilizare. Așa că, eu unul sper ca moșul să nu crape înainte să punem mâna pe el.

Discuția s-a întrerupt. Un nou mesaj prin luxofor făcea să sclipească oglinda receptoare.

— Nu vrei să încerci? i-a întins Sapor ochelarii cu lentile închise la culoare.

Rustam a dat din cap că nu. Prefera să-i urmărească pe agenții lui Cornelius, care se învârteau prin aerul înghețat al străzii. Notau de zor, și ei, mesajele care plecau din compexul Bursei. Gata să-i transmită lui Rustam esențialul. O comunicare scurtă pentru care ochii lui antrenati n-aveau nevoie de ochelari.

S-a apropiat de fereastră. A privit spre acoperișul Bursei. Nu putea să vadă decât colțul unei pânze, ținut întins de trei spițe înguste de oțel lucios. „Idiotul!” s-a gândit. „Dacă-l observă chelioșii ăștia? Sau oamenii lui Eutherius?”

S-a sprijinit de geamul rece și a suflat un jet de aer cald, brumând sticla. Unul dintre agenți a ridicat privirea și a tremurat scurt din cap, întrebător. Rustam a tras o linie cu degetul peste cercul de abur condensat, ca o săgeată indicând acoperișul Bursei. Cei de jos s-au uitat instinctiv în direcția arătată de Rustam. Au început să discute agitat, iar unul dintre ei s-a repezit să intre într-o tavernă. Probabil că

transmite un mesaj prin cymbalofon, i-a trecut persanului prin cap și s-a proptit cu coatele pe pervaz, urmărind acoperișul Bursei.

— Chiar n-ai de gând să-i probezi? a întrebat Sapor. Dacă tot admiri panorama...

Persanul a luat ochelarii și i-a potrivit pe nas. Între timp, agentul ieșise din tavernă, făcând un semn de asigurare spre Rustam: a ridicat palma stângă desfăcută și degetul mare de la mâna dreaptă.

— Ei?... Vezi ceva? a mormăit Sapor.

— Ba da! Se vede perfect! a răspuns persanul și i-a dat ochelarii înapoi, surâzând... Colțul de pânză de pe acoperișul Bursei dispăruse, tras la adăpost.

Rufinus urmărea afișul cu noul preț la tona de sticlă: 98 de *minae*.

— Cronometrează din acest moment! i-a ordonat lui Wu Chen.

Chinezul a marcat secunda afișării pe banda de hârtie care ieșea continuu din ceasul mecanic de pe birou.

Se aflau chiar sub panoul de afișare a prețurilor. Până acum, reușiseră să dezechilibreze două companii de curieri privați, care nu ținuseră pasul cu ordinele repetate trimise de Eutherius. Dacă o vor ține tot așa, vor crea tensiunea necesară prin care să-l facă pe Amphiarao să greșească. Să greșească și să iasă la lumină.

Rufinus nu ținea minte ca tatăl său să fi greșit de prea multe ori. În nici un caz, nu greșise când era vorba de bani sau de influență. O auzise o singură dată pe mama lui (cu doi sau trei ani înainte să moară) că Amphiarao „greșise nepermis... Amphiarao n-ar fi trebuit să se încreadă în Louella. Amphiarao a *greșit*, crezând în ce-i spunea Louella”.

Și se părea că mama lui Rufinus avusese dreptate. În ciuda programului strict pe care și-l impusese, Amphiarao începuse să-și petreacă prea mult timp cu femeia aceea. Louella. Rufinus era mic pe atunci și nu reușea să-și amintească de ea: cum arăta, cum vorbea, și, mai ales, de ce își petrecea tatăl său atât de multe ore cu ea.

Avea doar șapte ani pe vremea când surprindea discuțiile în șoaptă, dar nervoase, dintre părinții săi.

— Dar ai promis, Amphiarao! Mi-ai dat toate asigurările! Ai spus clar că n-ai *cum* să te legi de vreo altă femeie!

adică cum?/ cum să te legi de o femeie?/ ce fel de sfori erau alea cu care te legau femeile?/

Amphiarao începea să respire zgomotos, ca atunci când îi certa pe cei doi fii ai săi. Dar nu îndrăzneă s-o certe și pe Deborah, soția lui și mamă a lui Rufinus și Virgilius.

— Ai spus că ești prea ocupat. Că ai probleme mult prea importante de rezolvat. Că nu-ți permiți luxul să-ți găsești o alta...

— Ai bani. Ai proprietăți, a ripostat Amphiarao liniștit. Avem doi copii reușiți. Ce mai dorești, Deborah?

dar respira greoi/ rufinus îl auzea cum șuieră gros/ ca atunci când se supăra pe el sau pe virgilius/ chiar era legat/

— Știu că am tot ce-și poate dori o matroană. Știu că sunt bine privită. Dar asta nu înseamnă că tu nu m-ai mințit. Asta nu înseamnă că mai cred că operațiunile tale financiare pot să mă țină la adăpost de... de... Nu mai cred că afacerile tale îți sunt suficiente.

— Finanțele chiar *sunt* importante, a murmurat Amphiarao, încercând să se apere de acuzațiile Deboarei.

deborah era insistentă însă și nu pierdea șirul discuției, chiar când amphiaraos lansa piste false/

— Da. Ai finanțele. Și comerțul. Și politica. Faci numai lucruri importante. De care depind zeci de mii de oameni. Așa e. Dar m-ai *mințit*! Cât de importante sunt lucrurile pe care le faci tu, încât să-ți *permită* să mă minți? întrebese Deborah.

— Nu pot să-ți spun mai mult, Deborah. Nu pot, venise răspunsul răgușit.

— Greșești, Amphiaraos. Greșești.

Lui Rufinus îi fusese imposibil atunci să-și dea seama în ce fel greșise tatăl lui. Iar după ce crescuse suficient ca să priceapă ce anume se petrecuse, persista în a respinge faptul că Amphiaraos era în stare să greșească... În definitiv, nu el era cel care îl învățase să se folosească de femei ca de niște obiecte? Îl dusesse la lupanare de foarte mic:

— Tu nu trebuie să le consideri pe *ele* niște stavile. Pur și simplu, sunt niște entități lipsite de importanță. Sunt capabile să mănânce timpul bărbaților importanți și să-i facă să pară ridicoli. Tu nu trebuie să ajungi să *greșești* în privința lor, așa cum am făcut eu. Află că eu am auzit de un tip care din delicatețe, a ajuns să-și piardă viața...

Greșeală. Amphiaraos pronunțase cuvântul. Deși o îndepărtase pe Louella. Deși continuase să câștige bani mulți și să-i schimbe pe guvernatori ca pe mânuși. Deși continua să facă și *celelalte* lucruri, de care nu-i povestea lui Deborah.

Asta, până să nu moară Lucullus, bunicul lui Rufinus. De la moartea lui, Amphiaraos dispăruse, lăsându-și copiii și soția de izbeliște.

fugit în noua atlantă/ unde era și mai puternic/ un bărbat puternic/ fără soție/ fără copiii lui/ și fără louella/

— Adică, cum a greșit? se tot întrebese Rufinus după aceea.

Acum, spera însă să-l facă să greșească *cu adevărat*. Să greșească exact acolo unde era infailibil. În aranjamente și combinații.

— Crezi că o să obținem date suplimentare dacă cronometrăm răspunsurile bătrânului? a întrebat obezul, cu voce scăzută, privind în vraful de hârtii care rula sub ochii lui.

— Sunt sigur! Numai că acum vreau să aflu un lucru clar! De unde vine curierul care aduce răspunsul la noul nostru preț! Asta vreau să-mi afli!

Rufinus și-a aprins o nouă țigară și s-a sprijinit de marginea biroului, încrucișând gleznele. Wu Chen închisese ochii și dădea din cap că da, îi va afla această informație. Apoi, s-a așezat pe un fotoliu din lemn de cedru și s-a pus pe așteptat.

După câteva minute, s-au văzut semnele Mwanei din spatele vitrinei de cristal a biroului ei. Marcatorii s-au cățărat pe panou și au afișat noul preț. Cel cerut de bătrânul Eutherus: 100 de *minae* per tonă.

— Patru minute și 24 de secunde! a anunțat Wu Chen, oprind cronometrul.

— Splendid! Acum, vezi de unde mă-sa vine papagalul ăsta de curier! a suflat Rufinus, provocând instantaneu o vânzoleală printre oamenii chinezului. Se grăbeau să alerge sus, în biroul agentei, să-l prindă pe tipul care adusese ultimul mesaj al lui Amphiaraoș.

Sala Bursei plesnea de ecourile vocilor. Agenții își frângeau mâinile că nu aveau suficientă sticlă în stoc pentru a lansa o contrapartidă de vânzare acum, când cursul crescuse artificial, cu mult peste valorile etalon. Wu Chen pufni în râs, gândind la cum trebuia să arate peretele cu luxofori: o perdea de artificii nebune, care încercau să anunțe demența ce cuprindea dreptat Bursa.

Un prolog neașteptat pentru artificii care vor ilumina la noapte trecerea în Mileniul al III-lea.

— Curierul a primit mesajul la el acasă, prin cymbalofon. Locuiește în Dioclețian, la numărul 89! a spus unul dintre oamenii lui Wu Chen.

— Repede! Harta! a ordonat chinezul, făcând semn lui Rufinus. Au examinat împrejurimile Bursei și, brusc, degetul umflat a desemnat un punct aflat oarecum la stânga peretelui cu luxofori.

— Cât face un curier de acolo până la Mwana? s-a interesat Rufinus.

Wu s-a încruntat și a răspuns sacadat, de parcă nu-i venea să creadă:

— Nu mai puțin de patru minute! Oricât de mult s-ar grăbi! ți-am spus doar că am mai calculat drumurile astea... Cum dracu' face Amphiaraoș?

Rufinus a zâmbit și a început să scruteze prin sala mare a Bursei. Înțelegea în sfârșit în ce fel reușea tatăl său să-i scoată din minți pe toți. Acum, de pildă, abia dacă avusese timp să transmită prin cymbalofon mesajul către ultimul curier. Sau se afla pe undeva prin sală, sau avea posibilitatea de a înregistra, instantaneu, de unde se afla, afișajele de pe panou.

Relaxat, Rufinus a început să se plimbe într-o parte și în alta, studiind ghișeele, birourile, statuile și coloanele sălii centrale a Bursei.

Varrus examina noul preț de pe panoul de afișaj. Și-a ridicat sprâncenele bogate și a fluierat lung. Ecranul îi oferea o imagine cețoasă a Bursei. Dar, putea să distingă cu destulă claritate figurile disperate ale agenților. Sunau înnebuniți în toate părțile, doar-doar ar găsi o partidă de sticlă de care nu știa nimeni. O partidă de sticlă pe care s-o arunce în sorbul nebunesc al prețurilor Bursei din West Elephantina.

— 101 de *minae* per tonă!

Operatorul cymbalofonului a urmărit lista cu adrese și a făcut apelul. Vibrațiile mesajului au umplut camera, înalte sau joase, grăbite sau rare...

— Mai avem doar trei curieri în așteptare! a anunțat el când a

încheiat transmiterea mesajului.

— Splendid! a pufnit bătrânul. Comunică agenției că avem nevoie să angajăm rapid noi curieri! S-a răsucit în fotoliu și l-a scrutat cu atenție pe general. Ei? Ce zici?

Varrus n-a răspuns imediat. Cercul grupurilor care îl vâneau pe Eutherius se strânsese din ce în ce. A focalizat imaginea ecranului în sala mare a Bursei și a început să baleieze planșeul pe care se vedeau o grămadă de oameni agitați.

— Ecranul se încinge prea tare, Amphiaros! a anunțat el după ce așezase mâna pe capac.

— Schimbă canalul! a sosit ordinul bătrânului. Și să vină echipa tehnică! Să vină și să nu mai iasă de aici! Sunt doar niște lămpi, fir-ar ale dracului... se prăjesc de atâta utilizare, iar eu am nevoie să controlez situația. S-o văd, adică...

— Wu dă 105 *minae* pe tonă! a anunțat Varrus din nou.

— Iar noi dăm 106 *minae*! a strigat bătrânul nervos, prins în jocul speculațiilor. Măcar de i-am mai atrage și pe alții în licitație! O să ieșim din joc și o să-l lăsăm pe Wu să se descurce cum știe el mai bine cu sticla asta inventată! Îl zburăm definitiv din Bursă! Când o să-l prindă că a speculat un stoc fictiv...

— Venerabile! Nu trimitem o echipă și în sala Bursei? s-a interesat unul dintre tehnicieni. Trebuie să controlăm pictogramele mobile de acolo! Cred că la ora asta poți să prăjești ouă pe ele!

— În regulă! Și mai trimiteți o echipă și la cablaje! a ordonat bătrânul și a țâșnit în picioare, apropiindu-se de ecran. Tot rahatul ăsta e doar din cauză că am blocat lansarea plăcuțelor... cum naiba le zice? s-a întors către Varrus.

— Plăcuțe integrate.

— Exact! Plăcuțe integrate. Dacă le aveam acum la dispoziție, nu ne mai împiedicam noi de problemele astea tehnice! Care mă fac să pierd timp!

— Dacă lansai plăcuțele, mai reușeai să ții electricitatea numai pentru tine? Dacă le dădeai drumul, n-ar fi fost decât o problemă de câțiva ani ca ei să pună mâna pe electricitate! Măcar lămpile catodice, și tot le-ar fi scos pe piață până la ora asta...

Amphiaros s-a încruntat, și-a trecut mâna peste față nervos și s-a sprijinit de birou.

— Mda. Chiar și meciul de azi ar fi fost altul. Dacă *ei* aveau electricitatea. Și lămpile astea nenorocite. Poate că, acum, n-aș mai fi fost decât un fel de Wu Chen. Un simplu speculant.

Varrus s-a dat lângă el și i-a pus mâna pe umăr:

— N-ai fi fost doar Wu Chen! Însemnele ar fi fost tot la tine. A făcut o scurtă pauză, după care a continuat: Ești încă în formă, Amphiaros! Dacă vrei, întrerupem de acum tot jocul ăsta! Poți încă să mai porți

povara Însemnelor!

Eutherius l-a privit atent pe general și a zâmbit:

— Cât timp crezi tu că-ți ia să înveți să te folosești de Însemne? O lună? Șase luni? Un an?

— Nu știu. Probabil că trebuie destul de mult timp...

— Varrus! Nu te supăra, dar nu ești decât un indian prost! Să știi și tu că Însemnele și puterea dată de ele se preiau imediat. Pe loc, înțelegi? Învingătorul ia tot! Dacă ei sunt în stare să mă descopere, înseamnă că judecă mai corect decât mine. Deci, Însemnele trebuie să le aparțină, înțelegi? N-am cum să opresc vânătoarea, înțelegi?

— Cred că da... cred că înțeleg!

— Eh, tot e bine că ai învățat de la mine cum se dă un răspuns corect... să te ferești de afirmațiile spuse răspicat! a râs Amphiaros. L-a bătut pe Varrus pe spate.

O oră. Maximum două. Atât se consuma pentru predarea Însemnelor. Atât petrecuse și Lucullus cu el. Încercând să-l învețe câte ceva. Să-i explice niște șmecherii, niște trucuri metode mai mult sau mai puțin ortodoxe de a dirija puterea Însemnelor. O simbioză din care Amphiaros prinsese prea puțin; drept urmare, se folosisese doar de înzestrarea nativă. Învingătorul lua tot. Pe sine, în primul rând.

— 107 *minae*! a citit unul dintre tehnicieni.

— Doamne, Doamne, cum îmi vine să-i las baltă să se descurce cu prețul ăsta! a pufnit Amphiaros.

— 108? a întrebat Varrus.

— 108! a aprobat Eutherius și cymbalofonul a prins să sune la noul curier.

— Să-i solicit și pe cei de la *Hippias Comcom*? a întrebat operatorul.

— Dă-i naibii! Alege altă companie! Ar fi prea de tot să-i bag lui Hippias bani în buzunar pentru că participă la jocul pe care l-am declanșat chiar eu! Ce zici, Varrus?

— Alege-i pe curierii de la *Powhatana*! a sugerat generalul.

— Eh, și cum îți spuneam, a reluat Amphiaros, a trebuit să recurg la o competiție între cei care știu de existența Însemnelor. Numai cei puternici le pot utiliza... N-ar fi fost mai ușor să-i las lui Rufinus moștenirea asta? Așa era obiceiul până acum... Dar, gândește-te: puteam eu să fiu sigur că Rufinus se descurcă sub povara lor?

— Văd că până acum se descurcă, a surâs Varrus.

nu/ nu era lingușitor/ moștenea puterea de a constata faptele/ de la strămoșii săi înfrânți de romani/ constata faptele și le afirma, fără să-și încarce remarcele cu scopuri din acelea, de care noi abuzăm când ne interesează urcarea eșaloanelor/ nu e clar?/

— Eutheriii au decis de sute de ani că la un moment dat trebuie să dezvăluim existența Însemnelor. Tocmai pentru a permite competiția care se termină astăzi! Un grup trebuie să fie, în primul rând, suficient

de puternic pentru a afla de ele. Apoi, trebuie să fie suficient de puternic pentru a pune mâna pe ele. Intrarea în Mileniul al III-lea trebuia să fie precedată de oferta concurențială a Însemnelor. Vezi bine că lumea din jurul nostru se dezagregă. A sosit deci momentul de care vorbeau strămoșii mei... Nu există concurență? Apar grupuri impotente. Și atunci, chiar că totul se duce de râpă...

Operatorul cymbalofonului s-a apropiat, grăbit, de cei doi:

— Toți curierii care așteaptă mesajele la domiciliu sunt consemnați! Nu putem face apel decât la cei bazați în agenții! Direct!

— Poftim! a râs Eutherius. Ce ți-am spus, Varrus? Băieții ne încolțesc. Totul e să nu mă las și eu prins în joc! a stabilit el după o secundă de gândire.

În pelerina roșie, cu platoșă aurită, costumul care conferea o greutate și mai mare ordinelor pe care le dădea în Bursă, Mwana privea prin cristalul de Moravia spre panoul de afișaj.

— E o nebunie... o nebunie... 110 *minae* per tonă! Cu 25 de *minae* peste cursul standard! Și asta, pentru o încărcătură fictivă! S-a întors spre curierul care tocmai revenise din port: Ești sigur că nu există un astfel de transport? Nici măcar în radă?

— Rapoartele port-controlului sunt clare! De două săptămâni n-a mai ancorat nici o navă cu sticlă în West Elephantina! Și nu se așteaptă un astfel de transport mai devreme de zece zile!

Mwana s-a întors în mijlocul biroului, printre agenții de bursă.

— Domnișoară, au început ei, știrea asta trebuie anunțată imediat, jos, la tranzacții! Avem informații certe că, trei sau patru grupuri financiare au luat deja legătura cu depozite din sud, ba chiar și din Vechiul Continent. Caută sticlă cu toții... ca demenții!

Negresa a aprobat din cap, pregătindu-se să ia portavocea. Va deschide cristalul despărțitor și va anunța pe toată lumea. Trebuia să afle naibii, odată, că participă la o operațiune fictivă.

Aelia s-a apropiat de ea.

— Ce vrei să faci, dragoste? Mmh?... ce vrei să faci?

Îi pusese mâinile pe centura lată de pe talie, împodobită cu acvile, și o privea în ochi. Agenții de bursă au avansat spre ele.

— Doamnelor! Momentul este prea delicat! Nu puteți întârzia! Nu amânați anunțul! Oamenii aruncă grămezi de bani pe fereastră!

— Foarte bine! Să arunce cu ei pe fereastră! a spus frizona.

Calmă. Își coborâse palma printre benzile de oțel ale platoșei aurite ce imitau fustanela de protecție a legionarilor și s-a insinuat între coapsele negre. Apoi, s-a întors brusc către ceilalți.

— Nu mai iese nimeni din încăperea asta!

S-a produs o busculadă, iar frații krishnaiți au blocat ieșirile din birou. Cuțitele și lanțurile de oțel au țâșnit dintre cutele portocalii ale sarongurilor.

A urmat o scurtă încăierare. Agenții de bursă au fost îmbrânțiți, trântiți pe pardoseală, claie peste grămadă, izbiți cu lanțurile i-au înghesuit într-un colț, sub birourile de lemn, continuând să-i plesnească peste brațe și coaste cu latul cuțitelor lungi de Pradesh. Nu mai puteau fi văzuți de dedesubt, din sala mare a Bursei, și nici de cei care intrau în încăpere.

O vânzoleală care abia s-a auzit.

— Curierii rămân pe loc. I-ați consemnat la domiciliu pe curierii netrimiși încă? a întrebat Aelia.

Krishnaiții au făcut semn că da: Amphiarao nu mai putea face apel decât la curierii bazați în agenții.

— Vreau să știu precis, a reluat Aelia. De unde a venit fiecare curier? În ce mod a primit mesajul? Cum a fost recrutat? La ce oră precisă a primit comunicația din partea lui Amphiarao?

Frizona privea peste capul celor strânși în birou. De jos, din sală, se auzeau urlete din ce în ce mai puternice. Se făcuse o aglomerație infernală. Agenții de tranzacție și curierii intrau și ieșeau din Bursă. Căutau, cu toții, înnebuniți, surse de sticlă... orice era bun: depozite, corăbii, aerostate în marș. Orice, numai să pună laba pe o partidă de sticlă care să poată fi adusă în West Elephantina.

— Cymbalofonul! a anunțat un krishnait.

Membranele vibrau într-un ritm scăpat parcă de sub control.

— E banca SEMINOLE – HOROWITZ! Vor să deblocheze un fond de la o sucursală din Yedo. Zic că au o partidă de sticlă disponibilă la Madras...

— Să deblocheze fondurile și să angajeze sticla pe care o au la Madras! a rânjit Aelia, plonjându-și degetele și mai adânc sub fustanela Mwanei: Cânepă de-a noastră. De Tibet! le-a explicat krishnaiților, făcând semn cu bărbia spre negresă.

— SEMINOLE – HOROWITZ angajează patru aerostate; zic că în patru zile aduc sticla aici! a spus sectantul în timp ce copia mesajul din membranele cymbalofonului.

Mwana Octavia Dagbert părea că-și revine pentru câteva secunde, pentru ca, imediat, să-și dea din nou ochii peste cap. Era ca în timpul unei beții penibile. Își dădea seama că se dă în spectacol, fără să se poată împiedica să nu-i placă ce i se întâmplă. Dar își amintea mereu că are o responsabilitate...

Până la ora asta, prețul afișat pe panou fusese trimis pe întreaga Coastă de Est, de la Novum Naucratis la Mediolanum. Probabil că și la Narbonna, Lundinium și Luteția, dacă nu chiar și la Roma, cursul sticlei de Fenicia o luase razna, datorită licitației aberante din Bursa pe care o conducea ea. Mwana Octavia Dagbert.

— Pricepe, Aelia! dacă toată tranzacția... de jos este... ooh, fictivă, înseamnă că... ooh!... mai este cineva pe urmele... Frizona a pus capăt vorbelor agentei cu o palmă scurtă care a înghețat expresia de satisfacție nestăpânită de pe chipul negresei...

— Știi foarte bine ce semnificație are speculația asta fără obiect!

— Nu pot! Nu pot face asta! a strigat Mwana și a sărit în spate. Nu te apropia de mine! Nu pot să-mi asum responsabilitatea asta! E vorba de o grămadă de bani risipiți! Iar eu îi instig pe toți tipii ăștia să dea de-a azvârlita cu ei! O să afle tot Imperiul de demența de azi!

— Tot t Imperiul? a ricanat Frizona. Păpușă! Eu zic că la ora asta, *toată* lumea știe că la West Elephantina sticla a ajuns să coste 111

minae tona... Eu zic că toți agenții, din toate Bursele, umblă cu limba scoasă după sticlă, în timp ce producătorii se bat cu palma pe burtă și calculează cu ce profit intră în Mileniul al III-lea! Eu așa zic!

În încăpere a pătruns un nou curier. Grăbit, a făcut ultima ofertă a lui Eutherius:

— 112 *minae* per tona de sticlă!

Aelia s-a apropiat de Mwana în timp ce krishnaiții îl imobilizau pe noul venit.

— Ai auzit? Fă anunțul, Mwana!

— Nici prin cap nu-mi trece! a mai făcut agenta un pas înapoi.

— Vreau să văd prețul cel nou afișat pe panou, Mwana! a spus Frizona patinând parcă spre agentă. Voi, ce vă uitați? Mulgeți-l pe curier de tot ce știți!

Se întorsese spre oamenii ei care priveau scena dintre cele două cu ochii scoși. Ca și cum s-ar fi pregătit să urmărească un meci de pancration în noroi.

Primele lovituri cu latul cuțitelor lungi de Pradesh. Curierul a început să turuie. Ca un gramofon băgat în viteză. Bazat la sediul agenției *POWHATANA*, pe Capitolium Boulevard. La trei minute de mers de Bursă. Era în tura lui normală când primise mesajul prin cymbalofon. Mda. Nici n-a mai fost nevoie de ceara topită pe care i-o pregătiseră pentru buze. Omul spunea tot. Tot.

— Anunță centrul că Amphiaraos a început să recurgă la curierii bazați în sediile agențiilor. Dă adresa de pe Capitolium Boulevard și zi-le s-o ia pe firul comunicațiilor sonice! Hai, c-o să dăm de *el*! a scrâșnit frizona, adulmecând mirosul greoi al cerii topite. Iar tu, dragoste, fă odată anunțul! Cum ți-am spus!

A sărit brusc, apucând-o pe Mwana de mâini. I-a răsucit brațele la spate și, continuând s-o țină așa, lipită de ea, a condus-o către vitrina despărțitoare. Agentă a icnit de durere. Sau nu era durere? Cu nenorocita asta de cânepă de Tibet, nu puteai fi niciodată sigur! Cert e că Aelia i-a eliberat mâinile, iar Mwana a început să facă semnele codificate. Gesturile ei precise, de femeie care trăgea în nări mirosul de ceară topită în biroul ei curat și ferit de agresiuni.

— Cine zice că în zilele noastre femeile și-au pierdut morală? a întrebat Aelia. Ironică. Iată, Mwana pune mare preț pe virginitatea ei! a conchis Frizona strivind-o pe negresă de cristalul de Moravia.

În timp ce mâna îi era afundată sub pelerina roșie, strângând în palmă mânerul unui *wakizashi* scurt de Yedo.

— Urmăriți comunicațiile prin cymbalofon la adresa: 187, Capitolium Boulevard. O agenție particulară de curieri. *POWHATANA*. Amphiaraos trebuie să sune acolo dintr-un moment în altul! a anunțat din stradă unul dintre agenții lui Cornelius. Și-a așezat palma pe diafragmă, întrerupând vibrațiile remanente și s-a dus înapoi lângă

partenerul său care urmărea luxoforii din complexul Bursei.

— Eh? Ai mai prins ceva?

Tipul a făcut gestul consacrat: pumnul strâns, balansat rapid într-un du-te vino, în fața burții.

— Nimic. N-am mai prins nimic. Dar trebuie să emită dintr-un moment în altul. Se petrece ceva bizar prin birourile alea. Cum naiba de a putut Mwana să dezvăluie identitatea unui curier? Nici c-ar fi putut să-l dea în gât mai bine! Identitate, apartenență, mod de recepționare a mesajului, tot. Tot, pricepi?

— Beată! Prea multă cânepă! Prea mult sex! Fata patinează în gol! Trebuia să se întâmple odată și odată...

— Mda... Să fim pregătiți! Poate punem mâna pe adresa bătrânului înaintea chelișilor! O transmitem la Rustam rapid și ne câștigăm banii cinstit.

— Electricitate! i-a șoptit Rufinus lui Wu Chen.

I-a luat mâna și i-a așezat-o pe capul fierbinte al statuii lui Iulius C. Caesar, care trona în mijlocul sălii.

Chinezul a tresărit și și-a retras mâna, grăbit. Și-a suflat în palmă și a întrebat:

— Electricitate?

— Uluitor! s-a prefăcut Rufinus mirat. Ai reținut cuvântul. Redevenind serios, a început să explice: Electricitate. Adică, apariția, mișcarea și interacțiunea microatomilor lui Democrit... când sunt încărcăți cu sarcini electrice. Sau cam așa ceva... a spus în continuare chinezului, care privea neînțelegător. Ultimele cuvinte l-au proiectat însă pe Wu într-o stupefacție totală, care l-a amuzat pe Rufinus.

— N-are importanță ce e! Dar bătrânul se folosește de electricitate ca să vadă ce se petrece aici! Cum anume? Nu știu... nu știu *încă*, vreau să spun. Dar, înainte să afișăm noul nostru preț, vom acoperi capetele tuturor statuiilor din sala asta... pentru că Amphiaros vede prin ochii lor! Hai! Dă-i bice! Învește-mi toată arta asta în stofe!

— O să iasă tămbălău!

— Nu mă interesează. Tu vrei respectabilitate. Eu îl vreau pe tata. Așa că, fă cum ți-am spus!

Wu a urlat în sală, iar oamenii lui s-au repezit imediat asupra statuiilor.

— Ce dracu' faceți? Ați înnebunit? a strigat lumea din jur.

— Hei! Opriți prostia asta!

Intermediarii și agenții de bursă începuseră să facă scandal, dar oamenii lui Wu explicau că nu e vorba decât de o superstiție a șefului lor. Vroia să facă o ultimă ofertă, însă numai în prezența unor capete de statui acoperite. Bizar, bizar. O explicație de-a dreptul stupidă, dar lumea era prea ambalată ca să mai judece corect. Nu le jucau decât cifre și amplasamente de depozite în capetele alea care se străduiau să stoarcă profituri.

— Acum! Poți să spui ultimul preț! a zămbit Rufinus spre obez. Wu Chen a anunțat imediat, cu voce clară, acoperind larma din sală:

— O sută două zeci de *minae* per tonă. Toată partida de 200 de tone!

Panoul a afișat oferta grăsanului, iar Rufinus s-a așezat într-un fotoliu, sprijinindu-și bărbia în palme. Stătea nemișcat, sorbind din ochi panourile cu prețuri.

S-a auzit un strigăt. Imediat, oamenii lui Wu s-au precipitat și au tăbărit pe un bărbat între două vârste care încerca să dea jos faldurile de stofă care acopereau capul de marmură al lui Iulius C. Caesar.

Ridicat pe un postament, chiar în fața panoului principal de afișaj.

Rufinus a răsuflat ușurat și s-a sculat din fotoliu, chemându-l la el pe obez.

— Scotociți-l! Scotociți-l! Scuturați-l de toate hârtiile sau obiectele pe care le are la el! Dacă nu găsiți nimic, duceți-l la toalete și umflați-l până zice tot!

Au trecut câteva minute. Toată lumea care foia prin holurile Bursei stătea cu ochii ținți în panourile de afișaj. Răspunsul lui Amphiaraios întârzia. Vocile multiplicat de ecouri creșteau în amplitudine: comentau cu toții că, în sfârșit, cineva îi smulsese bătrânului monopolul pe depozitele de sticlă din West Elephantina.

Wu Chen s-a apropiat de Rufinus:

— Ia uite! Ia uite ce-am găsit în buzunarele distinsului... Și i-a întins niște dispozitive bizare, cilindrice, din sticlă, în interiorul cărora se afla o țesătură fină de sârmă. Două piciorușe mai groase, din metal, ieșeau din baza de jos a cilindrilor. Ca niște degete groase, transparente, ca niște lumânări scurte, reci și transparente.

Rufinus s-a holbat la ele fără să înțeleagă nimic.

— Ai mai văzut așa ceva vreodată?

Wu a clătinat din cap. Tânărul Eutherius le întorcea pe o parte și alta, le mirosea, și-a trecut chiar și limba peste ele... Apoi, le-a apropiat de ochi.

niște inscripții/ scria ceva pe ele/ un set de simboluri bizare/ urmate de grupuri de cifre și săgeți/

Așezate cu toate sub niște adrese. „Ochii bătrânului. Ochii de la distanță ai bătrânului.” și-a spus Rufinus, încruntându-se. S-a scărpinat pe obraz cu mâna în care ținea țigara, făcând ca fumul să se ridice în zig-zag. „Ochii. Ochii bătrânului. Ochii corespunzători diferitelor adrese...”

micile proprietăți ale lui amphiaraios/ răspândite prin west elephantina/ bârlogurile în care se ascundea/

— Ia uită-te, Wu, aici! Care e cea mai apropiată adresă? a întins el cilindrul spre obez Găsește-o pe cea de la care mesajele sonice prin cymbalofon ar ajunge la timp pentru un răspuns prompt...

Chinezul a citit înscrisurile. A scos harta din buzunar, a studiat-o, după care s-a apropiat de urechea lui Rufinus și a șoptit:

— 2484, Quirinal Avenue! Asta e cea mai apropiată...

— Splendid, a aprobat Rufinus. Ochii i-au lucit, a stins țigara, strivind-o în ce mai apropiată scrumieră și a spus: Pornim acolo imediat!

În Bursă se lăsase o liniște mormântală. Ochii tuturor alergau între panoul de afișaj, așteptând răspunsul lui Amphiaraios, care întârzia, și grupul chinezului, care se bulucea în jurul lui Rufinus.

La expirarea celor 15 minute regulamentare, Mwana a apărut în

spatele vitrinei de cristal și a făcut semnele cunoscute de toată lumea. Partida de sticlă nu primise contraofertă. Partida de sticlă era preluată de grupul lui Wu Chen, cu prețul de 120 de *minae* per tonă.

În locul urltelor la care se așteptau cu toții, lumea a început să șușotească. Nesigur. Neclar. Cum adică? Chiar îi suflaseră sticla bătrânului Eutherius?

— Gata, Wu! Hai să plecăm! a repetat Rufinus, trecându-și degetele prin părul scurt.

Și-a potrivit o cută imaginară pe pantalonii largi neustrieni, în timp ce oamenii chinezului se agitau strângând listele și hărțile.

— Dați liber curierilor! s-a auzit vocea lui Wu Chen.

Chiar atunci însă, un vuiet neașteptat a umplut sala:

— Operațiunea cu sticla a fost fictivă! Nu există nici un transport de sticlă în port! răsunau tot mai multe voci.

Rufinus a pufnit în râs:

— Al naibii tata! Asta e mâna lui. *Acum* încep să-l recunosc!

Relaxat, a ieșit din sala cea mare a Bursei, lăsându-i în urma sa pe oamenii lui Wu Chen care începuseră să se bată cu comercianții ca tăbărau asupra lor din toate colțurile.

— E o debandadă teribilă! a anunțat Sapor prin cymbalofon. S-a descoperit că toată licitația s-a învârtit în jurul unui transport fictiv de sticlă!

Rustam se ridicase de la masă și, instinctiv, și-a pus și el ochelarii negri, chiorându-se pe fereastră înspre fațada Bursei care părea să explodeze sub fulgerele luxoforilor.

— Cum pizda mă-sii? Cum pizda mă-sii? înjura el printre dinți. Chinezul i-a suflat lui Amphiaros o marfă care nu există și noi încă nu l-am localizat pe bătrân!

— Stai dracului liniștit! Potolește-te! Mai avem o șansă! i-a suflat Sapor, nervos și termină odată cu mestecatul căcatului ăsta de *șaslâc*!

Cymbalofonul care emitea de la complexul *Hare Krishna* a început să vibreze din nou:

— Am aflat pe căi separate de nenorocirea de la Bursă! Cel mai rău e că Amphiaros nu și-a mai trimis ultimul mesaj la agenția de curieri! Nu mai avem cum să-l localizăm! Totul e în mâna Aeliei! Stai pe loc, și fii gata să pornești la primul mesaj pe care ți-l trimite!

Sapor a întrerupt vibrațiile remanente ale cymbalofonului și a început să privească spre zidul cu luxofori. Strângând din buze.

— Doar dacă-i trage de limbă pe curieri... Dar, tâmpiții ăia habar n-au de nimic...

— Nu se poate ca agențiile să nu cunoască numărul cymbalofonului care i-a contactat! a spus Rustam. Nu se poate! Trebuie să știe!

— Crezi? a pufnit Sapor. Dacă ar fi fost așa, Amphiaros ar fi fost de mult în mâinile noastre!

Rustam a lovit cu pumnul în masă și s-a apropiat de geam. Deja, agentul de pe Cazinoul YASODARO se ridicase cu tot cu deltaplan și privea în stradă, aplecat peste balustrada ce mărginea acoperișul.

— Vreun mesaj? a întrebat Sapor, absurd, câtă vreme persanul n-avea ochelarii negri la ochi.

Chiar atunci, unul dintre oamenii lui Cornelius și-a pus palmele pâlnie la gură și a strigat ceva către Rustam, în timp ce celălalt scosese lampa policromă de sub pelerina iberică, semnalând spre acoperișurile pe care așteptau agenții.

Un deltaplan auriu a părut că se prăbușește în gol de pe Bursă. S-a răsucit de câteva ori în aer, a acroșat cu un colț al aripii cablurile de comunicație sonică, reușind să se redreseze în ultimul moment, la cincizeci de picioare deasupra Pieței, după care a dispărut printre *insulae*-le viei Parisii. L-a urmat un altul de pe clădirea Corporației de Latex CHEROKEE, planând lin, tot către via Parisii.

— Ce naiba?! s-a ridicat Sapor de la masă, trântind scaunul. Rustam a deschis o fereastră.

vântul de marte l-a izbit în față/ cu miros de alge sărate/ cu miros de fum/ cărbune ars/ gălăgia străzii/ agentul lui cornelius răcnea pe stradă/

— Wu Chen! Chinezul! a reușit Rustam să audă. Via Parisii!

Deltaplanul de pe Cazinoul YASODARO a amorsat o vria, înșurubându-se printre două blocuri înalte, dispărând apoi pe deasupra unei clădiri joase.

— Via Parisii e încolo? l-a întrebat Rustam pe Sapor, arătându-i ultimul deltaplan.

— Da... Ce naiba... scosese capul pe fereastra deschisă și urmărirea plutirea trepidantă a celorlalte trei deltaplanelor ce țâșneau de pe *insulae*-le din jurul Pieței Bursei.

— Wu Chen și Rufinus! Sunt pe via Parisii! Ai noștri se țin după ei! a răcnit agentul din stradă.

— Ce-i asta? s-a încruntat Sapor.

— E un mesaj în evantai! nu s-a putut abține persanul. Hai naibii afară!

A dat să se repeadă spre ieșire, trăgându-l pe Sapor după el.

— Ai vrut să tragi *Hare Krishna* în piept!

— Hai mai repede! i-a retezat-o Rustam. Crezi că nu știu că ați închiriat două unghiuri de emisie?

S-au repezit în jos pe scări. Un mesaj în evantai. În mâinile lui, ale lui Rustam, de data asta. Un evantai. Dar mânerul era tot Rufinus.

Au țâșnit în stradă, dând nas în nas cu oamenii lui Cornelius. Sapor rămăsese cu ochelarii negri pe nas, privind buimac spre zidul Bursei.

— Mai bine ți-ai anunța chelioșii că trebuie să pună mâna pe chinez! Wu Chen! Zi-le că nu mai e timp de țepe!

— P' aici! a făcut semn unul dintre agenți. Băieții noștri de pe deltaplane sunt cu ochii pe oamenii lui Rufinus pe Parisii.

— Sapor! s-a auzit o voce de la fereastră.

— Poți să nu te întorci! a pufnit Rustam. E banană ăla de Rassul! Zi-i că a rămas cu ochii în soare și hai cu mine! Nu vrei să punem mâna pe bătrân?

Sapor și-a smuls ochelarii negri de pe față și a dat cu ei de trotuarul înghețat. A strigat ceva la Rassul, frângându-și mâinile. Agenții lui Agricola o luaseră la fugă spre intersecția cu Parisii.

— Nu vii? a întrebat Rustam.

— Se cacă pe el! Ia-l cu tine! Târăște-l după tine! a urlat Rassul de la fereastră. Vezi că e o scurtătură spre Parisii prin casa de la numărul 808! Are două ieșiri!

Rustam l-a apucat pe Sapor de cot și a luat-o la fugă în susul viei Dioclețian. 802. 804. 806.

808!

A dat buzna în casă, trântind ușile de pereți. Vocile răstite ale locatarilor. Un culoar lung și umed, acoperit de geamuri înrămate în bare de oțel. Cerul umed prin care s-a prelins umbra unui deltaplan. O ușă laterală s-a deschis brusc și, un chinez slab ca un țâr s-a repezit în întâmpinarea lor, rotind o tonfa deasupra capului. Rustam a continuat să alerge însă, târându-l pe Sapor după el.

— Ferește! a strigat krishnaitul când au ajuns la câteva picioare de chinez.

Rustam și-a plonjat mâna dreaptă la subsuoara stângă. Un fulger lucios. Chinezul a părut că zâmbește, îndoină cu grație genunchii. Tonfa îi înțepenise într-o poziție nefirească, sprijinită de zidul culoarului. Modelul de pe bluza de Canton devenea din ce în ce mai elegant pe măsură ce se lățea ca o pată de ulei.

Numai că nu există nici o marcă de ulei de culoare roșie.

— Pupă-l pe Wu! a sâsâit Rustam sărind peste corpul zâmbitor al chinezului. Sau nu zâmbea? Oricum, dinții îi luceau în bătaia luminii cenușii filtrate de geamurile acoperișului.

Au ajuns la celălalt capăt al culoarului. Persanul a izbit în ușă și s-a năpustit pe stradă.

Aglomerație. Forfotă. Oameni care priveau în sus. Oameni îmbrânchiți.

— Asta e via Parisii? a întrebat Rustam pe un bătrân care se holba dintr-o parte în alta.

— Ce naiba?! s-a strâmbat bătrânul. Sunteți numai străini acum, aici?... Bine'nțeles că e Parisii! Ce tot întrebați ca tâmpiții?

Un deltaplan se rotea pe undeva prin jurul turnurilor hiperbolice de la capătul străzii. Semnaliza din lampa policromă, planând ca un șoim liniștit în jurul ferestrelor argintii și prelungi ale Primăriei West

Elephantinei.

Unde naiba sunt acu'?

Agentul lui Cornelius gâfâia, sprijinindu-se de un felinar, îndoit din mijloc. Erau la intersecția viaei Parisii cu Ravenna Boulevard, chiar în fața scârilor ce duceau la intrarea în Primărie.

— Au luat-o pe Ravenna. Spre terma lui Archibald.

— Avem pe cineva după ei? a întrebat Rustam.

— Doi băieți pedeștri de-ai mei. Iar ăia de sus sunt cu ochii pe ei...

Agentul a făcut un semn cu mâna spre cer. Era sleit. Deltaplanul continua să dea roată Primăriei, semnalizând. Rustam s-a uitat de jur împrejur. Sapor trăsesse într-o parte, privind speriat, cu buzele făcute pungă.

— Un locomobil! O cvadrigă! Orice!

Agentul a ridicat din umeri și i-a arătat mulțimea de pe stradă.

— Vrei s-o omori?

Rustam s-a repezit spre cel mai apropiat scuar, fără să răspundă. În ultimele șapte zile, îi măturase, în ordine, pe Morgana Sertao, pe Jou Dirceu, pe Claudio Bernal, pe un chelios Hare Krishna și pe un chinez de-al lui Wu. Ah, uitase de Eumolpius Doil. O pierduse, în schimb, pe Naila Trong. Asta însemna un scor de 6 la 1. Șapte zile, șapte Morți. Morți, cu M mare, nu plevușcă, nu cetățeni care se plimbau prostește pe bulevardele și străzile West Elephantinei. Țștia care mergeau ca niște furnici stârnite, privind la vitrine, erau material perisabil. Pentru profesioniștii ca el, asta erau: niște inși cu termenul depășit.

Bun. S-a repezit în prima cvadrigă ieșită în cale, l-a îmbrâncit pe birjar pe trotuarul acoperit cu polei și a dat bice cailor, repezindu-se în mulțimea de pe stradă.

un strigăt general/ și o potecă în mulțime/ indivizii ăștia expirați se pricepeau să se păstreze pentru privitul vitrinelor și pentru cumpărături de anul nou/ unii dintre ei, cel puțin, erau tare pricepuți la chestia asta/

— Ai înnebunit? l-a auzit pe agentul lui Cornelius că strigă.

Rustam a tras de hățuri și s-a uitat în sus, după deltaplan. Continua să lanseze semnale. Galben, galben, verde lung, roșu scurt, albastru punct, albastru punct.

— Îi vede! Zice că-i vede! a strigat la agent. A urmat un nou set de semnale.

— Au luat un locomobil pe Victoria Boulevard! a strigat agentul. Wu și Rufinus!

— Nu vii? Nu veniți? a întrebat Rustam, privind de la Sapor la agentul lui Agricola. Lumea începuse să se agite în jur, strigând numele lui Amphiaraos, urlând despre prăpădul de la Bursă unii se

apropiaseră amenințător de cvadrigă.

— Krishna îl vrea pe Eutherius! Tu vrei bani! Veniți, sau iau prăjitura asta numai pentru mine?

Brusc, deltaplanul a virat printre turnurile zvelte ale Primăriei, semnalizând rapid.

— Wu se duce spre Piața Alexandretta! a descifrat agentul ultimul mesaj și a sărit în cvadrigă, trăgându-l pe Sapor după el. Rustam a plesnit din bici, caii s-au cabrat pe ghețuș și au clintit atelajul. Un huruit s-a ridicat din mulțime, dar cvadriga a pornit, derapând, croindu-și drum printre oameni.

— O scurtătură! O scurtătură spre piața aia nenorocită! a scrâșnit Rustam.

— Prima la stânga! a spus agentul.

Rustam a chiuit, ridicându-se în picioare pe capră. Plesnea din bici, privind când și când în văzduhul cenușiu al orașului. Deltaplanele care semnalizau.

A tras de hățuri, înfigând zăbala în gura cailor care au patinat speriați, repezindu-se pe stradela indicată de agent. Nechezatul lor disperat. Strigătul oamenilor aglomerați la cumpărături în ultima zi a Mileniului.

— Ai să omori pe cineva pân' la urmă! a spus Sapor, cu capul înfundat între umeri.

— *Trăiesc* din chestia asta! i-a răspuns Rustam peste umăr.

— Oprește! uite-i pe băieții mei! a strigat agentul lui Cornelius.

Erau doi tineri care umblau de colo-colo pe trotuar, nervoși, suflându-și în palme. Un deltaplan se angajase de-a lungul străzii, printre casele joase și copacii desfrunziți ai grădinilor, pregătindu-se să aterizeze. Câțiva legionari urbani se chinuiau să salte capacul unui canal.

Rustam a oprit cvadriga, trăgând de pârghia ce înțepenea roțile cu spițe de lemn. Un locomobil ușor, briton, un BEOWULF 1997, zăcea într-o rână, blocând jumătate din carosabil.

— Unde duce canalul ăsta? a întrebat persanul, sărind din cvadrigă. A alunecat pe gheață, gata-gata să se întindă pe trotuar cât era de lung. Un legionar urban a sărit, prinzându-l de cot.

— Sunteți Rustam Kaïr? l-a întrebat.

— Da. Sunt Rustam Kaïr! V-am întrebat unde duce canalul ăsta?

Deltaplanoristul s-a desprins din harnașamentele lui și s-a apropiat și el de gura de canal. S-a uitat la cei doi tineri care începuseră o discuție în șoaptă cu agentul de legătură al lui Cornelius Agricola.

— Sunt două-trei minute de când au intrat în canal... nu mai mult! își mușca pumnii deltaplanoristul.

— Îmi răspunde cineva la întrebare? Unde naiba duce canalul ăsta? a șuierat Rustam. Mai încercați să ridicați capacul o dată și dacă nu,

mergem să-i supraveghem ieșirile...

A simțit privirile plictisite ale celorlalți.

— Cu care ieșire vreți să începem, domnule Kair? Cu cea din port? Cu cea dinspre terminalul locomobilelor de coastă? Cu cea dinspre Bursă? Cu cea de la Primărie? Sau cu cele peste o mie de guri care se deschid în toate străzile orașului?

— Trebuie să iasă undeva prin apropierea Bursei! a încercat Rustam să-și păstreze calmul. Amphiaraios nu poate locui departe de Bursă... N-ar avea cum să răspundă atât de repede la mesaje...

Legionarul urban s-a apropiat de agentul lui Cornelius Agricola. Au schimbat câteva vorbe în șoaptă. Agentul dădea din cap ca un metronom, îndoindu-și spatele din ce în ce. Ca sub o povară prea grea.

— Bine! a încheiat el și i-a făcut semn lui Rustam să se apropie.

— Putem să ne ducem la una dintre cele 96 de guri de canal din jurul Bursei. Dar de acolo, la ce adresă ne ducem? Am făcut o dată un calcul... Știți câte locuri sunt catalogate ca ascunzișuri potențiale pentru Amphiaraios Eutherius? a întrebat legionarul urban, ridicându-și gulerul uniformei albastre.

— Câte?

— 14533 locuințe închiriabile. 810 proprietăți particulare. La care din ele vreți să mergem, domnule Kair?

— Zi-i stăpânului tău un singur cuvânt: *electricitate!* a spus Rufinus sclavului care deschisese ușa.

N-a așteptat prea mult. Ușa s-a redeschis și sclavul l-a invitat înăuntru. În casa cu numărul 2484 de pe calea Quirinal – Quirinal Avenue, cum începuseră să-i spună în dialectul Noii Atlante. T'ual kelt amestecat cu latină nouă și cu locuțiuni de Cipangu.

Din stradă se auzeau chiotele copiilor care se bucurau de apropierea sărbătorii mult așteptate. Pesemne că la Roma, datorită diferențelor de fus orar, deja se înălțaseră zmele luminescente, focurile grecești erau proiectate în văzduh, iar carele triumfale pătrundeau în For pe sub reclamele lucioase ale firmelor de transporturi aeriene.

Din Mileniul al II-lea mai rămăseseră doar câteva ore. Iar noua eră care se deschidea, va începe tot sub (conducerea? administrația? planificarea?) unui Eutherius. Era bine așa.

Poate că de aceea îl trimisese Amphiaraos cu hainele rupte la școală, atunci când nu fusese în stare să-și impună punctul de vedere. Ca să-l învețe că, dintre toți cei care aveau dreptate, doar el trebuia să fie cel care se impune. Ca să-l învețe că dintre toți cei care reclamau Marele Arbitraj, acesta i se cuvenea numai lui. Ca să-l învețe că...

— Pe aici! i-a arătat sclavul scările de lemn care urcau în spirală.

Tânărul Eutherius a dat din cap și a urcat treptele grăbit, două câte două, făcând să scârțâie lemnul sub pașii săi. Ajunsese primul la tatăl lui.

tot fiul rătăcitor era cel mai bun/ tot lui i se vor pregăti oile cele mai grase și mieii cei mai fragezi/ și vinul cel mai bun/

Rufinus a intrat fără să bată la ușă în salonul de la etaj al *villaei*. Printre cuburi stranii, care păreau să fie ferestre deschise spre alte spații, îl aștepta Amphiaraos. Tocmai privea în unul din acele corpuri bizare, în care mișuna o mulțime de oameni alb-negru și cenușii. Străzi tremurate, văzute printr-o ceață gri.

— Idele anului 2000 sunt magnifice la Roma, a zâmbit Amphiaraos, întorcându-se brusc spre Rufinus Privește numai!

A întins mâna spre cubul cel mai apropiat, care pâlpaia în tonuri albăstrui, ca și cum ar fi fost plin de gaz aerian pentru iluminatul public.

Rufinus s-a zgâit în cristalul bombat și a recunoscut Forul, la care se gândise intens cu câteva secunde mai devreme. O imagine pastelată, cu nuanțe plate, neclare. Cu toate acestea, Columna Traiană, construită cu 19 secole în urmă, coloanele mai mici, cu rostre, piața întinsă cu pietre lustruite de pași erau cu toate acolo, de neconfundat.

Panoul promoțional al corporației PNAEUMA LINEAE acoperea

parțial frontispiciul templului Artemisei. Sub streșinile Senatului, străluceau însemnele HIPPIAS COMCOM. Iar pe cer, pluteau baloanele uriașe, pline cu helium, făcând reclamă berii „PILSAUNUM”-BONNONIA.

— Roma! a exclamat tânărul Eutherius. Roma, într-adevăr.

Roma, pe care o știau amândoi atât de bine.

În plus, cele mai teribile artificii pe care le cunoscuse vreodată Cetatea Eternă. Poate doar în anul 800, când Vassilides Niger blocase invazia arabă, în Dalmația, la Monfalcone, să mai fi fost capitala Imperiului la fel de luminată...

— La Ierusalim, unde se află fratele tău, Virgilius, Mileniul al III-lea a început deja, a spus Amphiaraoș, zâmbind obosit Privește! Petrecerea e în toi!

Bătrânul l-a condus pe Rufinus și i-a arătat imaginile dintr-un alt cub. Moscheea lui Omar pe fundalul muntelui măslinilor.

Virgilius. Nu se mai gândise la el de ani de zile. Trimis de o grămadă de vreme în misiune în Palestina, la sugestia lui, a lui Rufinus, care pusese mâna în felul ăsta pe Iasonia, soția lui Virgilius un instrument, după cum îl învățase Amphiaraoș, un instrument, și-atât.

Numai că nici Iasonia, nici Soshanna nu fuseseră simple instrumente. Erau recăderea în timp a Louellei... un efect secundar al modului de gândire alambicat ce caracteriza familia Eutherius. Sau erau doar o repliere?

O insulă de curat într-o mare de evenimente dirijate la rece. O insulă de curat pentru care luptau după regulile lor de indivizi care obțineau orice.

Deci: Iasonia obținută pe spezele lui Virgilius trimis cu un aerostat rapid în Palestina. Să descurce problemele create de creștini administrației romane. Să-i infiltreze, sau așa ceva, mă rog, să-i surpe într-un fel. Adică: o misiune de nerezolvat, o sarcină suspendată de sute de ani în cărca prefecților de Palestina.

Virgilius se împotmolise acolo. Și, cum era un bun roman, capabil să citeze cele mai ilustre cuvântări din Senat, capabil să structureze cu responsabilitate o administrație, o roțiță bine unsă a sistemului, după cum singur recunoștea, rămăsese în Palestina.

CIVIS ROMANUM SUNT! așa scria cu litere uriașe sub Templul lui Solomon. Așa gândea și Virgilius, în timp ce Iasonia se foia la Roma prin așternuturile lui Rufinus.

Un bun roman, dar un individ slab.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Virgilius? a întrebat Amphiaraoș. Uluindu-și fiul. Era a doua oară când se gândea la ceva cu care tatăl său nu întârzia să facă legătura.

— Acum opt ani. Când a plecat la Ierusalim.

— Și cu toate că ți-ai bătut joc de el, trimițându-l în cloaca aia, ai părăsit-o pe Iasonia după câteva luni doar de la plecarea lui... Ai umplut-o de rușine, iar pe fratele tău l-ai lăsat în Palestina, singur, disprețuit de prietenii săi, să rezolve problemele grele ale Imperiului! Pe o plată de nimic!

— Pe Virgilius nu-l interesează banii. Iar Iasonia n-a fost decât un instrument. Așa cum m-ai învățat!

— Era soția fratelui tău, fir-ar al dracului să fie! Iar el nu știe nici acum că ai tras sforile ca să ajungă la Ierusalim!

— Nu mă pisa la cap cu Virgilius! E la fel de încrezut ca noi toți... crede că e un meritocrat! se prefăcea Rufinus convins de argumentele sale. Crede că doar meritele sale administrative i-au adus misiunea în Palestina. Și e fericit că rezolvă problemele Imperiului. Îl ajută la alimentarea ego-ului...

nu/ nu era convins de nici o iotă din ce spunea/ dar nu era amphiaraos cel care îl educase așa?/

— Ți-ai bătut joc de fratele tău! a stabilit bătrânul și i-a indicat lui Rufinus un scaun. Stai naibii jos!

— Tu mi-ai spus că trebuie să mă port așa. Tu mi-ai spus că e o prostie să acord cea mai mică considerație celorlalți...

— A fost o greșeală. Am greșit de multe ori, a replicat bătrânul, privindu-și fiul drept în ochi.

greșise cel puțin o dată/ louella/ dar cu toate învățăturile greșite, tot rufinus ajunsese primul la potou/ însemnele/

Rufinus s-a strâmbat, ca atunci când era mic și nu-și dădea seama cum face Amphiaraos și-l prinde cu minciuna, de fiecare dată.

— De unde știi tu toate astea? Uite, treaba cu Iasonia și cu Virgilius... Iasonia n-a povestit nimănui... la Roma, toți au crezut în povestea pe care a lansat-o ea. Că Virgilius e impotent și că e nevoie de cel mai bun administrator în Palestina...

Amphiaraos l-a privit tăios:

— A lansat povestea asta, și după aia v-ați afișat împreună la toate banchetele... Și în plus, știi că Însemnele sunt în posesia mea! De ce naiba te mai întrebi cum de știu *tot*? Inclusiv lucrurile despre care nu s-a ajuns măcar să se bârfească?... Hai mai bine să vedem ce se întâmplă la Bursă!

Rufinus s-a ridicat și s-a luat după tatăl său, care mergea șontâc-șontâc spre un alt cub. Sufla din greu, el care înainte să plece din Europa îi alerga pe toți directorii de bancă și pe intermediari după el, într-o fugă nebună pe culoarele corporațiilor, sai pe aleile centrelor administrative. „Asta nu obosește niciodată?” se întrebau, abia reușind să se țină de pasul vioi al lui Amphiaraos. Ce dracu' are de e mereu așa grăbit? se întreba chiar și Rufinus.

Numai că acum, tatăl lui sufla greu, după doar câțiva pași. Și îl

certa pe Rufinus ca în copilărie. Priveau împreună la imaginile cenușii din sala mare a Bursei. Ca să spun așa au privit, *uniți în sfârșit*. Uniți în fața unui ecran.

— Ăsta e tipul care a discutat cu Rufinus înainte să părăsească Bursa! au spus krishnaiții și l-au îmbrâncit în fața Aeliei pe tehnicianul lui Amphiaros.

— Eh? Ce-ai discutat tu cu Rufinus? a întrebat Frizona.

Tipul a privit într-o parte și a scuipat pe podea:

— Cam ce anume te-ar interesa? a întrebat și el, cu un aer plictisit. Aelia a avansat și l-a plesnit cu cravașa peste față.

— Mă interesează totul! Clar și la obiect!

Tehnicianul a privit-o scurt și a slobozit un nou gogoloi de salivă. A nimerit-o drept pe obraz. O pată mucilaginoasă care se etala pe pielea albă.

— În regulă! a spus Aelia, ștergându-se pe față.

Și-a cufundat lent cravașa printre cutele hainelor bărbatului și a început să agite bastonul elastic. Între coapsele pe care el le-a încordat, încurcat.

rușine?/ durere?/

— Poate că asta o să-ți placă mai mult!

Tehnicianul a urlat de durere și s-a îndoit de șale. A spus cu voce gătuită:

— E prea târziu, nu înțelegi? Partida s-a terminat!

— Prostii! s-a enervat Aelia și l-a lovit din nou în testicule. Bărbatul a căzut pe pardoseala de marmură, zvârcolindu-se.

— ... târziu!... a strigat el răgușit.

— Vreau să vorbesc la sediu! s-a răsucit Aelia brusc și s-a îndreptat către vitrina de cristal. S-a uitat jos, în marea sală a Bursei, părăsită acum. Angajații se aveau printre statui, coloane și birouri, punând hârtiile în ordine. Cymbalofoanele erau sigilate, luxoforii erau acoperiți cu huse, ușile erau zăvorâte.

Se mișcau cu toții, profesional, fără să bănuiască nimic din ce se petrecuse.

Pentru ei, totul fusese doar o falsă tranzacție. O speculație, cum văzuseră atâtea în Bursa aia aglomerată. Prima de acest fel însă sub conducerea ireproșabilă a Mwanei Octavia Dagbert. Pentru ei, ca și pentru toți locuitorii obișnuiți ai West Elephantinei, va urma cheful mult așteptat de schimbare a Mileniului.

Și bârfa legată de căderea din funcție a incoruptibilei Mwana. Prea multă cânepă și prea mult sex. Asta era. Exces.

— *Hare Krishna* pe linia patru! a spus unul dintre frați, în timp ce sunetele diafragmei se răspândeau în ecouri. Automat, angajații sechestrați de sectanți au început să stenografieze mesajul.

— Nu scrie nimeni nimic! a scrâșnit Aelia. Înțeleg și așa!

— ...condus de Wu Chen, l-am pierdut printre stradele. Rufinus trebuie să fie acum față în față cu Amphiaraios.

Aelia s-a apropiat de cymbalofon și a început să bată în membrane cu bețișoarele grele:

— Ce să fac acum? Toți știu că suntem implicați în speculația asta! Am bramburit cursul la sticlă în toate Bursele...

— L-ați bramburit. Dar, timpul e un individ simpatic... Pleci frumos de acolo, tragi ușa după tine și te pierzi în natură timp de câteva luni... Așa cum o să facem și noi... Timp de vreo jumătate de an, stingem focurile. Ne ocupăm de slujbele obișnuite și atât.

— Dar Eutherii ne vor vâna peste tot...

— N-au nici un interes. Știu și ei că este mai productiv să se folosească de noi. Crezi că au chef să forțeze un conflict deschis? Cine mai are chef de conflicte deschise acum, la început de Mileniu?

Aelia nu a răspuns imediat. S-a uitat în jur. Mwana, inertă, cu ochi sticloși. Curierul agenției *POWHATANA* care gemea. Tehnicianul lui Amphiaraios o scruta atent. Și oamenii ei care așteptau ordinele.

De fapt, *Hare Krishna* se aliase cu hermeticii, cu stoicii și cu marea finanță. Încercaseră să se tragă pe sfoară unii pe alții, dar pierduseră împreună și erau în aceeași barcă acum. Nu se vor despărți în fața unui nou Eutherius, rămas atât de puternic. Vor avea de luptat mai departe pentru felia aia groasă care erau Însemnele.

Un deceniu? Un secol? Încă un Mileniu?

— Dispar! a mai bătut Aelia în cymbalofon, după care l-a închis.

S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat încet spre ieșire.

— Haideți! le-a spus krishnaiților. Hare Rama! a făcut un gest ironic de despărțire spre Mwana.

Apoi, a tras ușa în urma ei.

Hippias a așezat palma deschisă pe membrana cymbalofonului, întrerupându-i vibrațiile. S-a uitat peste capetele lui Mallobaudes, Soshanna, Iulianus, Acterian, strânși în salonul *villaei* sale. Privea afară, spre Roma. Văzduhul sfârâia, sfâșiat de dârele lucioase ale artificierilor. Havuzul din marmură neagră și apa care clipoceă în volburi.

— Cât e ceasul acum în West Elephantina? a întrebat stoicul, tresărind brusc: un snop de flăcări s-a desfăcut sub forma unor crizanteme în cerul negru de deasupra Capitalei.

Acterian a privit-o pe Soshanna și și-a încrețit buzele. Calcula.

— E șapte seara. În West Elephantina e șapte p.m.

Iulianus și-a aprins o țigară, în timp ce Mallobaudes și-a sprijinit fruntea în palme.

— Am pierdut, nu-i așa? a întrebat hermetul.

— Am pierdut, a admis Hippias. Un chinez nenorocit, unul Wu Chen! L-a condus pe Rufinus la bătrân, scăpându-l de krishnaiți, de agenții lui Cornelius și de Rustam.

Soshanna a clipit mai des. Dacă nu l-ar fi vândut soțului ei pe Rufinus, dacă ar fi jucat pe o carte mai eficientă... Marcellus Acterian a zâmbit și s-a apropiat de urechea ei, șoptind:

— Și dacă ai fi pierit ca Deirdre Porsenna?

Soshanna a clătinat din cap. Nu. N-ar fi pierit ca Deirdre. Ea se pricepea să-l controleze pe Rufinus. Era ceva ereditar în familia Eutheriilor. Mereu dădeau peste câte o femeie care putea să dețină controlul asupra lor... Louella cum procedase cu Amphiaraoș?

Hippias s-a așezat pe un fotoliu. Exploziile artificierilor cutremurau Roma. I-a privit pe ceilalți și a râs trist.

— Cred că am să gust și eu din vinul de *Kritias*... și-a turnat lichidul gălbui în cupă, a sorbit o gură, a închis ochii, după care a continuat: Sunt sigur! La ora asta, Amphiaraoș predă însemnele lui Rufinus. Cât timp spuneai că trebuie să mai treacă până când grupurile noastre să aibă iarăși șansa ratată azi?

Marcellus Acterian a spus dintr-o răsuflare:

— Șase decenii. Peste șaiszeci de ani, urmașii noștri vor putea să se înfrunte din nou cu *nepotul* lui Rufinus. De pe picior de egalitate...

— Mda. Nepotul lui Rufinus, s-a strâmbat Mallobaudes. Sunt curios cum o să fie progenitura lui...

Soshanna s-a întins după pachetul de țigări. Chipul ei inert. Chipul ei care trebuia să rămână inert, mai ales sub privirea scotocitoare a lui Marcellus Acterian...

Și dacă ea *nu* pierduse chiar totul? Mai avea de așteptat șapte-opt

zile ca să afle răspunsul precis...

— Ai ajuns primul. Deci *tu* vei prelua Însemnele. Numai că, vei împărți povara lor cu Virgilius. M-am gândit mult la lucrul ăsta. Luptând în Palestina împotriva creștinilor, a dovedit că știe să slujească Imperiul... Știe deci să slujească orice sistem. El e altfel decât tine. Pune interesele generale înainte! Tu ești mai inteligent, dar morala ta este cvasi-absentă!

Rufinus s-a ridicat brusc de pe scaun:

— Îi reglez pe creștinii ăia și îl reglez și pe Virgilius cu Imperiul, cu administrația și cu simțul datoriei civice cu tot! Am ajuns primul? Unde e Virgilius? Ce-a făcut el în tot timpul în care am alergat după tine? I-a studiat pe Cato și Quintilian! Mie trebuie să-mi oferi întreaga putere!

— Din puterea asta absolută n-a mai rămas mare lucru, a replicat Amphiaraios, preocupat. O să ai nevoie de Virgilius ca să operezi eficient cu Însemnele.

— N-am nevoie de nimeni ca să operez cu Însemnele! De nimeni!

— Crezi? Oamenii au reușit să recupereze între timp handicapul și s-au apropiat foarte mult de Purtătorul puterii... mai mult decât atât, mi-au scăpat de sub control... deseori, am fost obligat să le contracarez acțiunile, pe măsură ce a crescut capacitatea lor de a stăpâni spațiul și timpul. Deși sunt invențiile străbunilor noștri, oamenii dau buzna tot mai frecvent în fieful ăsta care ne aparține. Spațiul și timpul. Practic, singurul avantaj care ne-a mai rămas, e că putem distruge lumea *la loc*, așa cum a fost ea atunci când strămoșii noștri s-au hotărât s-o inventeze.

Bătrânul a făcut o pauză ca să-și recapete suflul. S-a îndreptat spre ferestrele largi și i-a spus lui Rufinus:

— Deschide geamurile și privește afară! Fără frică!

Tânărul Eutherius a deschis fereastra care dădea în Quirinal Avenue. Dar panorama de dedesubt a dispărut imediat, înlocuită de o magmă neagră. Chiar și brațele pe care Rufinus le-a scos afară pentru a simți răcoarea serii dispăruseră, înglobate în masa amorfă și neagră ca un noroi atotcuprinzător.

— Iată cum este, de fapt, lumea! Mai precis, cum a fost atunci când Nuptius, strămoșul nostru, s-a decis să creeze Universul.

— Pundiții de la Potala n-au reușit să se pună de acord asupra numelui strămoșului Eutheriilor. Cel ce le-a inițiat stirpea Marcellus a făcut o pauză și și-a dres vocea, privind de jur împrejur Cel ce a inventat tot ce ne înconjoară. Pe noi, inclusiv... Avem documente la mânăstirea din Srinagar care îl denumesc Nurdra. Alte hârtii, ceyloneze, spun că s-ar fi chemat Nuganar.

— Ce importanță mai are numele? a pufnit Hippias în râs. Ce importanță mai are ce a fost și cum a fost? E destul că acum totul e

din nou în mâinile lor...

Mallobaudes s-a grăbit să-l aprobe. Ce conta trecutul? Bani din conturile helvete se mișcau după legile primei zile a anului 2000, cursul la mărfuri asculta de cererea și oferta aceluiași moment, relațiile dintre indivizi respectau tendința naturală a oamenilor de a pune mâna pe cât mai multă informație. Ce valoare mai avea un trecut incert?

Important era să pui mâna pe date și să ai banii în buzunar. Să miști lucrurile după cum aveai interes.

— Hermeții pretind că pe tipul ăla primordial l-ar fi chemat Nuptius, a spus Iulianus. În rest, documentele secrete seamănă ca două picături de apă cu ce ai spus tu, Marcellus... Spuneai că strămoșul lor s-a împreunat cu o femeie creată de el însuși?

Acterian a dat din cap. Cel puțin, așa povesteau pundiții din Tibet. Că așa s-a clădit lumea, că așa s-a inițiat stirpea Eutheriilor o familie chemată să administreze o creație cu legități clare, și așa mai departe.

— O creație oarecum fără motiv, a speculat Acterian. Așa comentează învățații de la Potala.

— Mă rog. Țsta e termenul de joc. Țsta e regulamentul. Cum necum, trebuie să punem mâna pe chestia asta, creată sau necreată, a replicat Hippias. Cum procedăm de acum încolo?

chestia asta/ lumea/ oceane, munți și câmpii/ fabrici și corporații/ acțiuni, depozite și conturi/ documente, semnături și contracte/

— Păi, în primul rând mă întreb dacă nu cumva putem să-l împiedicăm pe Rufinus să aibă copii, a spus Mallobaudes. Din câte știu eu, nici un Eutherius n-a preluat însemnele înainte de a avea copii. Rufinus e o premieră. E primul care capătă puterea absolută, fără să aibă urmași...

— Să-l împiedicăm să aibă copii, mmh... a șoptit Marcellus. Ochii îi sticleau în mijlocul figurii spelbe, contrastând cu portocaliul mat al sarongului. S-a uitat întrebător la Iulianus.

— Conform dogmelor hermetice, am avea o șansă, i-a răspuns Iulianus. Nuptius a rămas peste tot, dizolvat în tot ce ne înconjoară. Un tip rupt bucăți care ascultă de comenzile date de stirpea sa. E ca o pestă care contaminează tot, o pestă ținută în laț de Eutherii a privit pierdut spre havuz, și a șoptit da, da, cred că mai avem o șansă.

Mallobaudes a deschis sertarul unui birou și a scos o coală de hârtie pe care a întins-o pe masă.

— Mi se pare o idee bună. Ia să vedem cum stăm! a pufnit într-un râs relaxat și s-a uitat la Soshanna Dacă-l împiedicăm să aibă urmași, toate problemele se rezolvă de la sine.

s-o crezi tu! /

— N-o să fie ușor, a replicat Acterian. *Hare Krishna* din Noua Atlantă nu poate acționa în următoarele șase luni. Știm cu aproximație

zona din West Elephantina în care se află Rufinus. Problema e: cum îl împiedicăm să nu-și găsească vreo „prietenă” în furnicarul ăla? Gândește-te că și cea mai nenorocită târfa îi e suficientă!

— Cornelius! Subprefectul Noii Atlante! N-am avut portretul lui Amphiaraios, dar pe-al lui Rufinus îl avem! Într-o grămadă de ipostaze! Soshanna! a pocnit Mallobaudes din degete – Câte daguerrografii avem cu el?

Soshanna și-a coborât colțurile buzelor. Aveau sute de instantanee cu Rufinus Eutheries. În tot soiul de ipostaze.

— Cred că am peste 1000 de poze de-ale lui...

— Perfect! Hippias! Poți lua legătura cu Cornelius și cu Rustam? Acum?

— Pot s-o fac! Dar ce naiba... se schimbă și la ei mileniul...

— Lasă tâmpeniile! Pune-l pe Rustam să multiplice daguerrografiile cu Rufinus pe care le are la el! Pune-l pe Cornelius să umple Noua Atlantă cu portretul lui și să-l dea în urmărire generală! Apoi, o să-i trimitem și noi material iconografic cât vrea...

Hippias a răsuflat adânc și a închis ochii:

— Vorbim despre cel mai puternic om de pe glob. Vorbim despre cel care poartă însemnele, ai uitat, Mallobaudes? Tipul ăsta animează tot de acum! Aerostate, cymbalofoane, vapoare, guverne, finanțe și indivizi...

— Crezi? l-a întrerupt Iulianus. Problemele Eutheriilor au început de vreo cinci-șase secole. De când au început oamenii să intre în competiție cu ei... De când am început *noi* să-l suspectăm că e purtătorul însemnelor...

— Vorbești de probleme generale, a replicat Hippias. Cum îți imaginezi tu că ai să-l împiedici să facă un copil? ăsta chiar că e un fleac! Incontrolabil!

Acterian s-a aplecat peste masă și a sorbit din cupa de vin.

— Iulianus are dreptate, Hippias! De când am început să imaginăm bolte și domuri din ce în ce mai înalte, de când construim tuneluri pe sub munți, de când am început să ne ocupăm de reacții chimice și de experimente fizice, am devenit noi înșine zei... De ce crezi că a permis Amphiaraios să aibă loc confruntarea asta dintre noi și stirpea lui Nurdra, sau Nuganar, sau Nuptius, sau cum naiba l-o chema?

— Nu știu. Habar n-am. Dar sunt sigur că e imposibil să-l împiedicăm pe Rufinus să facă un copil.

— Ba eu zic că putem! s-a ambalat Mallobaudes. Cred că de o bună bucată de vreme încoace, Eutherii își dau seama că puterea le scapă din mână. Încet-încet, dar puterea le scapă printre degete. Noi creăm acolo unde ei nu s-au gândit să creeze, sau unde n-au fost în stare să creeze...

Hippias a făcut o mină scârbită.

— Bun. Situația le scapă din mână. Arătați-mi însă cum îl împiedicăm pe Rufinus să aibă copii!

— Comunicăm cu cei din Noua Atlantă. Să-l dea în urmărire generală pe Rufinus.

— Sub ce acuzație?

— Manipularea de informații false la Bursă!

— Rufinus nu e implicat direct în rahatul ăsta. Wu Chen și Mwana Dagbert pot fi anchetați pe chestia asta... mai departe! i-a îmboldit Hippias. Vreau să știu dacă merită să-l deranjez pe Cornelius acum...

Mallobaudes și-a scuturat capul și s-a uitat pe rând la toată lumea. *Zdraaff!* s-au auzit iarăși exploziile artificiiilor.

— Nu face pe prostul, Hippias! E clar că puterea Eutheriilor scade pe măsură ce trece timpul. Ei nu mai sunt în stare să creeze de unii singuri. E momentul să lovim. De data asta, însemnele au rămas în familia lor. Dar, dacă îl împiedicăm să...

Și ce vrei să faci Rustam și Cornelius? Să meargă prin West Elephantina cu pozele lor Rufinus și să le spună femeilor: *nu vă culcați cu tipul ăsta!* Asta vreți?

Mallobaudes a rămas cu gura căscată. L-a privit pe Iulianus și pe Marcellus.

— Hippias ăsta își imaginează că trebuie să facem totul pe față... ești idiot, Hippias... de ce naiba mai există servicii de informații? Doar nu-ți imaginezi că nu sunt în stare să controleze... cum să zic... să controleze...

— Târfele din West Elephantina? Nevestele tipilor din West Elephantina? Nașterile din West Elephantina? Copiii care se vor naște în West Elephantina? Asta vrei să controleze serviciile noastre?

— Au mai făcut asta o dată! a intervenit Marcellus. Și au acționat în condiții mult mai proaste, nu-i așa?

Iulianus a dat din cap.

— Mda. Acum 2000 de ani, în Palestina, condițiile erau cu mult mai proaste.

— Oricum, au dat greș! a pufnit Hippias. Copilul ăla nu numai că s-a născut, dar a provocat și vâlva programată acolo, în Palestina...

— Dar am reușit să păstrăm situația sub control, nu?

— Da. Am păstrat situația sub control stoicul a făcut o pauză, lăsând să se stingă ecourile exploziilor ce vibrau deasupra Romei, după care a întrebat Chiar vreți să-l contactez acum pe Cornelius? Să-i dau toate detaliile astea? Să-l pun să acționeze? Pentru o aiureală?

— Fă-o! Ce avem de pierdut?

Soshanna strigase aproape, aplecându-se să strivească țigara în scrumieră.

— În regulă! Am să-l pun pe Cornelius pe jar. Deși nu cred să avem vreo șansă.

Marcellus s-a lăsat să cadă pe spătarul fotoliului și s-a uitat la Mallobaudes și la Iulianus:

— Doar serviciile noastre n-or fi mai slabe decât cele de acum 2000 de ani! Mmh?...

Cei doi au dat din cap la unison. Nu-l puteau controla pe Rufinus, erau o grămadă de lucruri pe care le puteau scăpa de sub urmărire, erau siguri de asta, dar un oraș de provincie ca West Elephantina era un fleac pentru oamenii, conturile și *minaele* lor scotocitoare. Nu li se părea o problemă pentru ei să pună embargo pe spermatozoizii unui individ care, prin natura actualelor sale îndatoriri era *obligat* să se ascundă și să se deplaseze cât mai puțin.

Ce naiba? Informația se mișca mai repede acum decât cu două milenii în urmă. Informația era mai ușor de controlat acum decât acum două mii de ani.

Singura dată incertă era trecutul. Un eveniment întâmplat se propaga, inexorabil, spre viitor. Cu consecințe incalculabile. Numai că, dintre toți, Soshanna era singura care putea lua în considerație trecutul.

A zâmbit spre Acterian. Un fulger de artificii a perforat văzduhul, iluminând havuzul din marmură neagră. Încă șapte-opt zile și ea va ști. Va ști cu certitudine dacă...

Rufinus și-a extras mâinile din *nimicul* care îl împresurase afară. Își privea degetele care arătau, în continuare, la fel. Ca și cum n-ar fi fost cufundate în neantul acela substanțial, despre care avea senzația că-i poate rămâne pe piele. În orice caz, nu era acel neant pe care și-l imaginase el! Îl surprinsese la fel de mult cum ne-ar fi surprins și pe noi, cred...

— Acum, camera asta e singurul *loc care este!* a spus Tatăl. Mi se pare normal să-ți ofer Însemnele în această cameră, așa cum și eu le-am primit de la Tatăl meu, care și el le-a primit de la bunicul meu și străbunicul tău, și tot așa, de la Nuptius încoace.

S-a apropiat de el și în scurt timp, camera a fost și ea invadată de vid. A simțit corpul lui Amphiaraoș în toată Slava Sa, cum Îl cuprinde și Îl înconjură. Simțea că se sufocă, prins de vidul din jur, pietrificat, zbătându-se să scape din îmbrățișarea dureroasă a Părintelui Său.

Și apoi, lumina:

— Ca să-i conduci mai bine, învață-i să fie morali! Pentru că, fiind morali, le este frică!

— Amphiaraoș este mort! Eu sunt *Cel care este!* le-a spus Rufinus ieșind din cameră. Ce s-a mai întâmplat la Bursă? a zâmbit el. Insolent, așa cum bine îl știa toată lumea.

Wu Chen a pufnit în râs:

— O aiureală sinistră. Țapul ispășitor sunt eu, da' nu-ș' cum naiba, pe stradă se comentează că, de fapt, în spatele întregii afaceri stă secta

lui Krishna și concernul de comunicații al lui Hippias. Lumea zice că eu am fost doar *instrumentul* lor!

— Și tu, al cărui instrument ai fost?

— Al Tău! Al Tău! a răspuns obezul, micios. Am fost instrumentul Tău pentru că știu că ești un tip de gașcă, a revenit el la tonul obișnuit.

— Mda. Sunt un tip de gașcă, a stabilit Rufinus și Și-a frecat colțurile gurii cu degetele.

— Mamă, ce tâmbălău o să iasă mâine în ziare! Închipuiește-ți! Un stoic de talia lui Hippias, prins la înghesuială!

— Stai liniștit! O să faci și tu pagina întâi vreo două-trei zile, Wu!

Rufinus a zâmbit. Prima Lui misiune de control asupra unui segment de spațiu și timp reușise. Începuse bine, ca să zic așa...

Cât despre recomandarea bătrânului de a-l lua părtaș pe Virgilius la exercitarea puterii, ei bine, Rufinus se hotărâse deja, indiferent la efluviile remanente care pulsau dinspre Amphiaraios spre creierul său.

nu greși!/
— Spune, Rufinus! a început Wu. Cum rămâne cu banii și cu

celebritatea pe care mi le-ai promis?

— Celebritatea o ai deja. Iar lumea știe că erai în stare, la o adică, să plătești cu 30 de *minae* peste cursul oficial al tonei de sticlă. Asta se cheamă că, de acum încolo, ei te consideră un tip de încredere. Financiar vorbind, bineînțeles! Nu-ți face alte iluzii!

— Mda. Financiar vorbind! a admis Wu Chen și și-a aranjat faldurile togii. Aș prefera să mă sprijin pe Tine, Rufinus! În definitiv, eu Te-am condus la Amphiaraios!

— Da. Ai fost precis ca un metronom. M-ai adus în 2484 Quirinal Avenue fără să fiu urmărit. Cred că ai dreptate să-Mi ceri să te sprijini pe Mine.

Învață-i să fie morali ca să-i conduci/ îți vor mulțumi/ dacă nu sunt morali își vor băga nasul peste tot/ vor afla și vor înnebuni/ i-am creat în așa fel încât să nu înțeleagă chiar tot/

— Mai am câteva probleme de rezolvat, a spus Rufinus. Faceți puțină liniște. Trebuie să Mă gândesc.

Tânărul Eutherius a privit în El Însuși. Pe undeva, diluat în trupul Lui, îl deslușea pe Amphiaraios. Ca un strop minuscul de apă, gata să se usuce pe un material. Gata să se estompeze definitiv.

Virgilius! Virgilius! asta emitea Amphiaraios, cu ultimele puteri. Virgilius pune de câțiva ani buni bețe în roate creștinilor din Palestina, asta îi explica bătrânul. Îi infiltrase și, aidoma predecesorilor săi, le blocase toate încercările de structurare și organizare. Numai că, creștinii nu se lăsau. O luau iar și iar de la capăt.

Dă-le foc verde! Dă-le foc verde, înțelegi? spunea Amphiaraios. Și ia-

l părtăș pe Virgilius!

Vroia să spună că un singur om nu mai era în stare să gireze singur toată afacerea asta care se chema *lumea*, chiar dacă se afla în posesia Însemnelor. Sugera el că lui Rufinus îi trebuiau ajutoare de nădejde! Creștinii, care erau morali. Creștinii și Virgilius! Punctele de sprijin ale lui Rufinus.

— Am să mă folosesc de creștini, Tată. Îți promit. Am să mă folosesc de morala lor. Ai dreptate, Tată! O lume morală e mai ușor de condus decât una eficientă. Dar, ca să fac asta, trebuie să mă descotorosesc de Virgilius! Nu ți se pare logic?

Inițial, Amphiaros n-a reușit să-i urmărească raționamentul. A crezut doar că Rufinus făcea un joc de cuvinte, din cele care îl amuzau atât de mult. Își imagina că dorea să spună că el n-o împărțise nici măcar pe Iasonia cu Virgilius, deși Iasonia era soția cu acte în regulă a fratelui său.

Cum să împartă atunci cu el Însemnele? așa credea Amphiaros că gândește.

Rufinus a coborât scările. Agitat de pulsuniile neputincioase ale tatălui Său. Iubirea lui Amphiaros pentru primul născut, pentru Virgilius! Asta era într-adevăr o greșeală, când la mijloc era vorba de Însemne! De Marele Arbitraj.

ca atunci când petrecuse prea mult timp cu louella/

Astfel de greșeli erau depășite ușor prin logică. Așa cum făcea Rufinus acum, când explica cu argumente unui Amphiaros din ce în ce mai dizolvat în Eter de ce trebuia să se descotorosească de Virgilius.

Abia atunci L-a înțeles pe fiul său mai mic. Ca să-i lase pe creștini să se dezvolte, trebuia să demanteleze rețeaua romană de spionaj din Palestina. Ca s-o spulbere însă, trebuia să-l facă să dispară pe cel care o pusese la punct, în maniera aia eficientă în care lucra Virgilius. Un administrator genial!

Trebuia ucis ca să-i lase pe creștinii ăia să se dezvolte odată!

Era logic. Era eficient. Și începea bine. S-a întors și a privit în ochii gelatinoși ai chinezului:

— Spune, Wu Chen! Ești în stare să organizezi un chef pe cinste pentru noaptea asta? În definitiv, mâine vom fi în alt Mileniu!

BIOGRAFIE

Sebastian A. Corn este pseudonimul literar al lui Florin Chirculescu. Florin Chirculescu s-a născut în 26 martie 1960, la București. Este absolvent al Facultății de Medicină Militară (1985) și are competență în Managementul Sanitar. A călătorit mult în copilărie, inclusiv în Africa, unde a învățat la o școală americană. După absolvirea facultății, a lucrat ca medic chirurg la mai multe spitale din capitală. În 1989 s-a angajat la Navrom, în marina comercială, ca medic de bord. A fondat, în decembrie 2009, al doilea sindicat al medicilor din România ultimilor 20 de ani, Sindicatul Democratic al Medicilor *Prof. Dr. Ioan Cantacuzino*.

Primele povestiri SF le-a scris pe vapor. A debutat în anul 1993, în revista *Jurnalul SF*, cu povestirea *Snorky*. A publicat povestiri în *CPSF Anticipația*, *Almanahul Anticipația*, *Alternativ SF*, *Supernova*, *Helion*, *Nautilus*, *F&SF Magazin*, *Curierul Național*. La scurt timp după debut, a primit numeroase premii și mențiuni literare, dintre care: Premiul I, Quo Vadis?, 1994; Premiul Dan Merișca, 1994; Premiile Supernova și Helion, 1994; Premiul I pentru roman, Ed. Nemira, 1994 (*2484 Quirinal Ave.*); Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995; Premiul Vladimir Colin, 1995; Marele Premiu al Editurii Nemira, 1997 (*Să mă tai cu bisturiul tășului tău, scrise Josephine*); Premiul Vladimir Colin, 2006 (*Imperiul Marelui Graal*).

A conceput numerele 4 și 5 din revista *Nautilus*, al cărei redactor-șef a fost și antologia bilingvă *Nemira'96* și o pagină săptămânală de SF în revista *Curierul Național* în 1995. În afara scrierilor literare, a publicat articole de medicină socială în revista *Tinerama*.

Este prezent în volumele colective *Motocentauri pe acoperișul lumii* (Ed. Karmat Press, 1995) și antologia *Nemira'96*.

A publicat volumele: *Aquarius* (roman, Ed. Olimp, 1995), *2484 Quirinal Ave.* (roman, Ed. Nemira 1996), „*Dune 7 – Cartea brundurilor*” (roman cu acțiune în universul Dune, Ed. Nemira, 1997, sub pseudonimul Patrick Herbert); *Să mă tai cu tășul bisturiului tău, scrise Josephine*, (roman, Ed. Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Baabylon* (roman, Ed. Nemira 2002), *Imperiul Marelui Graal* (roman, Ed. Diasfera 2004), *Vindecătorul* (roman, Ed. Cartea Românească 2008), *Andrenergic!*, (nuvelă, Ed. Millennium Press 2009)

Este pasionat de călătoriile pe munte. Gândurile, opiniile și părerile sale pot fi citite pe blogul personal: sebastian-corn.tapirul.net.

În prezent este chirurg toracic și șeful Departamentului de Chirurgie Toracică din cadrul Spitalului Municipal București.

CĂRȚILE EAGLE PUBLISHING HOUSE

Cărțile Eagle Publishing House pot fi achiziționate prin librăria Amazon.com (pentru comenzi internaționale), în format print sau versiune electronică pentru utilitarul KINDLE.

Pentru livrări în România, achizițiile se vor face prin librăria online www.elefant.ro.

Puteți comanda cărțile din colecția *Seniorii Imaginației* accesând www.edituravirtuala.ro și www.imaginastore.com (românii din diaspora pot accesa secțiunea internațională Eagle BookStore). Pe website-ul editurii titlurile sunt disponibile pentru livrare în data de 15, la fiecare 2 luni (lunile pare din an). IMPORTANT: Sunt livrate numai titlurile preplătite. Pentru proceduri, accesați paginile explicative din website.

Pentru cunoscători: un număr limitat de titluri vor fi disponibile la vânzare directă prin librarul Haralambie Ionescu (Bebe).

Cod: 1|RO|SF|1996|010

Codificarea volumelor din Colecția „*Seniorii imaginației* – integrala Science Fiction & Fantasy” (Legenda):

Prima cifră: 1- Ficțiune, 2 – NonFicțiune;

Primul grup de litere: AA - antologie cu autori diferiți, VA – volum de autor, RO – roman, NV – nuvelă;

Al doilea grup de litere: FA – fantastic, SF – science fiction, FY – fantasy, PO – poezie, HR – horror, TH – thriller, ES – eseuri, CT critică și teorie, PS – popularizare știință, DV - diverse: interviuri, articole, biografii;

Primul grup de cifre: Anul ediției princeps;

Al doilea grup de cifre: Numărul curent al cărții în colecție.

2484, Quirinal Ave., Sebastian Corn

Eagle Publishing House, Ediția 2010

Format print: 5,5 x 8,5 inci (139,7 x 215,9 mm), 1 volum

Număr de pagini: 206

Eagle Creative Associates S.R.L.

Sediu social: Str. Berzei nr. 17, et.1, ap.2, sector 1 București

Tel.: (+40) 755335237, Fax: (40) 318 178309

Adresa poștală: O.P. 49, C.P. 59, Sector 2, București

Email:

office@edituravirtuala.ro